

mus, Greg. Naz. Stelit. 2. de funere Constantii, cui A obviam effusa civitas eum ad tumulum usque deduxit pompatice, Μέρος γίγεται καὶ αὐτὸς ἐκεῖνῳ τῇ πρ. τημῆς. ΑΤ Προπομπία, sicut ET Προπομπέα, Ipsam deductionem significat, cum honoris causa alicui praemius. [Lucian. 2, 418.] Suid. annotat cōpositum Προπομπία scribi per τι, προπελα vero per di-phthongum. Affertur tamen et προπομπέα per di-phthongum ex Hermog. (344.) pro ἡγεμονίᾳ. RURSUM Προπόμπιος pro πρόπομπος usurpatum legitur ap. Theophyl. Ep. 51. Μεράκιον ἐδόνυχε, καὶ προπόμπιος ἡ φίλια, γραυς ὑπῆρχεν Ἀβρότονον, Πρæibat, Deducebat. Προπομπός, δὲ, ἡ, Anteambulo, Prævius, Deductor, ut παραπομπός: vel etiam Prævius deductor. Sic autem scr. sunt, non πρόπομπος, παράπομπος. Xen. K. II. 4, (5, 8.) Τὸν λόχον προπομπὸν ἀγε. Plut. Cat. Maj. 626. meæ Ed. Λαβῶν σπείρας ὀπλιτῶν πέντε καὶ πεντακοσίους ἵππεis προπομπούς, A quibus deduceretur: ut Polyb. dicit παραπομπούς. Idem Plut. (8, 508.) Ήτησε προπομπούς καὶ φύλακας. "Οτως, ἔφη, μὴ ἐπιβουλευθῶ, Anteambulones et custodes sui corporis petebat, ne insidiis opprimeretur. Vel Ductores et stipatores. Cui similem locum habes in Θρόνος. Apud Athen. vero (552.) in h. I. Alexidis, Ἐρμῆ πρόπεμπε, καὶ Φιλιππίδου Κληρονόχε γνκτός τ' ὄμρα τῆς μελαμπέτλου, videri possit reponendum προπομπέ: certe πρόπεμπε imperativus cum gen. junctus sicut προπόμπεν, insolens mihi videtur. ["Ad. Thom. M. 11. Bergler. Alciph. 382. Zeun. Ind. Xen. K. II. Wakef. Alc. 445. Eum. 1008." Schæf. MSS. *Παραπροπέμπω, Præmitto, Schneidero dubiæ fidei.] Συμπροπέμπω, Una deduco et comitor, i. q. συμπαραπέμπω, Plut. Cat. Maj. (24.) p. 646. meæ Ed. Σαλωνῖνόν τινα τῶν ὑπογεγραμματευκότων αὐτῷ, παρόντα καὶ συμπροπέμποντα, de Catone prodeunte in forum: [Crasso 16. Pomp. 48.]

Προσπέμπω, Insuper mitto, sicut ἐπιπέμπω: quo modo exp. ap. Aristoph. Πλ. (999.) Ἀμητὰ τε προσπέμψεν [προσαπέμψεν Br.] ἡμίν, Placentamque insuper misit ad nos. || Mitto ad, Thuc. 3. Προσπέμπει δὲ αὐτοῖς κίρκα, Mittit ad eos caduceatorem. Sic 7, (3.) p. 234. Κίρκα προσπέμπει [προπ.] αὐτοῖς. ["Ad Charit. 286. 333. ad Herod. 740. Heyn. ad Apollod. 285. ad Xen. Eph. 216. Coray Theophr. 340." Schæf. MSS.]

Συμπέμπω, Simul mitto, ["T. H. ad Plutum p. 261." Schæf. MSS. Lex. Xen. Pind. I. 5, 81.]

Υπερπέμπω, Mitto super, ultra. Unde exp. etiam Ultra scopum jaculor, ὑπερακοντίζω. ["Anna C. 297." Elberling. MSS.]

Υποπέμπω, Submitto, Clam mitto, Suborno, Suppono, Synes. Φήμας δὲ ὑπέπεμπε, νῦν μὲν ὡς κατεαγώς εἰν καὶ διαπρέπει τὸ σκέλος νῦν δὲ, ὡς ἀσθμα νοσεῖ. Utitur et Plut. Pyrrho 696. meæ Ed. [et Arato 17. Xen. K. 'Α. 2, 4, 11. Ad Charit. 9. Eur. Hec. 208. Brunck. Aj. 225." Schæf. MSS. *"Υποπέμπτεος, Clem. Alex. 163." Kall. MSS. *Υπόπεμπτος, Xen. K. 'Α. 3, 3, 4. *Υποπομπή, Άesch. Pers. 58. sed falso pro ὑπὸ π.]

¶ Πέμπελοι dicuntur Senes admodum decrepiti et capulares, utpote jam orco demittendi, et προπεμπτέοι. Quod Gal. quoque docet de Sanit. Tuenda, 5. Ὁνομάζοντις τὸν κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην, πέμπελον, ὡς οἱ ταῖς ἐγρυπολογίαις χαροντές φασι, παρὰ τὸ ἐκπέμπεσθαι τὴν εἰς ἄδου δηλονότι πομπήν. Itidem Suidas πέμπελος est γέρων, γραῦς, παρὰ τὸ πέμπεσθαι εἰς ἄδην. Hes. vero πέμπελον exp. non solum λανγηραλέον, sed etiam στωμάλον, λάλον: est enim senectus garrula et loquax. ["Bibl. Crit. 1, 1. p. 76." Schæf. MSS. Lycophr. 125. Nicet. Annal. 17, 9. *Ἐκαρονταπέμπελος, Eust. Ism. 4. p. 146. Teuch. *Ἐπέπεμπελος, Felix, Άesch. Eum. 473. Αὐται δέ έχουσαι μοίραν οὐκ εὐπέμπελον. *Γριπέμπελος, Const. Mauass. Chron. p. 78. 82. 92. Eumali. 410." Boiss. MSS.]

"Πέμφελα, Hesychio δύσκολα, τραχέα: item βαθέα:" [quod potius δυσπέμφελα.] "Δυσπέμφελος, a Poëtis dicitur ὁ πόντος et ἡ θάλασσα, quoniam δὲ αὐτῶν δυσχερῶς ἡ ναῦς πέμπεται: ut sit Trajetū difficilis. Il. (II. 748.) Νῆσος ἀπυθρώσκων, (sub-

"eis πόντον ἰχθύεντα,) εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη. Item: "que ἡ ναυτιλίη dicitur δυσπέμφελος, quoniam fit in mari δυσπέμφελος. Hesiod. Ερυ. 2, (236.) Εἰ δέ "σε ναυτιλίης δυσπέμφελον ἴμερος αἰρῆ: ubi generalius etiam exp. Difficilis. Itidem certe cum homo quispiam δυσπέμφελος vocatur, accipiunt pro χαλεπός, δυσάρεστος, μεμφύμορος: ut Eust." [Il. p. 1084, 41=1111, 42.] "quoque in hoc Hesiodeo πρæcepto, Μηδὲ πολυζένου δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι, exp. δύσκολος, δυσμετάπεπτος: ut Schol. "etiam σκληρὸς καὶ δυσάγωγος, δυσάρεστος καὶ ἀσυνδύαστος. Sunt enim qui fugient τοὺς ἑράνοντας, "quos hic πολυζένου δαιτὸς nomine intelligit: atque ita δυσπέμφελοι sunt οἱ δυσμετάπεπτοι. Qui difficiles se præbent iis a quibus accersuntur ad collationes epulas. Proclus tamen et act. ei signif. tribui posse existimavit, exponens δυσπρόσιτον καὶ δύσκολον, intelligensque Eum qui inhospitalis est, atque ita difficilis ac morosus ut neminem epulatum secum accersat." ["Ad Charit. 744. Jacobs. Anth. 8, 195. Heyn. Hom. 7, 263. 790. Hesiod. Θ. 440. Wakef. S. Cr. 3, 189. Græv. Lectt. Hes. 586. Valck. Phœn. p. 157. Wessel. Probab. 339. Abresch. Άesch. 2, 73. *Δυσπέμπελος, ibid." Schæf. MSS.]

[* "ΠΕΜΦΗΡΙΔΕΣ, Pisciculi nescio qui, memorati Numenio ap. Athen. 309." Schw. MSS.]

ΠΕΜΦΙΞ, ιγος, ή, Flatus, πνοή: cujus signif. exempla Gal. ap. Hippocr. Epidem. 6. Comm. 1. artic. 29. (p. 454. Bas.) affert e Sophocle: item ex Άeschylī Pr. V. εὐλαβοῦ Βρόμον καταγίξοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ Δυσχειμέρω πέμφιγι τρέψας ἀφνω. [Bentl. Ep. ad Mill. p. 57.] || De radiis solaribus, ἐπὶ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν, inquit ibid. Gal., videtur usurpare Soph. in Colchis, καὶ ἔθαμασα Τῆδε σκοτῶν πέμφιγα χρυσέαν ἰδών. Itidem Άesch. Εξ ἀντιαλασσούτε πέμφιξ ἥλιον Προσδέρκεται. [Phot. Πέμφιξ: πνοή· Αἰσχύλος Σαντρίας ἐπὶ τῶν ἀκτίνων.] || Pro Gutta, ἐπὶ τῆς ρανίδος, usurpavit idem Άesch. Pr. Εξενλαβοῦ δὲ μή τε προσβάλῃ στόμα Πέμφιξ: Pentheo, Μηδέ αἴματος πέμφιγα πρὸς πέδη βάλῃς. Prognosticorum vero major pars πέμφιγας accipi scribit ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς ὄμβρους σταγόνων. || Ibid. affert exemplum e Soph., ubi ἐπὶ νέφους, Pro Nube, positum videtur. Quibus addit quædam e Callim., Ibyco, et Euphorione: quæ quoniam mendo non carent, aliis ibi videnda reliqui. Hæc igitur e Gal. Itidem Hes. πέμφιξ exp. πνοή, ψυχὴ, καὶ αἱ τοὺς ἥλιους ἀκτίνες. || Pustula, Bulla e cute erumpens, Euryphon Medicus ap. Gal. l. c. Οὐρέει ὀλίγον ἐκάστοτε, καὶ κάτει, καὶ ἐφίσταται πέμφιξ οἷον ἐλατού χλωρὴ, δύσκολη ἀράχνιον. Verum, inquit Gal., videtur πέμφιγα vocare non totam φλύκταιναν, sed μόνον τὸ περιγράφον αὐτὴν ἔξωθεν ἀράχνων παραπλησιον. Pro Bulla vero, quæ in aquis et humidis quibuslibet flatu quodam extruditur et supernata, dicitur a Nicandro Θ. 272. αἱ πελδναὶ Φλύκταιναι πέμφιξιν ἐειδόμεναι ὑετοῖο, Δηγμα πέριξ πλάσονται: ubi Schol. exp., φύσαις, ταῖς ἐν ὑδατι γινομέναις πομφόλει. ["Brunck. Soph. 3, 526." Schæf. MSS. Schn. Lex.] Πεμφιγώδης, Referens πέμφιγα: πυρετός, ap. Hippocr. Epid. 6. artic. 29. (p. 1165.) quod quidam, teste Gal., exp. πνευματώδεις: vel τοὺς μετὰ φλύκταινῶν: ipse vero ait πεμφιγώδεις intelligi posse etiam τοὺς οἷον σπινθήρων ἔξαλλομένων καὶ ἀπαντώντων τὴν χειρὶ φαντασίαν ἀποστέλλοντας: ut qui et πνευματώδεις sunt et πυρώδεις. In qua sententia qui sunt, auferunt verbum ἰδεῖν, quod in quibusdam exempli legitur. Qui vero id non auferunt, iutelligunt vel τοὺς μετὰ φλύκταινῶν, vel τοὺς τῆς ψυχῆς ἀποτομένους. Πεμφιγώδης πυρετός, inquit Gorr. Flatulenta s. Inflata febris. Est differentia febris ap. Hippocr. Epidem. 6. Sed quam plerique vario modo interpretati sunt, ut scribit Gal. Alii diariam febreūm iatelligunt, natam spiritibus incensis, quæ et πνευματώδης, i. e. Spirituosa, a quibusdam propterea dicitur. Vel πεμφιγώδης πυρετός dicitur, ut ait Galen. ἐν ταῖς Γλώσσαις, νοτίδος μεστός, h. e. Febris madens et humida, ab effluvio quodam aëroso et vaporoso percuteat sæpius erumpente. Vel ea febris sic vocatur, quæ

veluti exilientium et manui occurrentium scintillarum opinionem præbet. Vel ita appellatur pestilens, ἡ μετὰ πεμφίγων, Quæ cum pustulis efflorescit. Verum Gal. in eam sententiam inclinat, ut diaria intelligatur, quæ in spiritibus incensis et interdum putreñtibus consistit. Quanquam et per πεμφιγώδη possit intelligi σύνοχος non putris, quam ob id Inflativam vulgus praticorum vocat, quod sanguinis calore febrili ferventis copia, venæ omnes plurimum sint inflatæ, et sanguine flatuoso ac bullante plenæ.

Πεμφίς, ἴδος, ἡ, i. q. πέμφιξ. Hes. Πεμφίδες, πομφόλυγες, πτηνῶν ψυχαί. Itidem πέμφιξ significat πομφόλυγα et ψυχήν. [“Wakef. Herc. F. 123.” Schæf. MSS. Lycophr. 686.] Πεμφιδώδης i. q. πεμφιγώδης. Unde ap. Hes. Πεμφιδώδεις πυρετοί, φλυκταινώδεις, πνευματιαι. Non dubium vero est quin ad Hippocr. l. c. respiciat, ubi πεμφιγώδεις legit Gal.; itidemque exponi scribit τοὺς πνευματώδεις, vel τοὺς φλυκταινῶν.

¶ Πομφός, ὁ, Eminentia cutis tumida, simulque humore redundans et rubicunda; nam Galeno Lex. Hippoc. πομφοὶ sunt ἐπαναστάσεις τοῦ δέρματος ὄχθωδεις τε ἄμα καὶ πλαδαραὶ καὶ ἐνερευθεῖς: quale quid et πέμφιξ significat. Utitur autem eo Hippocr. de Morb. 2. Καταπίμπλατα πομφῶν ὡς ὑπὸ κνήδου. [* Πομφολύσω, s. * Πομφολύσω, Ebullio, Pind. Π. 4, 215. Ἐκ δ' ἄρ' αὐτῷ πομφόλυγαν Δάκρυν γηραλέων γλεφάρων.] Πομφόλυξ, υγος, ἡ, Bulla, i. q. πέμφιξ: sed a πομφός, quod proxime præcedit, derivatum esse videtur. Lucian. (1, 515.) “Ηδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδασιν ἔθεασω, ὑπὸ κρουνῶν τινι καταρράτεργατα ἀνισταμένας; τὰς φυσαλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἄφρος. Ubi pulcre exprimit quid sit πομφόλυξ. Nicand. Θ. (239.) paulo ante l. in Πέμφιξ huic similem citatūm, αἱ δὲ θαμιναὶ [—ειαὶ] Πομφόλυγες τῶν ἐν γε πυρὶ φλυκταιναὶ ἀραιαὶ Οὐλα πυρικήτοι χρόδες πλαδώσιν ὑπερθεν, ubi Schæf. πομφόλυγες exp. αἱ ἀναρρήζεις τῶν ὑδάτων. Plut. (8, 231.) “Ἐφη τὰς ψυχὰς τῶν τελευτῶν, κάτωθεν ἀνιούσας πομφόλυγα φλογοειδῆ ποιεῖν ἔξισταμένου τοῦ ἀέρος εἴτε ρηγγυμένης ἀτρέμα τῆς πομφόλυγος, ἐκβαίνειν τύπον ἔχουσας ἀνθρωποειδῆ. Itidem Hes. πομφόλυγες exp. αἱ ἐν τῷ ὕδατι γινόμεναι οἰδησεις, et φυσήματα ὕδατος, et ὕδατος * κοχλάσματα. Sed poni etiam scribit ἐπὶ τῶν διακενῆς φυσωμένων: quibus verbis significare videtur, πομφόλυγα dici Qui inani tumore inflantur. Πομφόλυξ, vocatur Elevatio in humore facta a spiritu flatuoso, cujusmodi in urinis sæpe visitur, ut inter alia tradit Gorr. || Est et Metallicum quiddam. Plin. 34, 13. Etiannm in ærariis reperiuntur, quam vocant πομφόλυγα et σποδόν. Differentia, quod pompholyx lotura paratur: spodos, illota est. Aliqui id, quod sit candidum lævissimumque, Pompholygem dixere, et esse æris et cadmiae favillam: spodon, nigriorem ponderosiorēmque esse, derasam parietibus fornacum, mistis scintillis, aliquando et carbouibus. Quæ desunmis e Diosc. 5, 85. ubi etiam duo pompholygis genera ponit, unum ἀερίσον et ὑποπίμελον, alterum λευκόν. De conficiendæ vero ejus et lavandæ ratione vide ibi Diosc. et Georg. Agricolam. Πομφόλυξ, inquit Gorr., Medicamentum metallicum, quod in coctura æris sursum fertur, et in cameris parietibus que fornacum, bullarum modo tumens, colligitur. Nihil enim aliud est quam æris favilla. Effertur autem vel ex ære solo, vel e cadmia sola, vel ex ære et cadmia, quod eam aliquando friatam metallici inspergant æri. Primum autem in bullas, ut aqua, tumet, atque ex eo nomen accepit: mox, majore accidente incremento, lanarum assimilatur peniculis. ¶ Πομφόλυγες, Hesychio τῶν ἀσπιδῶν αἱ ἔξοχαι: fortasse ii qui ὄμφαλοι, Umbones, uominantur; nam Eust. quoque ὄμφαλον in clypeo esse dicit Bullam quandam. [“Mœr. 301. et n., Act. Traj. 1, 116. Toup. Opusc. 2, 132. 271. Emendd. 3, 160. Wakef. Georg. 116. Aristoph. Fr. 250. Huschk. Anal. 120.” Schæf. MSS. Πομφόλυξ, ὁ, Gal. Comp. Med. sec. Gen. 3, 8. p. 731.] Πομφολυγοπάλασμα, τὸ Bulla cum strepitu erumpens, ebulliens, Aristoph. B. (249.) εἰ “Ἐνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν Αἰολαὶ ἐφθεγξάμεσθα Πομφολυγοπάλασματι, Schol. ἐν φύσαις ρηγγυμέναις καὶ ἥχον τιγα,

Α ἀποτελάντας: vel etiam, ἐν ταῖς δίναις τῶν ὑδάτων: quoniam πομφόλυγες sunt αἱ φλυκταινώδεις δίναι. Dixisse autem eum scribit πομφολυγοπάλασμα, quia cum guttae pluviales in aquam decidunt, et bullæ, h. e. πομφόλυγες s. φύσαι, oriuntur, εἰς intereentes ἥχον ἀποτελοῦσι. Sed Poeta id vocab. finxit, sicut pleraque alia. Πομφολυγώδης, Bullis, turgens, Bullam referens, [Gal.] Πομφολυγητής, idem. Apud P. Aegin. vero 7, 17. πομφολυγητὸν est Nomen emplasti cujusdam. Πομφολυγώδων, In bullas converto vel cogo. Pass. Πομφολυγοῦμαι, In bullas convertor, coeo. Diosc. 5, 75. de cadmia loquens, quæ candidæ pompholygis cocturæ inspergitur, Ή γὰρ ἀπὸ ταῦτης ἀναφερομένη αἰθάλη, λευκοτάτη οὖσα, πομφολυγοῦται, In pompholygem coit, Ruell. In bullas tu-met, Marc. Virg. [* Πομφολυγωτά, Matheui. Ven. p. 66. περόναις πομφολυγωταῖς, Fibulis bullatis.] “Ἀπομφολύγωτος, Bullas non excitans, Non erunt “pens in bullas, Diosc. 5, 116. de psorio, Τὸ “ἀπομφολύγωτον καὶ καλᾶς ζηρὸν γενέσθαι, Desineat “bullas excitare et perfecte inarescere.” Πομφολυγέω, Bullo: ut Plin. Bullantium aquarum sufflatio. Item, Urinæ bullantis et crassæ. At Cels. dicit, Urinæ quæ bullulas excitat. Diosc. 5, 84. de cadmia, Καυστέον δὲ τὴν προειρημένην καδμείαν ἐγκρύπτοντας εἰς ἀνθρακας, ἔως οὐδὲ διαφανής γένηται, καὶ πομφολυγήσῃ ὡς σιδήρου σκωρία, Donec translucida spectetur, et ferrei stercoris modo bullet, Ruell. Alii ibi scribunt πομφολυγίσῃ, a VERBO Πομφολυγίζω, quod potius signif. Bullas refero s. repræsento. Πομφαγεῖται quoque ap. Hes. legitur, exponiturque φυσικῆς item ἀνακράζει. Pro quo forte leg. ἀναβράζει, Ebullit, Bullas emittit s. excitat. Quod verbum si pugnandum non est, videtur derivatum a πόμφαξ idem significante cum πέμφιξ et πομφόλυξ, Bulla.

“ΠΕΜΦΡΗΔΩΝ, ὄνος, ἡ, Pemphredo, Insectum σφηκῶδες, e vesparum genere, majus fornica, minus api, aligerum, albo nigroque colore varium: montes saltusque amat, et e fruticum floribus melleos succos carpit: inde in cavas quercus de volat, ut tradit Schol. Nicandri. Meminit vero ejus Nicander Α. 183. μέλισσαι, Πεμφρηδὼν, σφῆκες τε καὶ βέμβικες ὄρειαι: Θ. (812.) ὀλόσις σφῆκ, Πεμφρηδὼν ὀλίγη τε. Existimatur hoc iusectum idem esse cum Aristotelis τενθρηδόνι, ut quæ et ipsa crabronibus non absimilis sit, sed varia, et latitudine similis apibus.” {Cf. Demetr. de Eloent. §. 304. * Πεμφρηδὼν s. * Πεμφρηδὼν, s. * Πεμφρηδὼν est Nom. propr. ap. Apollod. 2, 4, 2. Vide Schn. Lex.}

“ΠΕΝΘΕΡΟΣ, ὁ, Socer, Is cuius filiam aliquis in matrimonio habet; volunt enim genero πενθερὸν esse Patrem uxoris, οὐρι. ἐκυρὸν Patrem matriti. Ita igitur Bellerophontem Praetus jubet τὸν πτυκτὸν πίνακα δεῖξαι φὲν πενθερῷ: et ap. Plut. Romani vetantur παρὰ γαμθρὸν καὶ παρὰ πενθερὸν λαζεῖν δῶρα.” [“Brück. ad Soph. ΟΕδ. Τ. 70. Valek. Phœn. p. 159. Mœr. 227. et n., Herod. 750. Theocr. 22, 162. Thom. M. 531. Musgr. El. 1286. Brunck. Soph. 3, 526. Toup. Opusc. 1, 337. ad Callim. 1, 122. Ruhnk. ad Vell. p. 199. * Πενθεροκάνον, * Πενθερόκτονος, Thom. M. 141.” Schæf. MSS. Τσετζ. ad Lycophr. 161. Πενθεροφόρος, Lycophr. I. e. “Eust. 139, 7.” Seager. MSS. * Δυσπένθερος, Nonn. D. 3, 309. * Εὐπένθερος, Theocr. 18, 49. * “Πρωτένθερος, Schol. Soph. ΟΕδ. Τ. 1480. Συμπένθερος, Cod. Orig. p. 6.” Boiss. MSS. “Anna C. 28. 30. 37. 67. alibi.” Elberling. MSS. Lobeck. Phryn. 173. * Πενθερίδης, Ephiph. 2, 170. * Πενθερίκος, Manetho 5, 297. * Πενθέριος, Arat. 252.] “Πενθερὰ, Socrus, Uxor's mater,” [Marc. 1, 30. Suid. 3, 74. Toup. Opusc. 1, 337. ad Callim. 1, 122.] Schæf. MSS. * “Συμπενθέρα, Anna C. 54. * Συμπενθέρια, 27.” Elberling. MSS. “Schol. Eurip. p. 189. Matth.” Schæf. MSS. * Συμπενθερίας, Lobeck, I. e.]

“ΠΕΝΘΟΣ, τὸ, Lucret. Mœror e morte propinquorum, vel amicorum: generaliter vero, pro Quovis mœre capitur ap. Poetas. II. P. (37.) * Αρρότον

τοκεῖσι γόνον καὶ πένθος ἔθηκας, sc. χηρώσας γυναικα, Od. T. (512.) Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον τόπε δαιμῶν. Item πένθος dicitur ὄρεσθαι εἰς ἵκειν, pro Excitari, Venire, Advenire. II. A. (657.) οὐδέ τι οὔδε Πένθος σσον ὄρωρε κατὰ στρατὸν, A. (254.) ἡ μέγα πένθος Ἀχαιδα γαῖαν ικάνει, Od. Z. (169.) χαλεπὸν δέ με πένθος ικάνει, A. (342.) ἐπει με μάλιστα καθίκετο πένθος ἀλαστον, II. Ω. (708.) πάντας γὰρ ἀάσχερον ἴκετο πένθος, A. (362.) τί κλαίεις, τί δέ σε φρένας ἴκετο πένθος; Quibus adde ex II. (548.) Τρῶας λάβε πένθος Ἀσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν. Item A. (249.) κρατερόν ίά ἐπένθος Ὀφθαλμὸν ἐκάλυψε, κασιγνήτου πεσόντος. Item aliquis dicitur ἔχειν vel ἀέξειν πένθος, II. Ω. (105.) Πένθος ἀλαστον ἔχοντα μετὰ φρένας, [φρεσὶν:] ut Hesiod. Θ. (467.) 'Ρένη δ' ἔχε πένθος ἀλαστον. Od. A. (194.) 'Ενθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει, Σὸν πότμον γούνων. Sic II. P. (139.) Εἰσήκει μέγα πένθος ἐν τῇθεσσιν ἀέξων, Fovens a. Premiens magnum animo μօρον. Item πένθει βεβλῆσθαι et πένθει τείρεσθαι, et ἐν πένθει εἶναι, II. I. (3.) Πένθει δ' ἀτλήτῳ βεβολήσατο πάντες, X. (242.) 'Αλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθει λυγρῷ, Σ. (88.) ἵνα καὶ σοι πένθος ἐν φρεσὶ μυρίον εἴη Παιδὸς ἀποχομένοιο. Adde his, Od. K. (376.) στυγερὸν δέ με πένθος ἔχοντα. Item ἐν πένθει λείπειν, ut qui viduat conjugem vel amicos sua morte, II. X. (483.) ἐμὲ στυγερῷ ἐν πένθει λείπεις Χήρην. Superioribus autem, quae primo loco citavi, πένθος ἔθηκε, et πένθος πόρε, oppositum est, quod Od. Σ. (323.) legitur, σχέθε πένθος ἐν φρεσὶ Πηγελοπεῖης, Cohibuit et repressit luctum Penelopes. In prosa pro Luctu tantum usurpatum reperio, Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, In luctu consenescens, Herod. 6. 'Απεκείροντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προεθήκαντο, Capita raserunt et ingentem luctum præ se tulerunt: Suet. Uxorū capita rasissæ ad indicium maximi luctus. Itidem Plut. Alex. "Ιππούς τε κεῖραι πάντας ἐπὶ πένθει καὶ θυμόντος ἐκέλευσε: Fabio, Πένθους καὶ τόπον καὶ χρόνον ὅρισε: Probl. Hellen. Μετὰ πένθος, Deposito luctu. Idein plurali numero utitur, in Cons. ad Apoll. (p. 430.) Οὐκ ἐπὶ παντὶ θανάτῳ τὰ πένθη δεῖν σίονται γενέσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς ἀνώροις. Aliquanto post, Eis ἀπρακτα καὶ βαρβαρικὰ πένθη παρεκτρέπεσθαι. ["Valck. Phœn. p. 649. Hipp. p. 318. ad Herod. 201. 464. ad Xen. Eph. 193. Musgr. Bacch. 1243. Jacobs. Anth. 9, 238. II. φέρειν, Bast Lettre 73. II. ποιεῖσθαι, φέρειν, Munck. ad Anton. Lib. 18. Verh." Schæf. MSS. Quidam deducunt a πέροματ, Valck. autem, cum Gatakerio in MSS., a πάθος, ut βένθος a βάθος.]

[* "Αγρικενθῆς, Ἀεσχ. Eum. 785. al. ἀντιταῦθης.] * "Αἴσοπενθῆς, Dignus luctu, Eur. [Hipp. 1465.] * 'Απενθῆς, Luctu carens, Synes. Ep. 57. * 'Απενθῆς τὸ μέχρι πρωὴν διαγενόμενος, νεκρὸν ἐπεῖδον, Qui sine luctu vixeram, Luctus expers, [Æsch. Pr. 955. "Jacobs. Anim. 167. Anth. 12, 84. Heyn. Hom. 7, 251." Schæf. MSS.] Βαρυπενθῆς, Gravi luctu oppressus, Graviter lugens: de homine aliquo. Sin de re aliqua dictum reperiatur, signif. Gravem luctum et mœrorem afferens, ut νηπενθῆς Luctum et mœrorem animo eximens. ["Ad Charit. 719. Meleager 117. Jacobs. Anth. 9, 194." Schæf. MSS.] Βαρυπενθεῖται, ἡ, Gravis luctus, [* Βαρυπενθία, Plut. 6, 448.] Ex Epigr. vero affert ETIAM Βαρυπενθῆς, eadem signif. qua βαρυπενθῆς. ["Jacobs. Anth. 9, 194. * Βαρυπενθέω, Const. Manass. Chron. p. 53. 72. Meurs. (=27. 38.) * Βαρυπενθῆς, Antip. Thess. 63. Wakef. S. Cr. 2, 114." Schæf. MSS.] Δυσπενθῆς, Graviter lugens, ["Epigr. adesp. 677. Mus. Turic. 1, 216. Toup. Opusc. 2, 40." Schæf. MSS.] Δυσπενθέω, Graviter lugeo, Vehementer lugeo, Plut. [6, 401. * Ισοπενθῆς, Schol. Æsch. Eum. 785. * "Μεγαλοπενθῆς, Elym. M." Wakef. MSS. * Μεγαπενθῆς, Nom. propri., ap. Hom.] Νεοπενθῆς, Qui in recenti luctu est, Qui recens lugeo, ["Epigr. adesp. 754." Schæf. MSS.] Νηπενθῆς, Luctu et mœrore carens, etiam Tristitia carens. In Epigr. vero cum dicitur νηπενθῆς Ἀπόλλων, exponere possumus Serenus, Lætus: cum enim sol serenus est, minime videtur tristis, sed lætus. Exp. alii Hilaris, et luctu mœroreque privans.

A Verum νηπενθῆς in ea signif. usurpatum, videtur dici de rebus potius inanimatis; nam φάρμακον aut λοετὴν νηπενθῆς dicitur Quo luctus tollitur, Quod omnem tristitiam animo eximit, atque adeo quod exhilarat: non tam significans τὸ ἐστερημένον πένθον, quam τὸ στρέσκον πένθον, i. e. ἀλυπον, inquit Eust. Od. Δ. (221.) de Helena maritum suum et Telemachum hospitem in convivio exhilarare volente, εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον, Νηπενθές τ', ἀχολόντε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων: quo alludit Lucian. (2, 310.) "Ποτερ τι φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν νηπενθῆς καὶ ἀχολον πιών. Respicit eodem Julian. Epist. quadam, cuius initium Οὐκ ἀδακρυτὶ, dicens, 'Ανδρὸς εἴπω σοφοῦ μῦθον εἴτε δὴ λόγον ἀληθῆ, ὁ δὴ καὶ μόνω χρησάμενος, ὥστε φαρμάκῳ νηπενθεῖ, λύσιν ἀν εὑροις τοῦ πάθους, οὐκ ἐλάττω τῆς κίλικος, ην ἡ Λάκαινα τῷ Τηλεμάχῳ πρὸς τὸ ίσον τῆς χρείας ὀρέξασθαι πιστεύεται. Itidem Theophyl. Ep. 25. Meminit hujus I. Theophr. quoque H. Pl. 9, 15. ubi probat loca quædam esse φαρμακώδη, ut Tyrrheniam, agrum Latinum, et Αἴγυπτον, in qua multa bona, multa etiam noxia terram producere, 'Εν οἷς δὴ, inquit, καὶ τὸ νηπενθῆς ἐκεῖνό φησιν εἶναι καὶ ἀχολον, ὥστε ληθην ποιεῖν καὶ ἀπάθειαν κακῶν. Unde et Plin. 25, 2. Herbas certe Αἴγυπτις a regis uxore traditas suæ Helenæ plurimas narrat Hom., ac nobile illud nepenthes, oblivionem tristitiae veniamque afferens, et ab Helena utique omnibus mortalibus propinanum: Itidemque 21, 21. de Helenio, Attribuunt et hilaritatis effectum eidem potæ in vino, eumque quem habuerit nepenthes illud prædicatum ab Hom., quod tristitia omnis aboleatur. Gal. quoque herbam esse tradit, cuius succus vino immixtus tristitiam discutit. Sunt qui hanc herbam eandem cum bu-glossa esse velint; sed probabilior eorum est opinio, qui Helenium esse putant, ipsius Helenæ nomine prædicatum: quod et νεκτάριον appellari scribit Diosc., unde νεκτάριης οἶνος, Vinum e nectario s. Helenio paratum. At nonnulli per νηπενθῆς illud Helenæ jucundam narrationem malunt intelligere, qua mœrorem discussit. Apud eund. Hom. νηπενθῆς λοετὴν, Quod tristitiam et dolorem animo simul ac corpori aufert, ut sunt θερμὰ λουτρὰ, grata corpori. ["Ad Charit. 314. ad Diod. S. 1, 109. Epigr. adesp. 336." Schæf. MSS.] Νηπενθέως, Sine luctu, Plut. (6, 450.) N. ἀνέλη, Citra luctum sustinuit. [* "Παναπενθῆς, * Πανυπενθῆς, Jacobs. Anth. 12, 28." Schæf. MSS.] Πολυπενθῆς, Multum lugens, Quem crebræ calamitates luctu afficiunt, Miser, ὁ πολλὰ λύπας ἐν ἐντρῷ ἔχων, ut exp. Od. Ζ. (386.) Καὶ συ, γέρων [-ον] πολυπενθῆς. Exp. etiam Luctuosus, Luctu plenus, cum de re dicitur. ["Jacobs. Anth. 9, 195." Schæf. MSS. * "Συμπενθῆς, Greg. Naz. Or. 16. init." Boiss. MSS.] Ταλαπενθῆς, Luctum ferens, Luctu affectus, etiam Fortiter luctum et mœrorem perferens, Hom. Od. ταλαπενθέα θυμὸν ἔχοντα, i. e. ὑπομένοντα τὰ πένθη, s. ὑπομονητικόν: Itidem E. (222.) Τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν. ["Panyas. ap. Stob. Tit. 18, 22." Boiss. MSS.] Φιλοπενθῆς, Luctus amans, Qui facile lugeo, Ad luctum proclivis. Alii, Luctu libenter indulgens. Plut. (6, 429.) Γυναικες γὰρ ἀνδρῶν φιλοπενθέστεραι εἰσι: [9, 271. "Gorgias Helen. p. 95. R.=129. HSt." Boiss. MSS.]

[* Πένθεια, i. q. πένθος, Æsch. Ag. 439.] Πενθηρῆς, Luctuosus, Eur. [Phœn. 327. Tr. 141.] * Πενθρός, Anaxilas Draconis p. 75. ἰμάτιον. Αττ. * Απενθήριστος, Timon Sexti Hypot. 1, 33. est mendosum pro ἀναμφήριστος.] Πενθικός, Lugubris, potius quam Luctuosus: ἐσθῆς πενθικῆ, Can. 5. Concil. Ancyr., Terent. Vestitam veste lugubri. Itidem Cic. Ornatum lugubri, et Sordes lugubres. Πενθικῶς, Lugubriter: pro quo Plaut. Lugubre dicit: Si hæc non nubat, lugubre Fame familia pereat. Lucian. (3, 132.) Πάνυ π. ἐσκενασμένη, μελαγέμων καὶ καρεσπαραγμένη: quæ erat ἡ μεράνοια. Pœnitentia. Xen. K. Π. 5, (2, 3.) p. 71. Π. ἔχονταν τοῦ ἀδελφοῦ τεθηκότος.] Πένθιμος, ὁ, ή, itidem Lugubris, Luctuosus, ut verit Turnebus in l. quodam Plutarchi supra in Ὁργιάζω c.: Plut. Cons. ad Uxorem, Κουρᾶς πενθίμους καὶ

βαφὰς ἐσθῆτος μελανῆς, καθίσεις ἀμάρφους, καὶ κατακλίσεις ἐπιπόνους. Aliquanto ante, Οὐδὲ ἴμάτιον ἀνελῆφας πένθιμον. Sic Athen. 12. Ἐν χρῷ κεκαρμένοι, καὶ στολὴν πένθιμον ἀμπεχόμενοι. Sicut vero Plut. paulo ante dicit πένθιμον κουρὰ, sic et Eur. Alc. (515.) Τῇ χρῆμα κουρῷ τῇδε πενθίμῳ πρέτει; solebant enim radere capita ad indicium maximi luctus, ut in Πένθος quoque videre est. Item in Epigr. πένθιμος ὑμέναιος, Lugubris s. Luctuosus. Sic et Epigr. Λέξατε Διογένει πένθιμον ἄγγελην, Nuntium tristem et luctuosum. Affertur et e Plut. Οἱ ἐν τοῖς πενθίμοις, pro Qui in luctuosis et lugubribus versantur. At ex Eur. (Suppl. 1056.) πένθιμος ἀνὴρ, Vir qui lugetur. [“ Valck. Hipp. p. 318. Chardon ap. Millin Mag. T. 5. an. 2. p. 487. Markl. Suppl. 1035. 1056. Jacobs. Anim. 145. Huschk. Anal. 211. Diod. S. 1, 624. 2, 624. Phrym. Ecl. 38. * Πενθίμως, Markl. Suppl. 1056. (Theod. Prodr. 21.) * Ἐπιπένθιμος, ad Charit. 652. * Πολυπένθιμος, Jacobs. Anth. 7, 165.” Schæf. MSS.]

Πενθαλέος, Luctuosus, Epigr.

Πενθᾶς, ἄδος, ἡ, Luctuosa, Lugubris, Nonn. (Jo. 140, 25.) φωνή: [199, 11. 247, 27. “ Ruhn. Ep. Cr. 131.” Schæf. MSS.]

Πενθέω, Lugeo. Pro quo Poëtica epenthesi DICITUR Πενθέω sicut πνείω pro πνέω, πλείω pro πλέω. Il. T. (225.) νέκυν πενθῆσαι, Ψ. (283.) Τὸν τώ γ' ἐστάστε πενθείετον. Isocr. Ἐπένθουν αὐτὸν ὅπερ τοὺς οἰκείους νόμος ἔστι, Ἀesch. (84.) Ἐφ' οἷς ἡ πόλις ἐπένθησε καὶ ἐκείρατο. Aliquanto post dicit, Πενθοῦσαν παραμυθεῖσθαι. Plut. Eis οἰκίαν πενθοῦσαν. Priori autem Ἀeschinis loco similis hic Theophyl. Ep. 25. Ἀφροδίτη δὲ οὐδὲ πενθοῦσα ἀπεκείρατο. Et hic Plut. Ἡράντο τὴν ἐσθῆτα μεταβάλλειν ἐπ' αὐτῷ καὶ πενθεῖν. At Ἐν πενθοῦσι πατέσιν, Prov. est ap. Demetr. Phal. Apud Hom. legitur ΕΤΙΑΜ Πενθήμεναι, qui infin. est vel a VERBO Πένθημι, VEL Πενθαίνω, ut Eust. tradit, Od. Σ. (173.) et T. (120.) ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἀκριτον αἰει. [“ Toup. Opusc. 1, 438. Thom. M. 702.” Schæf. MSS. * Πενθημα, Theocr. 26, 26. “ Π. φέρειν, Bast Lettre 73.” Schæf. MSS. * Πενθήμων, Ἀesch. Ag. 429. * Πενθητήρ, S. c. Th. 1070. Pers. 951.] Πενθητήρος, Lugubris, Qualis eorum est qui lugent, Plut. (6, 430.) ex Ione, Βόρρως λιπαῦσα πενθητηρός. Et πενθητήρος πλόκαμος ap. Eust. p. 165. Cæsaries quam in luctu tondebant. Contra θρηπτήρος πλόκαμος, Cæsaries quam alere solebant. In VV. LL. vero perperam SCRIPTUM Πενθήρος. [“ Valck. Phœn. p. 113. Jacobs. Anim. 58.” Schæf. MSS. Ἀesch. Choeph. 7. * Πενθητής, unde * Πενθητικός, Schol. Aristoph. Θ. 1056.] Πενθητικῶς, Lugubriter, More eorum qui lugent, πενθικῶς. [Plut. 6, 431.] Πενθητρία, ἡ, exp. etiam Præfica. Præficiæ autem dicebantur ap. veteres, teste Nonio, quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ, ut flerent et fortia facta laudarent. Ex Eur. Hipp. (805.) affertur πενθητρία κακῶν, ubi simpliciter ponit videtur pro Quæ luget. [* Πενθητηρ, Theod. Prodr. Ep. p. 80. * Πενθητός, unde] Ἀπένθητος, δ, ἡ, Quem luctu nemo prosecutus est, prosequitur. Potes etiam reddere, Indeploratus, Indefletus: quorum utroque Ovid. utitur ea signif. qua ἀπένθητος usurpatur. Julian. Ep. 38. de Democrito. Εἰ τριῶν ἀπενθήτων ὄντα μάτα τῷ τάφῳ τῆς γυναικὸς ἐπιγράψειν, εὐθὺς αὐτὴν ἀναβιώσεσθαι. [Ἀesch. Ag. 904. Eun. 915. “ Wakef. S. Cr. 3, 102. Abresch. Ἀesch. 2, 124.” Schæf. MSS.] Ἀποπενθέω, Lugeo, Elugeo: quo Cic. utitur, et videtur esse aliquanto significantius quam Lugeo, sicut ἀποπενθώ significantius quam πενθώ. Plut. Coriol. (39.) Αἰτησαμένας δὲ ταῖς γυναιξὶ ἐπέτρεψεν ἀποπενθῆσαι δέκα μῆνας, ὥσπερ ἔθος ἦν, ἐκάστη πατέρα καὶ παῖδα καὶ ἀδελφόν. Διαπενθέω, Lugeo, sed sonat q. d. Perlugeo, Plut. Popl. (23.) Διεπένθησαν ἐνιαυτὸν δύον ἐπὶ τῷ ἀγδρὶ πένθος ἔγγυμον καὶ ζηλωτὸν, Totum annum luxerunt. Καταπενθέω, Lugeo, Defleo, Deploro, [“ Epigr. adesp. 510.” Schæf. MSS. * Συμπενθέω, Ἀesch. Ch. 197. Eur. Herc. F. 1390. Diod. S. 3. p. 102, 34. 17. p. 581, 24. Demosth. 1399. “ Const. Massass. Amat. 1, 54.” Boiss. MSS. “ Ad Herod.

Α 455.” Schæf. MSS. * Υπερπενθέω, Philostr. 556.]

ΠΕΝΤΕ, Quinque: cuius πέντε exempla ubique occurunt. Plutarchò deductum inde videtur πάντα. Sic enim scribit (7, 690.) Οἵμαι δὲ καὶ τὰ πάντα τῶν πέντε παρώνυμα γεγονέναι κατὰ λόγον, ἀτε δὴ τῆς πεντάδος ἐκ τῶν πρώτων ἀριθμῶν συνεστώσης: i. e., Atque arbitror πάντα, i. e. Omnia, a πέντε, i. e. Quinque, deductæ: sed non abs re, cum præsertim πεντάς e primis numeris integrata sit, Turn. De eod. numero vide et alia ap. Eund. initio Probl. Rom., ubi quærit cur nec plures nec pauciores quam quinque cereos in nuptiis accenderint. [“ Πέντε καὶ δύο, Porson. Med. p. 8. Πένθ ήμέρας, Diod. S. 2, 346. Quid in compōss., Neue Philol. Bibl. 4, 125. Cattier. Gazoph. 95.” Schæf. MSS.]

Πεντεκαΐδεκα, Quindecim, [“ ad Diod. S. 1, 664. De orthographia, Duker. Præf. Thuc. p. 6.” Schæf. MSS.] pro quo inversa comp. DICITUR Δεκαπέντε. Α Πεντεκαΐδεκα autem derivatum EST Πεντεκαΐδεκατος, Decimus quintus, Quintus decimus, [Luc. Evang. 3, 1. Diod. S. 12. p. 327. Dionys. H. 2, 66. De * Πεντεδέκαρος, Schæf. Meletem. Cr. in Dionys. H. 33. * “ Πεντεπικαΐδεκατος, Agathias 72.” Schæf. MSS.] Πεντεκαΐδεκατος, Qui decimoquinto die fieri solet, Theophr. C. Pl. 4. Πεντεκαΐδεκατον βλαστάνει, Decimoquinto die germinat, [Strabo 10. p. 1055, 16. p. 1127.] Πεντεκαΐδεκατης, Qui quindecim annorum est, [Plut. 6, 432. 8, 350. Aristot. H. A. 1, 842.] pro quo LEGITUR Πεντεδέκατης in Hippistr. Bud. [* Πεντεκαΐδεκατηρίς, ἰδος, ἡ, Quindecim anni. * “ Πεντεκαΐδεκατηρίκος, Anon. ap. Wolf. Anecd. 3, 195.” Boiss. MSS. * Euthal. Edit. Epist. Pauli p. 536.” Kall. MSS. * Πεντεκαΐδεκατηρίς Quindecim naves, Demosth. 183. * Πεντεκαΐδεκατηρίς Athen. 197. Diod. S. 17. p. 624. * “ Πεντεκαΐδεκατηρίας, Tzetz. Chil. 1, 813.” Boiss. MSS. * Πεντεκαΐδεκατηρίας, Quindecuplo major, Athen. 58. * Πεντεκαΐδεκατηρίας, Demosth. 838.] Ετ Πεντεκαΐδεκάρης navis ap. Plut. Demetrio (20. 43.) Quindecim ordinum, ut Bayf. interpr. Sic Plin., Instituit naves ad duodecim ordines. I. e. In quibus essent duodecim ordines remorum. [“ Ad Diod. S. 2, 442. * Πεντεκαΐδεκατος, de orthographia, Duker. Præf. Thuc. p. 6.” Schæf. MSS. * “ Πεντεκαΐδεκατηρίας, Aristid. Quintil. 2, 35.” Boiss. MSS. * Πεντεκαΐδεκατηρίας, Plato Theæt. 175. * “ Πεντεκαΐδεκατηρίς, Heindorf. 395.” Schæf. MSS. * Πεντεκαΐδεκατηρίας, Hippocr. 1. p. 278. Lind.]

Πεντέγραμμος, δ, ἡ, Quinque literis constans, Qui quinque literarum est. At π. πεσσὰ Tesseræ quinque notis s. punctis inscriptæ. Ab Erasmo exp. Tesseræ quinque linearum. Invenitur ET Πεντάγραμμος. [* Πεντεδάκτυλος, Hippocr. 783. * “ Πεντέκλινος, Pierson. Pr. ad Mær. 36. Mær. 321. et n. Phryii. Ecl. 181. Thom. M. 702.” Schæf. MSS.] Πεντέκτενος, Quinque pectinibus intextus. Unde Πεντέκτενα Polluci (7, 52.) χιτωνίσκοι παρὰ τὴν ὥντα πορφύραν ἔχοντες πέντε κτένειν ἐνυφασμένην. Suid. πεντέκτενοι exp. περιπόρφυροι, διὰ τὸ ἐνυφάνθαι περὶ τὰς πέντε κτένας πορφύροις. [Phot. v. Περίηρα, Μένανδρος Βοιωτία, Πεντεκτένους μὲν καὶ περίηρα πορφύρα.] Apud Hes. vero legitur, Πεντεκτένη, ἐνδύματα οἰον πριόνων ὀδούσιν ἐμφερῆ, πεποκιλμέγα: a NOMIN. Πεντεκτένης. Πεντέλοχοι dicti quidam Argivorum, ap. Thuc. 5, (72.) p. 189. [* “ Πεντέπηχος, ad Mær. 322. Phryni. Ecl. 182.” Schæf. MSS. * Πεντέκοντας, Plato Theæt. 300=147.] “ Πεντερίας, Σόμενος, Qui quintum vincitur, Quinques victus: “ τράζειν enim et ἀποτράζειν est Vincere, et propriæ “ quidem quinquertia. Epigr. πέντε δ' ἀτραπάνων “ Πρώτος ἐκπρύχθη πεντερίας Σόμενος,” [“ Jacobs. Anth. 9, 446. * Πεντέχοντας, Aristoph. Fr. 229. * Πεντέχοντας, T. H. ad Plutum p. 178.” Schæf. MSS.]

Πένταγχος, Quinque cuspides s. mucrones habens, In quinque cuspides s. mucrones divisus: Epigr. πενταγχοισιν αἰχμαῖς, [“ Paul. Sil. 47. * Πεντάλφα, ad Lucian. 1, 730.” Schæf. MSS.] Πενταρχία, Quinqueviratus, Aristot. Polit. 5, 9. Πεντάρης, Thuc. Quinqueremis, Cic. Liv. At Hircius s. Opis dicit

etiam Pentiremis. De quo plura Bayf. [“Ad Diod. S. 1. 675. 2. 356.” Schæf. MSS. Gl. Πεντήρης, * πεντάκωπος, Quinqueremis.] Πεντηρικός, itidem Quinqueremis: ut πεντηρικὰ πλοῖα pro πεντήρεις, Quinqueremes naves. [Polyb. 1. 59. 8. 3. 41. 2. 8. 3. 7. “Ad Diod. S. 1. 118. 675. 2. 251. 443. 460.” Schæf. MSS.] Πεντόβολος, Qui quinque obolorum est. Scribitur ΕΤ Πεντώβολος, sicut πεντώβολος: quod ap. Aristoph. legitur, (Πττ. 798.) cum ait πεντώβολον ἡλιάσασθαι: nam judicibus quinque oboli pro mercede numerabantur. [Athen. 420. ἀλλὰ κυλίκιον Ὑδαρὲς ὁ παῖς περιῆγε τοῦ πεντώβολου, Vini quinquobolaris. “Toup. Opusc. 1. 498. 2. 269.” Schæf. MSS.] Πεντόροβος, Herbae nomen, Diosc. 3. 157. Πανούια, η γλυκνοτέρη οἱ δὲ πεντόροβον. Itidem Plin. 25. 4. Vetustissima inventu pœonia est, nomenque auctoris retinet, quam quidam Pentorobon appellant, alii Glycysiden. Eadem repetit 27. 10. [“Thom. M. 207.” Schæf. MSS. * Πεντούκια, * Πενταύκιον, Gl. Quincunx.]

[* Πεντάβιβλος, Euseb. Chron. p. 70.] Πεντάγωνος, Quinque angulos habens: ut π. λίθος. Ex Aggeno de Limitibus, Cultellatus lapis qui pentagoni recipit rationem. [Athen. 294. * Πενταγωνικός, unde * Πενταγωνικός, Jainbl. Arithm. p. 85. II. σχηματιζόμενος ἀριθμός.] Πεντάκλινος, Quinque clinis s. lectis instructus: σχολαστήριον, Athen. (207.) quod Bud. interpr. Exhedra quinque lectorum capax: [205. 514. “Pierson. Præf. ad Mœr. 36. Mœr. 321. et n., Phrym. Ecl. 81. Thom. M. 702.” Schæf. MSS.] Πεντακόρωνος, Epigr. πεντακόρων Ἐκάβη, O Hecuba, quæ quinque cornicum ætates vixisti, [“Ruhn. Ep. Cr. 113. Jacobs. Anth. 8. 284.” Schæf. MSS.] Πεντακυμία, Immanis unda s. fluctus. Lat. Decumanos fluctus dicunt. Ad verbum, Quinque fluctus, sc. uno im- petu adventantes. [“Lucian. 1. 653. ad Charit. 243. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2. Præf. p. xii.” Schæf. MSS.] Πεντάλεκτρος, Quinque lectos habens. A Lycophr. (142.) vero πεντάλεκτρος θνᾶς dicitur Helena, quod quinque toros conjugales fuerit experta, ut et Schol. tradit, [851. “Brunck. ad Aesch. S. c. Th. 500.” Schæf. MSS.] Πεντάλιθος, Quinque lapidibus constans. At Πεντάλιθα, Ludus quidam muliebris, quo ludebant quinque lapidibus. Πενταλιθίσειν, Ejusmodi ludum ludere. De quo ludo vide J. Poll. 9, [126. “Aristoph. Fr. 254.” Schæf. MSS.] Πεντάλιτρος, Qui quinque librarum est, J. Poll. e Cratete. Columellæ Qinquelibralis, qui dicit Quinquelibrale pondus. Πενταμέρης, Quinquepartitus, Cic. I. e. In quinque partes divisus. [Strabo 3. p. 252.] Πενταμέρως, Quinquepartito, Plin. Πεντακάλαιος, Qui quinque παλαιστῶν s. palmorum est. Alii ap. Xen. (K. 10, 3.) πενταπάλαιον exp. Quod habet quinque pedes: de lancea venabuli: [9, 14.] Πενταπέτηλος, Quinque folia habens, i. q. πεντάφυλλος. ΕΤ Πενταπέτηλον herba ap. Nicand. Θ. 839. quæ alio nomine πεντάφυλλον a quinque foliis nominatur, Schol. Vocatur ΕΤ Πενταπέτηλος, Plin. 25. 9. Quinquefolium nulli ignotum est, cum etiam fraga ignendo commendetur. Graeci vocant Pentapetes, s. Chamæzelon, s. Pentaphyllum. [Theophr. H. Pl. 9, 13, 5. “Diosc. Notha 465.” Boiss. MSS.] Πεντάπηχνος, Qui quinque cubitorum est, Athen. [202. 213. “Ad Herod. 556. Toup. Epist. de Syrac. 330. ad Mœr. 322.” Schæf. MSS. Herod. 9, 82. Eust. Od. A. p. 56. 24. Diod. S. 17. p. 624. * Πενταπήχης, Philostorg. Hist. Eccl. 10, 11. Strabo 17. p. 1187. ** Πενταπλασιεψήμονος, * Πενταπλασιεπίτριτος, * Πενταπλασιεπίτετρος, * Πενταπλασιεπίπεμπτος, Nicom. Arithm. p. 102. Cf. Πολλαπλασιεψήμονος, Schn. Lex. Suppl. * Πεντάπλεθρος, Joseph. c. Apion. 1, 22. * Πεντάπλοκος, P. Άegin. 6, 78. λιγον. Cf. Δεκάπλοκος. * Πεντάπολις, Pentapolis, Quinque urbes, LXX. Sap. 10, 6.] Πεντάπορος, Quinque meatus s. alveos aut canales habens. Pro Quinquefluis affertur e Dionys. P. [* Πεντάποντος, Arrian. Peripl. p. 2. Ed. Oxon. * Πεντάρραβδος, Athen. 637. ** Πεντάσημος, Aristid. Quint. 2, 35. Schol. Soph. Aj. 684. Pentasemus, Quintil. Inst. 9, 4, 51.] Boiss. MSS. * Πεντάσκαλμος, Athen. 347. * Πεντασπίθαμος, Strabo 15.

Α p. 1037. Xen. K. 2, 5. 8.] Πεντάστιχος, Quinque versibus vel ordinibus constans, [Anthol. 1. p. 35.] Πεντάστομος, Quinque ora s. ostia habens, ut Ister: Herod. [2, 10. 4, 47. Strabo 4. p. 279. Tzetz. Ch. 12. p. 220. * Πενταστόμως, Idem 2, 933.] Elberling. MSS. * Πεντάσχημος, Plut. 10, 811. 812.] Πεντάσχοινος, Qui quinque funium est: Πεντάσχοινον, Hes. στάδιον, forsitan quod quinque σχοίνον longum esset. [* Πεντάσον, Diosc. Notha 465.] Boiss. MSS. * Πεντάρονος, in Musica, Schn. Lex. * Πεντάροπος, Dionys. Areop. Epist. 7, 2.] Kall. MSS. * Πενταφύης, Quintuplex, Anal. 2, 230. ὄνυχες.] Πενταχιλιοστὸς, Unus de quinque millibus, Plato de LL. Πεντάχορδος, Quinque chordas s. fides habens. Unde πεντάχορδον, Instrumentum musicum ap. J. Poll. 4. [Athen. 637. * Πεντάχρονος, Dionys. H. 2, 55.]

Πέντε alicubi postponitur: ΕΤ Δεκαπέντε, Quindecim: ΕΤ Είκοσιπέντε, Vigintquinque: [* Είκοσιπενταέτης, fem. * Είκοσιπενταέτις, Epigr. adesp. 721.] Schæf. MSS.] ΕΤ Τριακονταπέντε, Trigintaquinq. ITIDEMQE Τετταρακονταπέντε, Quadragintaquinq. et sic deinceps: Interdum etiam inverso ordine, et interposita copula καὶ, dicitur πέντε καὶ εἴκοσι, et sic deinceps. [* Διάπεντε, rd, Dionys. H. 2, 18. * Σύμπεντε, Lobeck. Phrym. 414. “Wolf. ad Reiz. de Acc. 103. Valck. ad Herod. 311.” Schæf. MSS.]

Πεντάς, ἄδος, η, Quinarius numerus, i. e. Quinque: cuius exemplum habes in ipso Πέντε. Gaza vero dixit ὄρθοὺς εἰς πεντάδα εὐγάντιον στίχους pro his Tullii de Senect. Directos in quincuncem ordines. [“Zeun. ad Xen. K. II. 163. Jacobs. Anth. 7, 76.” Schæf. MSS.] Πεντάδαρχος SIVE Πενταδάρχης, Qui quinque viris præest. Philephus vertit Quincurio: quod ea forma dicitur ut Decurio, Centurio. Utitur Xen. K. II. 2, (1, 9.) illo πεντάδαρχος. Ab eodem DERIVATUM Πεντάδιμον, quod ex Herod. 5. affertur ab J. Poll. (9, 6.) pro Quinque minæ. Adjective vero acceptum significat Quod quinque minarum est: ΕΤ Είκοσιμον, Qui viginti minarum est, ap. Lysiam, “Τετύχηται δέ μοι καὶ είκοσιμον ἔπαρος.” Diversa autem forma dicuntur Δεκάμυον, et similia. Πενταδικός, Quinarius, Pentade constans. ΑΤ Πεντάδιον, i. q. πεντάς. Pro quo in VV. LL. perperam legitur ΕΤΙΑΜ Πεντάνιον, Quinternio.

Πεντάκις, Quinques, [Aristoph. Eip. 242. “Πεντάκι, Ammian. 2. Epigr. adesp. 120. ad Diod. S. 2, 14.” Schæf. MSS. “Opp. K. 3, 56.” Wakef. MSS.] Πεντακισμύριοι, Quinquaginta millia: ut πεντακισμύριοι Ρωμαῖων. [Herod. 7, 103.] Πεντακισχλιοι, Quinques mille, Quinque millia, Plato de LL. Πεντακισχλιαι οἰκήσεις, [Diod. S. 11. p. 253, 20. 267, 21. Sing. num. ap. Lucian. 3, 303. πεντακισχλιαι ἀσπίδα. * Πεντακισχλιοστὸς, Codin. Orig. p. 8.] Boiss. MSS.]

Πενταχῆ ΕΤ Πενταχῶς, Quinquesfariam, Quinque modis. Legitur ΕΤΙΑΜ Πένταχα, II. M. (87.) Πένταχα κοσμηθέντες ἀμ' ἡγεμόνεσσιν ἐποντο. Ubi πένταχα κοσμηθέντες exp. πενταχῶς καὶ εἰς πέντε τάξεις διαταχθέντες, In quinque ordines distributi. Sed Πενταχὰ etiam invenitur. [* Πενταχοῦ, Quinque in locis, Quinque per loca, Herod. 3, 117. Schw. e Cod. Ms., Ποραμὸς διαλελαμένος πενταχοῦ, Fluvius in quinque alveos divisus, ubi vulgo olim πανταχοῦ.] Schw. MSS.]

Πεντακόσιοι, Quingenti. Πεντακόσιοι, ut habent VV. LL., Athenis peculiariter vocabatur Magistratus quidam, secundum ab Areopagitis locum obtinens: cuius officium erat civilia munera actionesque, de quibus quotidie inter populares lis erat, judicare. Lat. Quingentiviri dici possunt, ut Centumviri, Decemviri, Triumviri. [Luc. Evang. 7, 41. Sing. num. ap. Long. 3, 1. πεντακόσια ἵππος.] Πεντακοσιομέδιμον, Qui quingentorum medimnorum est, J. Poll. Πεντακοσιομέδιμον vero Athenis dicebantur, οἱ ἐν ἔηροῖς ὅμοι καὶ ὑγροῖς μέτρα πεντακόσια ποιοῦντες, Plut. Solone 160. meæ Ed. Item Aristot. eorum meminit, Pol. 2, 10. necnon J. Poll. et Harpoecr. Quinetiam ap. Thuc. Πεντακοσιομέδιμοι exp. Qui quingentis

medimnis censi erant. At ap. Synes. de Insom. πεντακοσιομέδιμνος, Qui e suis fructibus reficit medimnos quingentos. [Thuc. 3, 16. "Ad Timaei Lex. 151." Schæf. MSS.] Πεντακοσιωτὸς, Quingentesimus. [Ἡ πεντακοσιοστὴ, Aristoph. Ἐκκλ. 1007. In Schn. Lex. agnoscitur etiani * Πεντακοσιωτός. * Πεντακοσιωτός, i. q. πεντακοσίαρχος, Etym. M." Wakef. MSS.]

Πεντηκοτά, Quinquaginta : ultima brevi, II. B. (509.) Πεντηκοντακάριος, Quinquaginta habens capita, Cerberi epith. ap. Hesiod. [Θ. 312. "Ruhnk. Ep. Cr. 259." Schæf. MSS. * Πεντηκοντάρχος, Schn. Lex. * Πεντηκοντάρχος, Diod. S. 11, 26. * Πεντηκοντάπαι, Ἀesch. Pr. 878. "Πεντηκοντάπαι, Rob. Eust. Il. A. p. 37, 32. quod olim in textum recepi ; sed pœnitet me facti. Debueram sane meminisse Atticos numerorum terminationes in comp̄. servasse, de qua re insignis est locus ex Herodiano περὶ Παθῶν ab Etymologo asservatus p. 346, 14. Ἐξάκλινον, ἔξαπουν, Ἀγγιώς μὲν ἔξαπουν καὶ ἔξακλινον λέγεται, ὥστε καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ Ἐξπηχυστή (eadem habet Philemon Gramm. ap. Brunck. Lex. Soph.) καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ Κωμικῷ Ἐξπουν φυλάττει γάρ τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν ἐν τῇ συνθέσει, Πεντημῆνον λεγόμενον καὶ Ἐν πεντεσυρίγγῳ ἔδλω. (Aristoph. Ἰππ. 1046.) ἡμεῖς δὲ Πεντάμηνον. Ὁκτάπουν ἡμεῖς δὲ Ὁκτάπουν. Et profecto ὁκτάπηχος dixit Philemon, ὁκτάπους Philemon, Cratinus, Ἀeschylus, teste Photio Lex. Ms. cf. Hes. in voce. Ἐξμέδιμνον scribitur in Aristoph. Εἰρ. 631. Hesych. Ἐξμετρον ἔξαμετρον : ut putem nihil contra tot Grammaticorum auctoritatem valere Th. Magistri præceptum, Ἐκκαΐδεκα, οὐχ ἔκκαΐδεκα, διότι τὸ διπλοῦν μετὰ συμφώνου τιθέμενον τραχύτητα ποιεῖ τῆς φωνῆς. Alioquin facilis esset Aristoph. correctio ἐκμέδιμνον, ut in Suida, ἐκμήνω ἔξι μηνῶν." Blomf. in Nota. "Πεντηκοντάπαι, Tzetz. Exeg. in Il. p. 9, 24." Schæf. MSS. Schol. Lycophr. 481. * Πεντηκοντάπεθρος, Nonn. D. 25, 502." Wakef. MSS. * Πεντηκοντάπηχος, Joseph. B. J. 5, 5, 8. 7, 8, 3. * Πεντηκοντάρησος, Evagr. de 8 Cogit. p. 352." Kall. MSS. * Πεντηκοντοφύλαξ, Etym. M. 729, 17." Wakef. MSS.]

[* Πεντηκοντάξ, Joseph. c. Apion. 1, 18. * Πεντηκοντάπεντε, Joannes Hist. Barlaami Cod. Reg. p. 13." Boiss. MSS.] Πεντηκοντάρεσσαρες, Quinquagintaquatuor.

Πεντεκόντερος, ἡ, sub. ναῦς, Quinquaginta remorum navis, s. Navis actuaria quinquaginta remorum. Citatur ex Herod. 7, (36. 97.) et aliunde. E quo Herod. Bayf. affert non Πεντηκόντερος, SED Πεντηκόντορος, quod ea forma dicitur, qua τριακόντορος et εἰκόσορος : licet πεντηκόντερος magis ad etymon accedit, sc. ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἐρεσσομένη, Navis quæ a quinquaginta remigibus agitur : ut Thuc. Schol. exp. posterius πεντηκόντορος. Legitur autem id πεντηκόντορος tum ap. Thuc. saepenumero, tum ap. Diod. S. et alios. [Polyb. 1, 20, 14. 73, 2.] Quod si exempla desideres, ap. Bayf. invenies, qui πεντηκόντοροι interpr. Quinquaginta remorum actuariæ, sc. naves. ["Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀργὼ, Μœr. 308. et n., Wassenb. ad Hom. 150. Markl. Iph. p. 368. (1124.) ad Diod. S. 1, 698. 2, 550. Heyn. Hom. 7, 170." Schæf. MSS. Additur vocab. ναῦς, quod alias subaudiri solet, Eur. Hel. 1428. Lex. Xen. * Πεντηκοντήρης, ad Diod. S. 2, 356." Schæf. MSS. * Πεντηκοντηρίκος, Polyb. 25, 7, 1. πλοῖα. In Lexico autem Polybiano est * Πεντηκοντηρίκος.]

Πεντηκόνταρχος, Qui quinquaginta militibus præest, ut πεντάραχος, qui quinque. Quo modo Centuriones vocantur qui centum præsunt militibus, et chiliarchi qui mille : quos nos Tribunos appellamus ab eo, quod præsint tribui : sic in Israëlitico exercitu Quinquagenarii vocabantur, qui in capita erant quinquaginta militum. Hæc e Comment. Hieron. in Es. 4. Πεντηκόνταρχος exp. ap. Thuc., non solum ὡ πεντήκοντα ἄρχων, sed etiam ὡ πεντηκόντορου ἄρχων. Idem πεντηκόνταρχος dicitur etiam πεντηκοντήρ. [J. Poll. 1, 119. Demosth. 1212.] Πεντηκονταρχία, ἡ, Munus et dignitas qua quis militibus

A quinquaginta præest. Alii, Quinquaginta virorum principatus. E libello de Vocabulis Militaribus exp. Præfectura militum sexaginta quatuor. Pro præfectura navis pentecontori affertur e Plat. de LL. [707. J. Poll. 1, 80.] Itidem DICITUR Πεντακοσιάρχος, Quingentorum militum præfector, Plut. Alex. (76.) p. 231. "Idem DICITUR Πεντακοσιάρχος. " Άlian. in Tacticis scribit τὰ δύο συντάγματα ἐσse "ἀνδρῶν φίβ', λόχων λβ': et τὸν τούτων ἀφηγούμενον dici πεντακοσιάρχην : at τὰς δύο πεντακοσιαρχίας "vocari χιλιαρχίαν, ἀνδρῶν χιλίων εδ', λόχων 500 : "quia οὐνα πεντακοσιαρχία facit viros 512, λόχους 32."

Πεντηκοντήρ, ἥρος, ὁ, [et * Πεντηκοστήρ,] Quinquaginta militum præfector, Qui quinquaginta militibus præest, i. q. πεντηκόνταρχος, Xen. Λ. (11, 4.) de iis loquens, qui sub πολιτικῇ μόρᾳ continentur, Πολέμαρχον ἔνα, λοχαγὸν τέσσαρας, πεντηκοστήρας ὁκτώ. Affertur idem et e Schol. Thuc. (5, 66.) ex ipso autem Thuo. CITATUR Πεντηκοντήρ : [leg. * Πεντηκοντάρηρ. Β Πεντηκοντήρ, Xen. Κ. 'Α. 3, 4, 13. Πεντηκοστήρ Λ. 13, 4. 'Ελλ. 3, 5, 15. 4, 5, 7. * Πεντηκοστήρ, ad Μœr. 117." Schæf. MSS.]

[* "Πεντηκοντάς, Brunck. Soph. 2, 429." Schæf. MSS. "Theodos. Diac. Acr. 1, 177." Boiss. MSS. "Tzetz. Chil. 2, 222." Elberling. MSS.]

Πεντηκοστός, Quinquagesimus : πεντηκοστήρ ἔτος ἄγειν, Quinquagesimum annum agere, Gal. 2 ad Gl. Πεντηκοστήρ, ἡ, Quinquagesima, sub. ἡμέρα, Dies. In sacris Literis πεντηκοστήρ, Quinquagesima dies a festo paschatis, Festum quod eo die agitur. Ut Act. 2, (1.) et 20, (16.) ἡμέρα τῆς πεντηκοστῆς, Dies pentecostes ; nam et Latini Theologi id vocab. retinent. || Quinquagesima pars, simpl. Quinquagesima, ut dicitur Decima. Alii, Tributum quinquagesimæ bonorum partis. Frequens ap. prosæ Scriptt. [Demosth. 568. 1353. "Ad Μœr. 166. Valck. Diatr. 293." Schæf. MSS. * "Μεσοπεντηκοστήρ, (Mesopentecoste, Solemnitas inter Pascha et Pentecosten celebrata,) Andr. Cr. 326. 330." Kall. MSS.] Πεντηκοστήρ, ut δεκατεύομαι, Quinquagesimam solvo, Quinquagesima a me exigitur : τὴν πεντηκοστήρα πράττομαι, ut Harpoct. exp. At vero, οἱ τοῦτο τὸ τέλος ἐκλέγοντες, dicuntur πεντηκοστολόγοι, de quo in proxime sequenti ordine. In VV. LL. perperam PONITUR Πεντηκοτεύομαι, cum hac exp. Quinquagesimam partem exigo. [Demosth. 932. Οὐδὲ ὅτιον εὐρίσκομεν πεντηκοστευμένον ἐπὶ τῷ ὄντι τούτων : Schol. Aristoph. Ἐκκλ. 999.] Πεντηκοστολόγος, Qui quinquagesimam partem colligit, s. exigit. Alii, Quinquagesimæ partis redemptor. Utitur Dem. 231(=558. "Casaub. ad Athen. 100. ad Μœr. 166." Schæf. MSS. Schol. Aristoph. l. c.) Πεντηκοστολογέω, Quinquagesimam colligo s. exigo, J. Poll. e Philonide. Legit. Eund. (2, 124.) Πεντηκοστολόγος, poniturque sub τελῶναι, ἐκλογεῖς, veluti sub genere. [* Πεντηκοστόλιον, Suid. 3, 75. * Πεντηκοστάται, Ἀesch. Suppl. 325. * Πεντηκοστάνης, vide Πεντηκόσταρχος. Πεντηκοστάος, Qui quinquagesima die aliquid σταῖται Πεντηκοστάον βλαστάνει, Quinquagesimo die germinat. Πεντηκοστάς, ὁς, ἡ, Ordo Militaris qui συντοναὶ ἀπὸ ἀνδρῶν ἐκατὸν εἰκοσιοκτώ : habens sedecim πρωτοστάρας, Schol. Thuc. 5, (68.) p. 187. [Lex. Xen.]

¶ Πέμπτε, Άεοικα dialecto pro πέντε, Quinque, Hes. Eust. atque alii. ["Herod. 761. Wakef. Eum. 751." Schæf. MSS.] Πεμπτώβολος, Qui quinque obolorum est, Quinque obolis valens, i. q. πεντώβολος, s. πεντώβολος, Suid. || Πεμπτώβολος ΣΙΝΕ Πεμπτώβολα dicuntur etiam Veruta in quinque mucrones fissa. Hes. πεμπτώβολος exp. πέντε οβελίσκους ἐκ μᾶς λαζῆς συνεχόμενος * τριανοειδῶς, ut sunt bastilia quinque cuspidibus s. veribus præfixa. Eust. πεμπτώβολον dicit esse Cumanum vocab. et instrumentum ἐπέντε οβελῶν συνεστηκός. Utitur autem Hom. II. A. (463.) et Od. Γ. (460.) νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπτώβολα χερστά. ["Ad Eur. Andr. 1134. Herod. 760. (V. Hom. 37.) Heyn. Hom. 4, 123." Schæf. MSS. Figuram hujus instrumenti vide in Porti Lex. Ion.]

Πεμπτᾶς, ἀδος, ἡ, i. q. πεντᾶς, Numerus quinarius, Aristot. Polit. 5. c. ult. ["Zeun. ad Xen. K. Π. 103.

Fischer. ad Weller. Gr. Gr. I, 184." Schæf. MSS. A Jambl. V. P. 278. K. * Πεμπάρχης, ετ] Πεμπάρχος, Qui quinque militibus præest: pro quo supra τεντάρχος, a πεντάς. Xen. K. II. 2, (3, 9.) Οὐτω δὴ οἱ πεμπάρχοι αὖ παρῆγον. Apud Eund. legitur ΕΤΙΑΜ Πεμπτάς, haud scio an pro πεμπάς: Ἐλλ. 7, (2, 6.) p. 365. 'Αφ' ἐνάστης δὲ τῆς πεμπτάδος εἰς ἡμέραν διὰ ἔλειπτο. Dicitur enim πεμπάς Numerus quinque militum, quibus qui præest, πεμπάρχος. ["Zeun. I. c. Fischer. I. c." Schæf. MSS., Schn. Lex. Suppl.]

Πεμπάζω SIVE Πεμπάζομαι, Numero per πεμπάδας: nam Eust. exp. κατὰ πέμπε, ἥγουν πέντε, ἀριθμεῖν. Idem etiam πεμπάζειν simpliciter pro ἀριθμεῖν usurpari tradit. Apoll. Rh. 2, (975.) εἴ τις ἔκστα Πεμπάζοι, Si quis singula enumeret, sc. fluentia quae e se Thermodon emitit: ubi Schol. πεμπάζειν ait significare ψηφίζειν et μετρεῖν. Passiva voce, sed in act. signif., utitur Hom. Od. Δ. (412.) Αὐτὸς ἐπήν πάσας πεμπάσσεται ἡδὲ ὕδραι, Λέξεται ἐν μέσορσι, ubi Schol. quoque exp. κατὰ πέντε ἀριθμήσῃ: **β** paulo ante pro hoc πεμπάσσεται dixerat ἀριθμήσει. Sunt autem et qui πεμπάζειν esse dicant Per quinos digitos numero. ["Ruhnk. Ep. Cr. 172. ad Timæi Lex. 34. Bergler. Alciph. 108. ad Thom. M. 59. Wolf. Prol. Hom. 45. Wakef. Eum. 751. Stanl. ibid. Jacobs. Anth. 11, 97." Schæf. MSS. Apoll. Rh. 4, 350. * Πεμπταστής, Ἀesch. Pers. 974. vide Blomf. Gloss.] Ἄναπεμπάζων, Iterum numero, Calculum repeto. Bud. 663. ἄναπεμπάζομαι scribit idem significare cum ἄναπομπάζομαι, In memoriam redeo, Præterita repto: quod et ἄναπομπάζομαι et ἄναπολω, Animo verso rem præteritam et reminiscor. Lucian. (1, 473.) Ποτερ τινὰ ὄνειρον ἄναπεμπάζομενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὑδαιμονίαν, i. e. ἄναπολούντες, ἄναπεμψενοι: quorum verborum exempla ibid. affert e Plat. et Luciano. "Ἀναπομπάζομενον, Hes. exp. ἐν * ἄναπολησει γενόμενον: pro quo ἄναπεμπάζομενον γε-
"ctius." ["Ad Timæi Lex. 33. Bergler. ad Alciph. 230. Thom. M. 59. Jacobs. Anth. 11, 97. Heindorf. ad Plat. Lys. 51. * Ἅναπέμπασις, Fahse ad Soph. p. 216." Schæf. MSS.]

ΑΤ VERO Πέμπτος, Quintus. Apud Plut. πέμπτος μὴν, Quintilis mensis, quia quintus est ab Januario, a quo annus initium sumit. Vocatur etiam Julius. Apud Eund., nec non ap. alios, passim πέμπτη, pro πέμπτῃ ἡμέρᾳ: ut πέμπτη ἐπὶ δέκα, Decimaquinta mensis dies. Πέμπτη dicitur etiam Quinta pars: ut τρίτη, Tertia pars; τετάρτη, Quarta: itidemque ἔκτη, et sic deinceps. ["Τὸ π., ad Diod. S. 2, 378." Schæf. MSS. * Πεμπτήμερος, Dor. Πεμπτάμερος, Pind. 'Ο. 5, 13. ἄμιλλα. Vocab. suspectum a Struve in Schn. Lex. Suppl.] Πεμπτημόριον, τὸ, Quinta pars, ap. Plat. ut τριημόριον et τετραημόριον. Ἐπίπεμπτος, Sesquiquintus, ut ἐπίτριτος, Sesquitertius: ἐπόγδοος, Sesquioctavus. Quare Levit. 27. ἐπίπεμπτον pro Quinto, merito suspectum est. Ε τὸ ἐπίπεμπτον vero Attica crasi ητοντος Τοντίπεμπτον, sicut τούλαιον ε τὸ ἔλαιον. Citat Etym. ex Aristoph.: ubi etiam annotat, τὸς μὴ καταλαβόντας τὰ πέμπτον τῶν ψήφων μέρος, fuisse ἀτίμος. ["Aristoph. Fr. 240. Jacobs. Anth. 10, 53." Schæf. MSS.]. Πρόπεμπτα, Didymo videntur fuisse ἐπιτριμά τινα τὰ πρὸ τῆς καταβολῆς: quoniam nonnulli dicunt moris fuisse τὰ πέμπτα τῶν τιμημάτων παρακαταβάλλεσθαι: quod et Lysias in Or. c. Apollod. innuit. Nisi forte πρόπεμπτα significet πρὸς ἡμέρας πέντε: propterea quod ταῖς μεγάλαις δικαιοσύναις μὴν ἡμέρα πρὸς τὴν κρίσιν. Ήæc ex Harpocr. et Suida. [Demosth. 1076. * Τριακοστόπεμπτος, Tzetz. Ch. 13, 287." Elberling. MSS. * Πεμπτών, unde] Ἀποπεμπτών, Quintam partem, i. e. τὴν πέμπτην, persolvo, Genes. 47, (26.) Εθέτο αὐτοῖς εἰς πρόσταγμα ἐπὶ γῆς Αἴγυπτου τῷ Φαραὼ ἀποπεμπτοῦν, Quintam partem Pharaoni pendere. [* Πεμπταῖς, * Πεμπτάζω, Schleusn. Lex. V. T.] Πεμπταῖς, Quintanus, quo Plin. utitur ea signif., qua etiam Quartanus, Tertianus, ut πεμπταῖς πυρετὸς ap. Alex. Aphr. Probl. Febris quintana, i. e. Quæ quinto quoque die redit. Aliquid etiam πεμπταῖς fieri dicitur, aut aliquis πεμπταῖς aliquid facere, pro Quinto post

die. Od. Σ. (257.) Πεμπταῖς δὲ Αἴγυπτον ἐῳρέειν [-είτην] ικόμεσθα, Quinto die in Αἴγυπτον venimus. Itidem e Dem. (359.) Πεμπταῖα γενέσθαι, Quinto die fuisse. At Plut. Fab. Πεμπταῖος ἀπὸ τῆς νίκης ἐν Καπιτωλῷ δειπνήσων, Quinto a victoria die in Capitolo cœnaturus. Ubi nota ἀπὸ, sicut et in h. l. Lüciani (1, 181.) Τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἡ δεκαταῖα, Infantes quinque decimæ dies nati. ΑΤ Πενταῖος, quod in VV. LL. habetur, itidemque exp. Quinto die aliquid faciens, cum hoc exemplo, Πενταῖον βλαστάνει, Quinto die germinat, prorsus mendosum est. Nec enim πενταῖος dicitur, sicut nec τριαῖος, τεσσαραῖος, verum πεμπταῖος, ut τετραταῖος, τριταῖος, [ἐβδομαῖος. "Wakef. S. Cr. 5, 44. Valck. Oratt. 399." Schæf. MSS. Pind. 'Ο. 6, 89. παῖδα. * "Πεμπτάκις, mendose aut nove pro πεντάκις, Alex. Trall. 8. p. 437." Schn. Lex. Suppl.] Πεμπταῖος, ἀδος, ἡ, in VV. LL. exp. Quinquennium, sine ulla auctoritate vel exemplo. Pro numero autem quinque militum attuli et Xen. in Πεμπταῖος.

ΠΕΝΩ, Eust. exp. σπουδαῖς ἐνεργῶ, Studiose aliquid efficio s. facio. Cujus tamen nulla affert exempla. [Cf. Schutz. ad Ἀesch. Ag. 1215.] At PASS. Πένομαι aliquoties ap. Hom. legitur, itidem act. signif. pro Facio. Od. Π. (319.) Αὐδρῶν δὲ οὐκ ἀν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι Υμέας πειράζειν, ἀλλ' ὑπέρ ταντα πένεσθαι, Sed posteriori loco ea facere, satagere. Dicitur etiam aliquis prandium aut coenam πένεσθαι pro Parare, quod alio verbo ἀπτύνεσθαι. Il. Ω. (124.) φλοι δὲ ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖρος Εσσυμένως ἐπένουτο καὶ ἐντύνοντο ἀριστον. At Od. Δ. (624.) cum περὶ, dicit, περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένουτο. Ubi possemus etiam dicere esse tmesin, a VERBO Περιπένομαι idem significante cum sequenti 'Αμφιπένομαι. In Lex. meo vet. πένομαι exp. non solum ἐνεργῶ, sed etiam κάμνω: indeque derivatur Πόνος. ["Koppiers. Obs. 20. Jacobs. Præf. ad Exerc. 1. p. xiv. Eur. Hec. 1206. Dawes. Misc. Cr. 336. Valck. ad Herod. 217. ad Od. Υ. 281. Markl. Suppl. 210. 420. Musgr. El. 785. Ἀesch. Eum. 434. Jacobs. Anth. 7. Errat. fin., Longus p. 90. Vill. Lucian. 2, 180. ad Dionys. H. 1, 255. Cum gen., Schol. Aristoph. ΠΔ. 271." Schæf. MSS. Xen. K. 'Α. 3, 2, 16. 'Αγ. 4, 5. 'Ο. 2, 2. Σ. 4, 35. Porph. ad Marcell. p. 48. Πάντων δὲ πένονται.] 'Αμφιπένομαι, Circa aliquid vel aliquem satago, Illaboro alicui rei, Operam pono circa aliquid, πονοῦμαι περὶ τι καὶ ἐνεργῶ, Eust. Il. Π. (28.) Τοὺς μὲν τὸ ἵπποι πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται "Ελκε' ἀκειδένεον, Circa illos medici occupati sunt, curantes eorum ulcera. Vel, Circa eos operam et laborem impendunt. Nonnulli vertunt, Quos circumstantes operantur: quæ interpr. mihi non placet. Item cum accus. pro Occupatus sum circa, Il. (Δ. 220.) ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μεγέλαον. Sic Ψ. (184.) τόνδ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο, Circa eum (sc. discerpendum et lacerandum) canes occupati non erant. ["Heyn. Hom. 4, 347. 8, 152. Valck. Anim. ad Amnon. 144. Brunck. Apoll. Rh. 109." Schæf. MSS.]

¶ Πόνος, δ, Labor, Studium et opera rei alicui impensa, Il. K. (164.) ad Nestorem, Σχέτλιός ἐστι γεραέ· σὺ μὲν πόνον οὐποτε λήγεις: Nunquam a labore cessas: A. (467.) ἐπεὶ παύσαντο πόνουν, τετύκοντό τε δαῖτα, qui versus legitur etiam Od. Π. (478.): Λ. (54.) ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπειγε, Quoniam alia nos urgebant negotia. Frequens etiam in prosa, Isocr. ad Dem. Τὸν μὲν ὄκον, ψόγον τὸν δὲ πόνον, ἐπαινον ἡγομένη. Xen. K. ΙΙ. 7, (5, 26.) Οἱ γὰρ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς, 8, (8, 5.) Διὰ πόνων καὶ ἴδρωτων τὰ σώματα στρεοῦσθαι. Sic Isocr. ad Dem. Τὰ σώματα τοῖς συμμέτροις πόνοις αἰξεσθαι πέφυκε. Rursum Xen. K. ΙΙ. 1, (5, 7.) Πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κτίνδυνον ἡδέως ὑποδέονται: ut Lat. quoque Suffere labore. Et ap. Plut. (8, 152.) Τοὺς πέπτοντας οὐκ ἀπωθοῦμαι πόνους, Non detrecto. Rursum Xen. K. (9, 10.) Τῷ πόνῳ οὐ δύνανται ἀντέχειν, Laborem sustinere et perferre nequeunt: Ἐλλ. 7, (5, 19.) Ως πόνων μηδένα ἀποκάμνειν: quod Lat. dicunt Succumbere laboribus. At Dem. Olynth. 2. Ράδιον

καὶ πόνος φίδεις πρόσεστι τῷ πράγματι. Alicubi exp. Negotium : (Il. Φ. 524.) de fumo urbis incensæ, Πᾶσι δὲ ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κάρδε' ἄφηκε, Omnibus facessit negotium, properantibus sc. extinguere ignem. Quo refer et hæc Il. P. (158.) οἱ περὶ πάτρης Ἀιδράσι δυσμενέσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο. Addi his potest quod Il. Z. (77.) legitur, πόνος ὑψι μάλιστα Τρῶων καὶ Λακίων ἐπικέλειται, [έγκ.] Ubi etiam exponere queas In vos tota res recumbit. || Molestia, conjunctim Labor ac molestia, Labores molesti, Il. K. (88.) τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέγκε πόνοισι διαπερές : N. (2.) Τοὺς μὲν εἴ παρα τῇσι πόνον τὸ ἔχεμεν καὶ σιδύνη Νωλεμέως, Φ. (249.) ἵνα μην πάντες πόνοιο Δῖον Ἀχιλλῆα, Ut liberaret laboribus et molestiis, Od. H. (192.) ως χ' ὁ ζεῦς ἀνευθε πόνον καὶ ἀνίης Πειρηπότης ἡμετέρην, θντατρίδα γαίαν ἵκηται. Et Thuc. 'Ἐν πόνῳ εἶναι : quod Schol. exp. ἐν ταλαιπωρίᾳ. Nec incommodo redditur etiam Άρεμνα; nam Festo Άρεμνα sunt labores onerosi. Philo V. M. 1. Οὐκ ἔσται πόνος η μάχθος ἐν Εβραιοῖς, Nulla vel άρεμνα vel calamitas Hebreos attigerit. || Morbus, Dolor, etiam Vitium, Thuc. 2, (49.) Ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατεβαίνει ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ βηχὸς ισχυροῦ, Dolor. Et ap. Gal. Πυρεὸν καὶ πόνοι. Item cum gen. ejus rei in qua dolor s. vitium est, Hippocr. ἄρθρων πόνοι, quod Cels. supra in Δυσονεία interpr. Gravedo articulorum. Sic Diosc. de acro, Ἀρμόζει καὶ πρὸς θύρακος πόνου, Pactoris doloribus subvenit, Plin. Itidem Diosc. 1, 78. Πρὸς βηχὰ χρόνιον καὶ ὄφοβονιαν, καὶ πλευρᾶς πόνον καὶ θύρακος, Ad laterum pectorisque dolores. Ex Eod. πόνος μασχαλων, Alarum tedium, Ruell. Alarum virus, Herm. Alarum fœtor, Marc. At πόνος σελήνης dicitur Defectus lunæ. [“ Il. B. 291. ad Xen. Εφρ. 177. Heyn. ad Virg. 2, 82. Hom. 8, 160. 237. Lennep. ad Phal. p. x. 61. ad Herod. 491. 660. 723. Gell. N. A. 1, 2. Fischer. ad Anacr. p. 5. Act. Traj. 1, 246. Porson. ad Hec. 382. Med. p. 77. Valck. Phœn. p. 515. Ruhnk. ad Xen. Mem. 226. Wakef. S. Cr. 1, 152. 5, 83. Ion. 1107. Herc. F. 1282. Trach. 21. Eum. 559. ad Charit. 488. Markl. Suppl. 808. Musgr. Iph. A. 1230. Tro. 270. Ion. 1088. Herc. F. 387. Heindorf. ad Plat. Phœdr. 243. Jacobs. Anth. 6, 73. 75. 9, 303. 10, 165. Anim. 324. Res labore parta, Abresch. Lectt. Aristæn. 234. Dolor, Toup. ad Longin. 329. Cruciatus, Wakef. Ion. 1225. Pro μάχῃ, Heyn. Hom. 4, 502. 5, 197. 6, 365. 412. Homericus usus h. v., 4, 125. 251. 5, 122. 6, 34. 365. Conf. c. μάχθος, Brunck. Andr. 305.; cum φθόνος, Jacobs. Anth. 6, 73. ad Diod. S. 1, 214. Πόνῳ πονηρὸς, Lennep. ad Phal. 61. Π. ἔχειν, Harles. ad Theocr. 365. Aristoph. Eip. 1216. Villois. ad Long. 52. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 120. (7, 139.) Πόνος πόνῳ, Porson. Hec. p. 38. Ed. 2. Οὐδένει π., Philostr. 204. Boiss. Πόνοι, ad Dionys. H. 1, 559. Dolores partus, ad Anton. Lib. 190. Verh., Abresch. Lectt. Aristæn. 119." Schæf. MSS.] "Αμπτόνον, Hom. dicit pro ἀνὰ πόνῳ, [Il. N. 239. Π. 726.] ὁ μὲν αὐτὸς ἔβη θεός "ἀμπτόνον ἀνδρῶν. Ubi etiam nota πόνον ἀνδρῶν "dici τὸν πόλεμον, κατ' ἔξοχήν." [* Πονόψυχος, unde * Πονοψυχία, Gl. Animi dolor.]

[* "Αντίπονος, Jambl. Pyth. §. 22. (p. 57. K.) μισθὼν καὶ ἀντίπονον, nisi leg. ἀντίπονον." Schn. Lex.] "Ἀπονος, δὲ, ή, Labore carens, Facilis, Carens molestia, Molestiam non exhibens, Quem nullus morbus aut dolor vexat, Morbi dolorisque expers, i. q. ἀνονος et ἀνόνον, teste J. Poll. || Rursum "Ἀπονος ap. Xen. Α. (5, 8.) Qui non se exercet laboribus. Apud Eund. Ελλ. 3, (4, 19.) Abhorrens a labore, s. Alienus, Qui non est tolerans laboris. || Dolores sedans, ut ἀλυτος : unde ἀπονα medicamenta, "quæ "dantur ad levandum lassitudinem vel dolorem," quæ et ἀπονα. [Εsch. Pers. 864. "Wakef. Ion. 899. Fac. ad Paus. 1, 518. ad Charit. 213. Conf. c. ἀγονος, Boeckh. ad Sim. p. xl. 'Ἀπονέστερος, Heyn. Hom. 5, 210. Wakef. S. Cr. 2, 85." Schæf. MSS. Pind. 'Ο. 2, 3. 'Ἀπονάτερος, Hippocr. 838.] 'Απόνως, Sine labore, Carendo labore, s. laboribus, Nullo negotio, Facile, Xen. K. Π. 7, (5, 26.) Οἱ νομίζουσι τὸ

Α μὲν πονεῖν, ἀθλιώτατον τὸ δὲ ά. βιοτεύειν, ηδυτάθειαν : [1, 6, 8. 'Απ. 2, 1, 24. Libenter, Soph. Οδ. C. 300. "Ad Diod. S. 1, 169." Schæf. MSS.] 'Απονία, ή, Esse vacuum a labore et molestiis. Vel πόνων ἀνάπαυσις, ut Plut. loquitur, i. e. Requies a laboribus, Item, Molestiarum vel Doloris vacuitas. || Exp. etiam Desidia, Inertia, Otium. [Xen. K. Π. 2, 2, 15. * Αὐτόπονος, Nicander Θ. 23. * Βαρπονος, Philo 5. p. 50. P.]

Διάπονος, Laboriosus, Laboris patiens, Industrius. Pro Laboris patiens, Ad labores assuefactus, In laboribus exercitatus, accipitur a Plut. Mario (26.) p. 769. meæ Ed., de militibus, Οὐρω δ' ήσαν διάπονοι τὰ σώματα καὶ κατηθληκότες, ως μήτε ἴδροῦντά τινα μήτε ἀσθματοντα δόθηνται : (Othonē 9.) || Creteenses vero διαπόνους vocabant Canes quosdam quibus in vendo gloria erat plurima ; nomine ducto a labore : siquidem noctu etiam laborabant, sæpeque ferias, sidentes dormiebant, mox exorta luce dimicaturi. J. Poll. 5, [41. "Plut. Mor. 1, 532." Schæf. MSS.] Διαπόνως, Laboriose, Magno cum labore et difficultate, Plut. Fabio, Βραδέως καὶ δ. δεχόμενον τὰς μαθήσεις. "Δυσπονής, Laboriosus, Άρεμνος. h. e. "Graves et difficiles afferens labores, χαλεπὸν τὸν νοῦς ἐπιφέρων, Od. E. (493.) ἵνα μην πάντες τάχιστα καμάροι φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλόφας." [* Δύσπονος, Soph. Ant. 1277. πόνοι. Eust. Od. Δ. 429. p. 1548, 10. * "Δυσπονία, Manetho 4, 259. ad Charit. 749. Δυσπονή, ad Μօρ. 239." Schæf. MSS. * Δυσπονέως, Maxim. v. 194.]

"Επιπονος, Laborum patiens, VV. LL. [Aret. 1, 9. Δέει τῶν ἐμπόνων, Schneidero susp. Ezechiel ap. Euseb. Pr. E. 9. "Επιπονοι κάπῳ, 3 Macc. 1, 28. "Επιπονος κραυγὴ, Vehemens vociferatio. * "Επιπόνως, Theodos. Diac. Acr. 2, 13. Jo. Climac. 470. Schol. 213." Boiss. MSS. "Chrys. Serm. 105. T. 6. p. 914, 12." Seager. MSS.] 'Επιπονος, Laboriosus, Operosus, Isocr. Hel. Enc. (6.) Τὸ στονδάζειν τοῦ πατέρεων ἐπιπονάτερον ἔστι : (9.) Τοῦ μὲν ἐπιπονον καὶ φιλοκίνδυνον τὸν βίον κατέστησε. Ubi. potius active ponitur pro Laborum tolerantem. Pro Laboriosus, Labores ac molestias afferens, in Defin. Stoic. 'Οδύνη, λύπη ἐπιπονος: quod Cic. interpr. Άρεμνα, ζεριτudo laboriosa. Quod vero Plato dicit, Γῆρας μετρίως ἐπιπονον, idem Cic. supra in Εὔκολος vertit Senectus tolerabilis. At Τὸ ἐπιπονον, Labor et molestia, Xen. K. (12, 15.) Οἱ δὲ μὴ θέλοντες διὰ τὸ ἐπιπονον διδάσκεσθαι, ἀλλὰ ἐν ἥδοντας ἀκαίρους διάγειν. || Αἱ διὰ τῶν ἐπιπόνων βοήθειαι, Plut. Symp. 4. Remedias in rebus tristibus et dolorem afferentibus. || Λασσεσκην, Lassitudinem sentiens, ut exp. ap. Aristot. de Mundo. [“ Wakef. Trach. 829. Timocl. Brunck. Aristoph. 2, 142. Boeckh. in Plat. Min. 126. Ruhnk. Ep. Cr. 115. 206. Valck. ad Phalar. p. xvi. Athen. 223. 'Επιπονα, adv., Brunck. Οδ. C. 1560. El. 123." Schæf. MSS. 'Επιπονάτερος, Hippocr. 944. Xen. K. 'Α. 1, 3, 19. 'Επιπονάτερος, K. Π. 8, 1, 10. 'Επιπονέσταρος, Schol. Apoll. Rh. 2, 374.] 'Επιπόνως, Magno cum labore, Difficulter, Αέρε, Thuc. 1, (22.) Ε. δειρίσκερο, Αέρε autem inveniebatur. Item ἐπιπόνως, Laboriose, Inignis laboribus, Xen. K. Π. 7, (5, 24.) Κακοβιωτάρα μὲν ὅντας διὰ πενίαν, ἐπιπονώρατα δὲ σῶντας διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα, Laboriosissimam durissimamque vitam agentes. Isocr. Panath. 'Ωστ' ε. ἐργαζομένον, μόλις ἔχειν τὸ καθ' ἡμέραν. Et Diligenter, Sedulo, Magno cum studio, Archedicus Comicus ap. Athen. (294.) Οὐδεῖς δὲ διηκόνησεν ἐπιπονάτερον: verba sunt coqui, i. e. Majore cum labore et diligentia. ["Thom. M. 512. Diod. S. 2, 485." Schæf. MSS. * Εύπονος, unde adv. * "Εύπονως, Schol. Jo. Climac. 39." Boiss. MSS.]

[* Κακόπονος, * Κακοπονέω, * Κακοπόνητος, unde] "Κακοπονητικός, ex Aristot. (Polit. 7, 16.) pro Pessime affectus ad labores tolerandum, Ineptus ad laborandum, Debilis." [* Καλλίπονος, Paul. Sil. Ecphr. 138. * Καρρερόπονος, Schol. Opp. 'Α. 1, 35.] Καράπονος, Labore delassatus, defessus, confectus, enervatus, Plut. Sulla (29.) Καθάπερ ἔφεδρος ἀθλητής καταπόνω προσενεχθεις, Ut athleta insurgeus integer

in labore iam confectum, Bud. Idem Alcib., Ποιεῖ A ἀμφοτέρους βάσιτει χειρόθεισ καὶ καταπόνους ὑπ' ἄλλή- λων. Ubi etiam nota construi cum ἴπτο.

Λυσίπονος, Laboribus et molestiis liberans, etiam Doloribus eximens: μῆδος, Verba quæ molestiis et doloribus exolvunt, eas sc. mitigando. [“ Ruhnk. Ep. Cr. 247. Pierson. Veris. 231. Jacobs. Anth. 1, 47. Anim. 194. Paul. Sil. 31.” Schæf. MSS. * Λυσίπονος, Unguentum, Alex. Trall. 1. p. 97., 11. p. 627.]

[* “ **Μαραιοπόνος**, Qui operam perdit, inaniter laborat, Chrys. in Matth. Hom. 49. T. 2. p. 317, 43.” Seager. MSS.] **Μαραιοπονία**, ἡ, Inanis labor, Opera frusta impensa. Utitur Lucian. (1, 369.) de philosophis sophistice argutantibus. Item Plut. (6, 454.) Et Chrys. Comment. in Epist. ad Eph. p. 166. nec non Artemid. [“ Suidas s. v. Hesychius Milesius, ubi v. in Edit. Hesychii Albert. T. 1.” Schæf. MSS.] **Μαραιοπονέω**, Frustra labore, Nequicquam in aliqua re vexor et contendō. I. e. Successus non respondet labori, Frustra nitor, et nihil promoveo. Utitur Schoł. Aristoph. Item Chrys. l. c., loquens περὶ τῶν εἰς πίθου τετρημένου ἀντλούντων. Bud. [Polyb. 9, 2, 2. 25, 5, 11.] Jacobs. Anim. 235. * **Μαραιοπόνημα**, Jambl. V. P. 58. Kiessl. Schæf. MSS. * “ **Μεγαλόπονος**, Const. Manass. Amat. 6, 62.” Boiss. MSS.]

Πολύπονος, Laboriosus, Ærumnosus, Calamitosus, Eur. (160.) Phœn. ὁς ἐμοὶ μιᾶς ἔγένεται ἐκ ματέρος Πολυπόνω μοῖρα, Schol. * κακομοιρίᾳ. In h. vero Soph. I. (Aj. 636.) ἐκ πατρώνας Ήκων γενεᾶς ἀριστος Πολυπόνων Ἀχαιων, ambiguum est an accipiatur pro Laboriosorum, h. e. Labores multos strenue perferentium vel adeuntium, an pro Ærumnosorum et calamitosorum: [ΘΕD. C. 205. Phil. 777. Tr. 118. Aesch. Pers. 320. Suppl. 387. “ Valck. Phœn. p. 372. Eur. Hel. 200. Wakef. Ale. 992.” Schæf. MSS. **Πονηλύπονος**, Sopb. El. 508.] **Πολυπόνως**, Multo cum labore, Multis cum laboribus, Phalar. Epist. (p. 356.) Et Plut. Alex. (63.) Χαλεπῶς καὶ π. [* **Πολυπονία**, Plato Amat. 133.]

[* **Ψυρίπονος**, Anal. 2, 518. * **Σεμνόπονος**, Athen. 471., ubi Schw. * **Σεμνόποτος**. * “ **Σύμπονος**, Qui una s. conjunctis viribus laborat, 3 Macc. 2, 25. σύμποτρων sec. Ald. et Compl., ubi alii fortasse rectius συνποτρῶν habent.” Schleusn. Lex. V. T.: Gl. Assessor. Hermann. Lex. Prosod. 462. “ Jacobs. Anth. 8, 380. * **Συμπόνως**, Lucian. 3, 638.” Schæf. MSS. Hoc autem adv., Schneidero judice, est depravatum a συντόνως.]

Υπέρπονος, Laboribus confectus: i. q. κατάπονος: vel etiam Qui supra modum laboravit, et eam ob rem viribus solutus est ac defectus. Plut. Alex. (61.) p. 228. a tergo, de bucephalo, Διὰ γῆρας ὑπέρπονος γενέμενος τράκοντα γάρ ἐτῶν ἀποθανεῖν αὐτόν.

Φιλόπονος, Laborum amans, Gnavus, Isocr. ad Dem. (4.) Πειρὼ τὸ μὲν σῶμα εἶναι φιλόπονος, τὴν δὲ ψυχὴν φιλόσοφος. Plut. Symp. 1, 5. de amore, Ἐπιμελή δὲ καὶ φιλόπονον ποιεῖ τὸν ἀμελῆ καὶ βάθυμον. Ubi nota etiam ὄρρον inter se φιλόπονος et βάθυμος, Gnavus et Ignavus. At Xen. K. Π. 7, (5, 17.) Ἐπειδὴ δὲ φιλόπονος πόλεμος ἀνατέπανται. **Φιλόπονως**, More eorum qui sunt laborum amantes, Gnaviter, Diligenter, Studiose, Dem. (292.) Δικαῖως ταῦτα καὶ ἐπιμελέως ἔκραξα καὶ φ. ὑπὲρ δύναμιν, ubi nota copulari ἐπιμελέως et φιλόπονως, sicut Plut. copulat ἐπιμελή et φιλόπονον, Xen. Ἐλλ. 6, (1, 4.) p. 339. Καὶ οὐδὲ μὲν ἀν μαλακοὺς τῶν ξένων αἰσθάνηται, ἔκβάλλει· οὐδὲ δὲ φ. καὶ φιλόκινδύνως ἔχοντας πρὸς τοὺς πολεμίους, τιμῇ. [“ Andr. Cr. 57. Φ. ἐπιθυμέω, 89. 251. Euseb. H. E. 197.” Kall. MSS.] **Φιλοπονία**, ἡ, Laborum amor, Studium, Industria, Plato de LL. 7. [Xen. ΟΕC. 20, 25. K. 1, 7, 7, 2. Plut. 6, 336. 343. * **Α-φιλόπονος**, Gl. Instudiosus, Sine studio.] **Φιλοπονέω**, Laborum amans sum, Cum labore efficio, Studiose et gnaviter aliquid facio, cum sc. accus. jungitur, Plato de Rep. 7. “ Οταν τις φιλογυμναστὴς μὲν καὶ φιλόθηρος ἡ, καὶ πάντα τὰ δια τοῦ σώματος φιλοπονῆ: cui opponit ibid. ἐν πᾶσι τούτοις μισοπονῆ. Bud. interpr. Diligenter perseguor et stylo prosequor, sub-jungens Greg. Or. in sacrum Pascha, “ Αἴσιον δὲ μηδὲ

τὸν τῆς θρώσκεως τρόπον παραδραμεῖν, οὐδὲ μηδὲ δὲ νόμος, ἄχρι καὶ τούτου τὴν θεωρίαν φιλοπονῶν ἐν τῷ γράμματι, Quoniam lex quoque diligenter executa est vescendi modum. Ex eod. Greg. assertur, Μόνον δεῖ φιλοπονεῖ τὴν κάθαρον, pro Tantum assidue operatur purgationem. At Bud. verit, Magno labore assequitur. Exp. etiam Elabore et elucubro: Φιλοπονῶ τοῦτο τὸ σύγγραμμα. Itidem Bud. interpr. in h. l. quem e Pandectis assert, Φιλοπονῶ ταῦτην τὴν διάταξιν, Elucubro. Idem ex Ecclesiastico (in Prol.) Περιφιλοπονήμενον, Elaboratum, Cum labore peractum. Φιλοπονῶμαι etiam dicitur pro φιλοπονώ, Aristot. Rhet. 3. Δεῖ μᾶλλον φιλοπονεῖσθαι περὶ τῶν μεταφορῶν. Bud. 856. [Schæf. ad Greg. Cor. 1040.] Φιλοπόνημα, τὸ, Opus elaboratum, [Phot. Bibl. 169. 175. 479. * “ **Ἐμφιλοπονέω**, Studiose et graviter occupor in, Anonym. Vit. Chrys. 307, 13. Ταῖς προσευχαῖς ἐσχόλασε, καὶ ταῖς ἀγαῖς γυνησίως ἐνεφιλοπόνει γραφαῖς.” Seager. MSS.] * **Ἐπιφιλοπονέω**, Gnaviter alicui rei operam do. Pass. Ἐπιφιλοπονῶμαι pro eod. Xen. ΟΕC. (5, 5.) Θήραις τε ἐπιφιλοπονεῖσθαι συνεπάρει τῷ γῇ, Animos etiam facit ad venationem ab aratione exercendam laboriose, s. Ut laboriose etiam venemur, Bud. Προσφιλοπονέω, idem, s. φιλοπόνως καὶ σπουδαῖς προστίθεμαι, VV. LL. [* **Συμφιλοπονέω**, Orig. c. Cels. 1, 332.]

Πονέω, Laboro, Plut. Alex. (40.) Δουλικῶταν μέν ἔστι τὸ τρυφῆν, βασιλικῶταν δὲ τὸ πονεῖν, Xen. πονεῖν ἐπ' ἀξίοις, Laborem atque operam recte ponere, Operæ pretium facere, Isocr. ad Nic. Τῇ ψυχῇ πονῆσαι, quod Cæsar dicit itidem Animo laborare. Rursum Xen. οὐδὲν πονεῖν, Nequicquam laborare, i. e. ματαίως πονεῖν, μαραιοπονεῖν. Pass. Πονοῦμαι eadem signif. qua πονῶ, in Axiocho (p. 368.) Τοὺς χειρωνακτικοὺς ἐπέλθωμεν καὶ βανάντος, πονουμένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα, Laborēm exercentes a nocte in noctem, Laborantes. Hom. vero passim πονεῖσθαι de iis dicit, qui dimicant, sicut Xen. πονεῖν de iis qui currunt. II. Δ. (374.) de Diomede, “ Ως φάσαν οὐ μη ἴδοντο πονεύμενον, Η. (442.) “ Ως οἱ μὲν πονέοντο καρηκομάντες Ἀχαιοί. Simile ex Eod. exemplum attuli in “ Okyos. At O. (447.) πεπόνητο καθ' ἵππους, Occupatus erat circa equos, ἀμφεπένετο. Quod loquendi genus infra quoque habes in Πονῶ εἰς s. περὶ. Adde e Greg. “ Ο γεωργοῦσι πηγαὶ μηδὲν πονουμένοις, Nil laborantibus, Sine eorum labore. || Interdum πονῶ accus. adjunctum habet, Aristot. ΟΕC. 1, 8. “ Α πονήσωσιν εἰς ἀδυνάτους, Quos labores impenderint. Et pass. τὸ πονηθὲν, Labor impensis alicui rei, Greg. in Jul. ‘Η γῇ δὲ τὸ πονηθὲν ἀπεσελέρω, Terræmotu executiebatur ejus labor. Itidem Plut. Theseo, “ Υπὲρ τῆς Ἐλλάδος αὐτῷ πονηθέντα, Labores quos pro Graecia suscepit et exantlavit. Rursum Aristot. πεπονημένος dicit pro Laboribus exercitatus, Polit. 7. Πεπονημένην μὲν οὖν ἔχειν δεῖ τὴν ἔξιν, πεπονημένην δὲ πόνους μὴ βιάτους. Πολλὰ πονήσας, Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Multos labores passus, Qui multos labores exantlavit. Sic Plut. Camillo, Πολλὰ πεπονηκάς. Item πόνους πονήσαι, Labores exantlare, Aristoph. N. (1049.) Sed et pass. πόνος ipse dicitur πονεῖσθαι, Exantlari s. Exhauriri, Lucian. (1, 75.) “ Υπέφαινε γοῦν, τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς ἔνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον. Gorgias, Τοὺς οὖν τῷ παροιχομένῳ βίῳ πόνους ἐπ' ἀρετῇ πεπονημένους ἀπορρίψας, Labores exhaustos. Cum accus. significat etiam Elabore. Unde pass. πονούμενα, Quæ elaborantur. Greg. de Basilio, Καὶ τὰ πάρεργα τοῦ ἀνδρὸς τῶν πονουμένων ἐτέρους πολὺ τιμώτερα, Opera ejus illaborata, et obiter aliudque agendo facta, aliorum elaboratis erant præstantiora. Cum eod. accus. constructum significat etiam Facio, ut πένομαι. Soph. (Aj. 1366.) “ Η πάνθ' θμοια πᾶς ἀνὴρ πονεῖ, Facit quæ sibi utilia sint. In ead. signif. Hom. utitur passivo πονεῖσθαι, Od. X. (377.) “ Οφρ' ἀν ἔγω κατὰ δῶμα πονήσομαι ὅπερε με χρή: (I. 310.) Αὐτῷτοι ἐπειδὴ πονεῖσθαι [σπενσε] πονησάμενος τὰ δὲ ἔργα, Sua negotia executus. At Λ. (9.) “ Ημεῖς δὲ διπλα ἔκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆσος “ Ήμεθα, ubi πονησάμενοι exp. ἐργασάμενοι. || Πονῶ εἰς, Rei alicui operam do, Incumbo in, Laborem pono in, Xen. (Απ. 2, 1, 19.) Πονεῖν ηδέως εἰς τὰ τοιαῦτα. Quod loquendi genus Cic. imitatus est Verr. 7. [5, 72.] Si nullam

ad rem nisi ad officium et veritatem omnes meæ curæ, vigiliæ, cogitationesque laborarunt. Itidem dicitur πονεῖσθαι περὶ, Exerceri in, Laborem impendere, ponere in, Occupari in: quod Hom. ἀμφιπένεσθαι dicit. Habes ejus usus duo exempla ap. Bud. 749., alterum ex Aristot., alterum e Basil. Sic πονεῖσθαι κατὰ, paulo supra ex Hom. || Exp. etiam Toller, Labores exantlo, Plato Epist. 7. Ἀναγκαῖον ἴσως ἐνιαυτόν γ' ἔτι πονεῖν, Per annum adhuc sufferre. || Viribus frangor, Labore frangor s. conficiar, Laboribus succumbo, οὐκ ἀντέχω, τῷ πόνῳ οὐκ ἀντέχω, ut Xen. loquitur, Plato Phædro, Δοὺς δὲ οὐτω φύσει ἰσχυρὸν εἶγαι ὥστε πολλάκις γιγνομένην ψυχὴν ἀντέχειν, μηκέτι ἐκείνο συγχωρεῖ, μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεοι: q. l. citans Bud. p. 749. πονῶ interpr. Frangor et fatico, Non duro: subjungens et hunc Luciani (1, 660.) Πεπονηκέναι γάρ αὐτοῖς τὰ σώματα ὑπὸ νόσου, η ὑπὸ γῆρας. Huc pertinet quod Ovid. dicit, Atlas en ipse laborat. || Lassor, Lassesco, Defatigor, Aristot. Probl. Διὰ τὸ πονεῖν τὰς ὁδοῖς τῶν μηρῶν τὸ μέσον μάλιστα πονοῦμεν, ubi tamen Bud. interpr. non solum Lassesco, sed etiam Doleo. Itidem Pass. Πονοῦμαι in h. l. Chionis Ep. ad Matridem, Πεπονημένοι γάρ οἱ Ἐλλῆνες πολυχρονίῃ καὶ χαλεπῇ στρατείᾳ, Confecti atque lassi, Bud. 749. || Laboro, ut sc. in bello πονεῖν dicitur ea pars Quæ hostem non amplius sustinere potest, premitur et inclinat, Thuc. 1. Ἐπεὶ σφῶν οἱ ξύμμαχοι ἐπόνουν, Quoniam socii ipsorum labrabant: 5, (73.) p. 189. Ως γάρ οὐτοῦ τὸ εἰδώλιον πονοῦν. Itidem Synes. Ep. 104. Πρὸς τὸ πονοῦν ἔφη καταδεραμηκέναι, Succurrisse parti laboranti: Ovid. Opem ferre laboranti, Plin. Cujus cornu in acie laboraret. || Navis quoque et ejus instrumenta dicuntur πονεῖν, cum tempestate quassata et tantum non fracta sunt, Thuc. 7. Ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς, εἴ τις ἐπεπονήκει, Schol. ἐπεπόνθει καρεγνία, Dem. (293.) Πονησάντων αὐτῷ τῶν σκευῶν η καὶ συντριβέντων ὀλως, sc. in tempestate et naufragio. || Laboro, i. e. Ἀργοτο, Doleo: cuius signif. exemplum e Gal. habes in Παροξύνω. Interdum additur accus. ejus partis quæ laborat s. dolet: pro quo Lat. dicunt Laborare ex: ut Cic. Laborare e renibus, ex intestinis. Item Dolere ex. Aristot. de Part. Anim. 3. Πονεῖν τοὺς νεφρούς: quod etiam reddi potest, Laborare vitio renum. Aristoph. (Eip. 820.) πονεῖν τὰ σκέλη. Pass. Πονοῦμαι, Laboro, Ἀργοτο, itidem ut πονῶ, Thuc. 2, (51.) Τόν τε θνήσκοντα καὶ τὸν πονούμενον φτίζοντο, Et morientem et laborantem miserabuntur. “Πονεύμενος, Dorice “pro πονούμενος, Etym.” “Πεπονήσατο, Ionice pro ἐπεπόνητο, Apoll. Rh. 2, (263.) usurpavit pro ἐπόνουν, ἡτοίμασον, Parabant, Apparabant, πεπονήσατο δαΐτα γέροντι.” [“Toup. Epist. de Syrac. 340. Valck. Callim. 178. ad Theocr. x. Id. p. 184. 397. Alberti. Peric. Crit. 155. Ammon. 118. Fischer. ad Anacr. p. 18. Wytteneb. Select. 342. Wakef. S. Cr. 1, 152. 3, 169. 5, 161. Herc. F. 258. Trach. 103. Phil. 39. ad Lucian. 1, 500. ad Charit. 405. 751. 756. ad Diod. S. 1, 409. 2, 568. Musgr. Hel. 1525. Jacobs. Anim. 280. Anth. 8, 142. 9, 67. 10, 93. 165. Heyn. Hom. 5, 434. 527. 6, 27. 411. 420. 7, 502. 8, 403. 687. Boiss. Philostr. 487. Viribus frangor, Diod. S. 2, 168. Dionys. H. 1, 205. Active, Fischer. ad Anacr. p. 156. Brunck. p. 111. Ed. 1. Musgr. Herc. F. 1293. Conf. c. ποιῶ, Wessel. Itin. 578. ad Diod. S. 1, 436. 2, 334. Wakef. S. Cr. 4, 56. V. fin., ad Hesych. 2, 571. Jacobs. Anim. 285. Schneid. ad Xen. K. Π. 243. Kiessl. ad Jambl. Pr. p. 111.; cum πολεμῶ, ad Diod. S. 1, 557. Πονεῖν, πονεῖσθαι, Valck. Adoniaz. p. 396. Τὸ πονοῦν, Plut. Alex. p. 54. Schm. Π. τῷ σώματι, ad Lucian. 1, 187. Πονήσατο, Gesner. Ind. Orph. Ἀθανάτου φύσεως πεπονήσαται, Probl. Arithm. 1. Πεπονηκὼς, πεπονημένος, Fractus, ad Diod. S. 1, 499. 577. 2, 347. 402. Jacobs. Anth. 10, 374. Tschuke ad Strab. 4. p. 123.” Schæf. MSS. Ad Orph. Arg. 460. 770. Schæf. Lex. et Suppl. Xen. K. Α. 7, 6, 25. Πολλὰ σὺν ὑμῖν πονήσαντα καὶ κινδυνεύσαντα, Pind. Π. 4, 268. πονεῖ με, Arat. 758. κείνων πεπόνησο, i. e. ἐπιμέλειαν ἔχε, Moshus 4, 100. πονεύμενος ἔρκος ἀλωῆς. * Πεπονημένως,

Ælian. N. A. Epit. p. 564.] Πόνημα, τὸ, Labor, Opus, Epigr. [“Palladas 12. * Πονημάτων, Libellus, Ruhnk. Praef. ad Tim. p. xii.” Schæf. MSS. “Athan. 2, 166.” Kall. MSS. Ad Greg. Cor. 255. “Phot. Bibl. Cod. cli. de Timæi Lex. Plat., Epiphani. 1, 932.” Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Πόνητος, Critias ap. Sext. Emp. adv. Math. 9, 54. v. 30.] Πονητός, Laborandum est. [* Πονητός, unde] Πονητικός, Ad laborandum promptus, Ad labore perferendum aptus, Laborifer, Laboriosus. Ἀπόνητος, ὁ, ή, Illaboratus. Vel etiam idem cum ἄπονος. [“Brunck. El. 1065.” Schæf. MSS.] UNDE Ἀπονητή, Sine labore, Nullo negotio, i. q. ἀπόνως, s. ἀνευ πόνου. Et ἀπονητότατα, Minimo cum labore, Minima cum difficultate. [Plut. Alcib. 11. “Ad Charit. 219. A-bresch. Lectt. Aristæn. 96.” Schæf. MSS.] Αἰτομηντος, Per se elaboratus: Epigr. αἰτοπόνητον ρεύμα μελίσσων, [“Antiphil. 29.” Schæf. MSS.] “Δυστός” γῆρας τροφή dicitur Nutritio quæ difficultate labore fit: ut ap. Soph. (Ed. C. 1614.) p. 323, Εδίπους “filiabus suis dicit, κούκετι Τὴν δυσπόνητον εἰετ’ ἀμφ’ “ἔμοι τροφήν: sc. δ. τροφήν appellans τὴν γηροκομίαν, “teste Schol.; ut sensus sit, Non amplius laborabiliis “in me alendo et curando.” Τριπόνητος, Ter elaboratus, textus, Epigr. [“Leon. Tar. 20. et Jacobs.” Schæf. MSS.] “Αμφιπονέως, s. Αμφιπονοῦμαι, Satago circa, Occupor circa, i. q. ἀμφιπένομαι, II. Ψ. (681.) Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφιπονεῖτο, Θαρσύνων ἔπειται. || Exp. etiam Absumo, asserturque e Plut. (6, 81.) ἀμφιπονήθη, pro Consumsit, Depastus est. Qui hujus verbī usus mihi valde insolens videtur. [“Heyn. Hom. 8, 390. Jacobs. Anth. 6, 153.” Schæf. MSS. * Αντιπονέω, Appian. B. C. 5. p. 690.] Ἀποπονέω, Finem laborandi facio, Laborare desino, A labore s. laboribus desisto. Sic enim Suidas ἀποπονέων exp. τῶν πόνων Ἐλῆξα: itidemque Ἀπεπόνων, τοῦ πόνου Ἐλῆγον: citans h. l. ‘Αλλ’ οὐτε οἱ Ρωμαῖαι ἀπεπόνουν ἐρεβοδιφῶντες τὰ ὑποχθόνια. [Aristoph. Θ. 245. “Valck. Adoniaz. p. 203. ad Herod. 706. Cattier. Gazop. 70.” Schæf. MSS.] Διαπονέω, et Διαπονέομαι, Elaboro, Expolio, Conficio: cuius signif. exemplum ex Isocr. ad Phil. assertur Bud. 751. in quo copulantur ἐπεργάσεσθαι, et διαπονεῖν. Ibid. annotat, Platonem sæpe uti pro Excolo: subjungens e Xen. (K. Π. 3, 1, 16.) Εγκλεψετο τάπατα διαπονούμενοι, Summo labore efficienes. || Operam do, etiam Exerceo, Factito, Plato de LL. 8. Δύο δὲ ἐπετηδεύματα η δύο τέχνας ἀκριβῶς διαπονεῖσθαι σχεδὸν οὐδεμία φύσις ικανὴ τῶν ἀνθρωπίνων. Plut. Pericle (4.) Ἀριστοτέλης παρὰ Πινθοκλεῖδη μονογένην ἀν διαπονηθῆναι τὸν ἄνδρα φησι, Musicæ operam dedisse, (6, 26.) Πέμποντας ἐς παιδορίζοντας τοὺς παῖδας ταῦτα διαπονεῖν, His operam dare, Hæc exercere et satagere, In hæc incumbere. Itidem Xen. (Απ. 2, 1, 33.) Τοιαῦτά σοι ἔχεστι διαπονησαμένων τὴν μακαρεύτατην εὐδαιμονίαν κεκτησθαι, Talia si exercueris et in hujusmodi operam posueris. In qua signif. dicitur etiam διαπονοῦμαι εἰς vel περὶ, sicut πονῶ quoque usurpatur. Plato Epist. Eis εὐωχίας καὶ τόπον, καὶ ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονεῖσθαι, Computationibus et veneri operam dare, Aristot. de Gener. Anim. 3. Διαπονεῖσθαι περὶ τὰ τέκνα. Idem, Πάγτα γαρ δια πραγματεύεται περὶ τὰ τέκνα, περὶ τὸν φαινόμενον οἰκεῖον διαπονεῖται γόνον, Satagunt et cum labore occupata sunt, Prolis causa labore suscipiunt. Addē e Plut. Διαπονεῖσθαι ἐν ὄπλοις, In armis tractandis operam ponere. || A superiori signif. nota multum alienum est διαπονῶ τάγαθον, quod ex Aristot. Eth. 9. affertur pro Bonum ago. || Labore pario, s. quæro: ut διαπονῶ τὴν τροφήν, Meo labore victimū mīni pario. || Cum labore conficio, simpl. Conficio. At vero, Διαπονεῖται ἡ τροφή, Conficitur cibus, i. e. Concoquuntur. In simili loquendi genere ἐκπονεῖν quoque usurpatur. || Exerceo, in alia signif. quam supra, i. e. γυμνάσω, etiam Excolo, Plut. Lycurgo (14.) Ταῦ δὲ σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις οἰερονται, Exercuit, Excoluit, ησκησε. Idem Mario (13.) p. 754. περὶ Ed. ‘Ἐν δὲ τῇ στρατείᾳ τὴν δύναμιν πονεῖ καθ' ὅδον, ἐξασκῶν δρόμοις τε πανοδαποῖς καὶ μακραῖς ὁδοιπορίαις: quo referri potest quod e Lucian]

affertur, (2, 898.) *Tous νέους παραδαθόντες ἐκ παιδῶν εὐθὺς διαπονεῖτε.* || Exp. etiam Conor, Cum labore suscipio, in h. I. Isocr. *Τὰ πλεῖστα των περὶ τὸν βίον τῶν ἀποβάνοντων ἔνεκα διαπονοῦμεν.* || Neutraliter quoque accipitur pro simplici πονᾷ, Laboro, Labores adeo s. perfero, Plato Epist. 7. *Πρὸς τὸν τρυφῶντας καὶ ἀδυνάτους διαπονεῖν,* Qui labores perferre nequeunt, Lucian. (2, 893.) *Διαπονεῖν τὸ σώμα καταναγκάζομεν,* Labores adire et ferre corpus cogimus. Itidem pass. voce διαπονούμενα σώματα, Corpora quæ labore exerceantur. Et Xen. A. (5, 8.) *Ἄπο τῶν αἰτῶν οἱ διαπονοῦμενοι εὐχροοί τε καὶ εὔσαρκοι καὶ εὐρωστοί εἰσι:* quibus opp. ibid. *τοὺς ἀπόνους,* Qui non laborant, labores fugiunt et detrectant. Idem dicit διαπονεῖσθαι ἔως, Nulli labori parcere, Omnem lapidem mouere donec etc. Ἐλλ. 2, (3, 17.) *Ωστερ ἐν τη̄ διαπονεῖσθαι ἔως ἣν ἐσ ὄφον καταστῶσι.* At in Symp. p. 512. *Παντὶ διαπονεῖν τῷ σώματι, simpl. pro Toto corpore labore, Totum corpus exercere;* nam quidam τὰ σκέλη ἐγύμνασον, quidam τὸν ὕμους. || *Διαπονηθεῖς, Ἄργε ferens, Ταῦδο affectus, Moleste ferens: ut accipitur Act. 16, (18.) Διαπονηθεῖς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας.* Itidem 4, (2.) *Διαπονοῦμενοί διὰ τὸ διδάσκειν αὐτοὺς τὸν λαὸν,* Moleste ferentes quod docerent populum. [Jambl. Protr. 112. Kiessl. “Toup. Epist. de Syrac. 340. Plut. Mor. 1, 27. Wakef. S. Cr. 3, 169. ad Diod. S. 1, 220. 409. 2, 411. Jacobs. Anth. 8, 142. Διαπονεῖσθαι, Plato Phædro 338.” Schæf. MSS. Aristot. Poet. 25, 1. Polyb. 4, 45. Xen. ΟΕC. 7, 32. Ages. 11, 7. Ἀsch. Ag. 19. οἴκου ἄριστα διαπονοῦμενον, pro διοικουμένον.] *“Διαπονηθεῖς, Hesychio λυπηθεὶς, Molesta affectus:”* [leg. διαπονηθεῖς. * Διαπεπονημένων, Isocr. Ep. 6. p. 430, 10. Cant.] *“Διαπόνημα, Labor et exercitatio,* “Plato de LL. *‘Απαντα τοῖς σώμασι διαπονήματα:”* [7. p. 372. Critia p. 52. 59. Procop. ΗEdif. 4, 3.] *“Διαπόνησις, Labor, Exercitatio,”* [“ Clem. Alex. 241. 243. * Διαπονητέον, 242.” Kall. MSS. * Διαπονῆτης, unde * ‘Αδιαπόνητος, Athen. 402. * Συνδιαπονέω, Plato Soph. 218.] * *“Εἰσπονέω, Erot. Lex. Præf. 1.”* Wakef. MSS. * *Παρεισπονέω, Eur. Beller. 96. μονοσύκην.* Schneider susp.]

Ἐκπονέω, Elaboro, Excolo, Thuc. (3, 38.) Τὸ ἐκπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας, Luculenta oratione elaborata, Synes. Epist. 67. *Ων τοὺς ἄγρους ἐκπονεῖ,* Quorum agros exerceat et colit. Sic Joseph. c. Apionem, Χώραν δὲ ἀγαθὴν νεμόμενον, ταῦτην ἐκπονοῦμεν. Et Theocr. (16, 94.) pass. ἐκπονέουντο νεῳ, Elaborantur novales. || Satago, Operam pono in, Exerceo. Interdum etiam Meditor: quam signif. habet et præcedens διαπονῶ. Xen. K. II. 1, (5, 7.) *Α μὲν καλὰ ἡ πόλις νομίζει, προθύμως αὐτὰ ἐκπονοῦντας* δὲ αἰσχρὰ ἥγεῖται εἶναι, παγελῶς τούτων ἀπεχόμενος: Exercentes et meditantes, Bud. Idem Xen. οὐχ ὡς μαχούμενοι μηδέποτε πάνσονται, τοῦτ’ ἐκπονοῦνται, Hoc meditantur et exercent. Plut. Pericle, Τὴν ὑλὴν ἐκπονοῦσαι τέχναι, Artes materiam exercentes et tractantes. Rursum Xen. (K. II. 1, 2, 16.) *Μαρτυρία δὲ τῆς μερπλας διατῆς αὐτῶν, καὶ νῦν ἔτι ἐκπονεῖσθαι τὴν διαταν,* Quod cultum vel moderatum vitæ genus teneant et labore exercitatum, Bud. Idem Bud. quod Xen. Ἰππαρχ. (9, 1.) dicit, *Τὸ ζυμφέρον ἐκπονεῖν, vertit, Efficere quod in rem esse videatur.* At, *Ἐκπονήσας παιδευτικὸν τῆς μουσικῆς τρόπον,* exp. Qui capessendæ disciplinæ musicæ curam adhibuit. Et sicut διαπονεῖσθαι περὶ, pro Satagere, Occupatum esse in, sic etiam Aristot. H. A. 9. *Περὶ τὴν τροφὴν τῶν τέκνων ἐκπονεῖται.* || *Ἐκπεπονημένως, Exercitatus, Laboribus assuesfactus, Xen. Ἐλλ. 6, (4, 28.) p. 350. Μισθοφόρος πολλοὺς τρέφειν περὶ αὐτὸν, καὶ πέζους καὶ ιππέας, καὶ τούτους ἐκπεπονημένους ὡς ἄν κράτιστοι εἰεῖ:* ε K. II. (3, 3, 25.) affert Bud., *Ἐρωμένως δὲ εἴπουτο,* διὰ τὸ ἐκπεπονηθεῖσθαι τὰ σώματα, Propter corpora labori assuesfacta. Et (Ιππαρχ. 8, 3.) *Ἐκπεπονημένοι τὸν πόδας,* Qui pedibus iter facere assueverant. || *Labore conficio, simpl. Conficio, sicut etiam διαπονῶ,* Aristot. Probl. s. 4. *Οτικίστα ἐκπονεῖ τὴν τροφὴν,* Labore conficit et concoquit. Item in alio sensu Labore conficio et domino,

PARS XXII.

A *Defatigō. Unde pass. signif. Plut. Othonē, (9.) Ἐκπονούμενος ταῖς φοντίστ, Curis defatigatus.* || Neutraliter quoque ponitur pro Labores perfero, ut διαπονῶ, Xen. K. II. 4, (3, 3.) *Ίκανώτεροι τοῖς σώμασι ἐκπονεῖν.* [“ Ad Xen. Mem. 1, 4, 13. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 114. Phœn. p. 553. Hipp. p. 218. 234. Diatr. 143. Ruhnk. Ep. Cr. 298. Bruuck. ad Eur. Hipp. 636. Zeun. ad Xen. K. II. 370. Jacobs. ad Meleagr. p. 3. Anim. 47. Anth. 7, 207. Wessel. Itiu. 578. Wakef. Ion. 387. 1375. Herc. F. 308. Musgr. ibid. Wakef. 582. et Corrig. Musgr. ibid. Porson. Phœn. 1662. Epigr. adesp. 168. Laborando cibum digero, Xen. Mem. 1, 2, 4. ubi v. Ind., K. II. p. 30. Med. Longi Pastorr. p. 2. Zeun. ad Xen. K. II. 89.” Schæf. MSS. *Ἐκπονέω τείχη,* Aristoph. *Ορv. 377. Antip. Sid. 40. Anal. 3, 183. Strabo 5. p. 205. Theocr. 29, 24. Κῆμε μαλθακὸν ἐξεπόνασε σδηρέω, Mollem fecit e· ferreo.* * *Ἀντεπονέω, Φav. 90, 3.* * *Προεκπονέω, Athen. 658. * Προεκπονέω, Plut. Nicia 17. “ Allaboro, Clem. Alex. 314. ; cum dat. 476. ; cum accus., Elaboro, 750. Kall. MSS. * Συνεκπονέω, Eur. Ion. 740. Iph. T. 1063. Hel. 1394. 1422. Andr. 19. Strabo 16. p. 1072=737=247 * Συνεκπονητέον, Clem. Alex. Str. 453. * Υπεκπονέω, Jo. Poll. 9. p. 1097.]*

B *Ἐμπονέω, Illaboro alicui rei, Operam alicui rei impendo,* [“ Alciphr. 332. (3, 25.)” Schæf. MSS. “ Schol. II. Δ. 374.” Wakef. MSS.] *Ἐμπόνημα, τὸ Labor alicui rei impensus.* In VV. LL. exp. Labor, Exercitamentum. *Ἐπιπονέω, idem.* Alii exp. Labores tolero. [“ Zeun. ad Xen. K. II. 75.” Schæf. MSS. Xen. A. 2, 5. Ἐλλ. 6, 1, 4. * *Προεπιπονέω, Άeschin. 34.*] *Συνεπιπονέω, Simul illaboro, simpl. labore, Xen. K. II. 5, (4, 9.) p. 80.* *Ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ συνεπιπονεῖν ἔθέλουσι.*

C *Kataponéω, Labore conficio, opprimo, Defatigo. Pass. Kataponomai, Labore conficiar, Fatisco. Alii cubi simpliciter pro Conficiar, Debilitor, Diog. L. Lycone, Νάσῳ ποδαγριῇ kataponēthetis. || Kataponomēnos exp. etiam Exercitatus, [Hesychio πειραδόμενος] a Kataponéω, Laboribus exerceo.* [“ Ad Diod. S. 1, 260. 408. 585. 622. 721. 2, 70. 347. 348. Argum. Aristoph. Nub. ad Charit. 217. Conf. c. kataponēthetis, ad Diod. S. 2, 414. cf. Plut. Alex. (c. 40.) p. 99. Schm.” Schæf. MSS. * *Κataponētis, Defatigatio, Chrys. Hom. 65. T. 6, p. 671, 8.” Seager. MSS. Inc. Exod. 3, 7. * Kataponētis, unde * Akataponētis, Gl. Infatigabilis, Schol. Άesch. Pr. 679. “ Eust. 108. penult.” Seager. MSS. “ Schol. Soph. ΟΕd. T. 1064. 1200. 1309. Schol. Pind. Ο. 2, 60. 146. 11, 4. Grammaticaster in meis ad Planud. Notis, Ovid. Met. p. 315.” Boiss. MSS. * *Αισκαταπόνητος, M. Anton. 6, 19. Arrian. Ep. 3, 12.]**

D *Προπονέω, Ante frangi labore et fatigari, Prædelassari, ut Ovid.”* [Etym. M. 73, 28. Lex. Xen., Soph. ΟΕd. T. 704. “ Jacobs. Anim. 244. ad Lucian. 2, 24. * *Προπονέομαι, ad Diod. S. 1, 675.”* Schæf. MSS. *Προπονέω, Appian. 1, 423. Γεωργία καὶ ηρεμίᾳ προστονῶ βίος, al. πρὸς πόνων.*]

E *Συμπονέω, Una labore, Laborantem juvo, In labore perferendo socius sum.* Attice DICITUR Συμπονέω, quod ap. Soph. (Ant. 41.) legitur. [Άesch. Pr. 274. Lucian. 1, 723. Steinbr. Mus. Tur. 1, 170. Musgr. Tro. 62.” Schæf. MSS.]

F *Ὑπεκπονέω, Supra modum labore, Nūmum labore me exerceo, Labore me conficio, Gal. ad Gl. 1. || At ὑπερπονῶ σον, s. ὑπερπονῆμα, Labores pro-te suscipio, sustineo, perfero, Tua causa laboreo, Soph. Aj. (1310.) ὑπερπονῆμα τοῦδε pro ὑπὲρ τοῦδε ἄγωντομαι, Pro hoc dimico: (ΟΕd. C. 345.) sicut Homerum quoque accipere πονεῖσθαι pro Pugnare s. Dimicare supra docm. [“ Xen. Mem. 1, 2, 4. v. Ern. Ind.” Schæf. MSS.] * *Ὑποπονέω, Hipp. 1089.]**

G ** Πονικός, Laboriosus, Diog. L. 7, 170. Molestus, Theod. Prov. 15, 1. * Πονέται, ad Greg. Cor. 255. Manetho 4, 373. ad Charit. 405. * *Πονάω, Koeni ad Greg. Cor. 105.”* Schæf. MSS.]*

H *¶ Πονηρός, a πόνος, ut μοχθός a μόχθος, καματηρός a κάματος, Improbus, Scelestus, Pravus, Perversus: quam signif. habet etiam μοχθηρός. Possit*

In labore perferendo socius sum. Attice DICITUR Συμπονέω, quod ap. Soph. (Ant. 41.) legitur. [Άesch. Pr. 274. Lucian. 1, 723. Steinbr. Mus. Tur. 1, 170. Musgr. Tro. 62.” Schæf. MSS.]

“ Τυπεκπονέω, Supra modum labore, Nūmum labore me exerceo, Labore me conficio, Gal. ad Gl. 1. || At ὑπερπονῶ σον, s. ὑπερπονῆμα, Labores pro-te suscipio, sustineo, perfero, Tua causa laboreo, Soph. Aj. (1310.) ὑπερπονῆμα τοῦδε pro ὑπὲρ τοῦδε ἄγωντομαι, Pro hoc dimico: (ΟΕd. C. 345.) sicut Homerum quoque accipere πονεῖσθαι pro Pugnare s. Dimicare supra docm. [“ Xen. Mem. 1, 2, 4. v. Ern. Ind.” Schæf. MSS.] * *Ὑποπονέω, Hipp. 1089.]*

[* Πονικός, Laboriosus, Diog. L. 7, 170. Molestus, Theod. Prov. 15, 1. * Πονέται, ad Greg. Cor. 255. Manetho 4, 373. ad Charit. 405. * *Πονάω, Koeni ad Greg. Cor. 105.”* Schæf. MSS.]

¶ Πονηρός, a πόνος, ut μοχθός a μόχθος, καματηρός a κάματος, Improbus, Scelestus, Pravus, Perversus: quam signif. habet etiam μοχθηρός. Possit

aliōqui videri τοῦ πόνηρος proparox. pro ἐπίπονος, dandus esse prior locus. Aeschin. (67.) Διὸ καὶ μάλιστα ἄξιός ἔστι μεσεῖσθαι, ὅτι πονηρὸς ὁν, καὶ τὰ τῶν χρηστῶν σημεῖα διαφθέρει: ubi etiam nota opponi πονηρὸς et χρηστός, sicut ap. Xen. Αθ. (1, 1.) necessum ap. Plut.: Isocr. vero τοῖς πονηροῖς opp. τοὺς καλῶς γεγονότας καὶ τεθραμμένους καὶ πεπαιδευμένους. Dem. pro Cor. Οὐτως ἀχάριστος εἶ καὶ πονηρὸς φύσει. Idem (p. 1122.) Οἱ ἐκ περιουσίας πονηροί, Qui in bonorum facultatumque εστια prave agunt, Bud. Ex Eod. affertur (p. 377.) Πονηρός ἔστιν ἀργυρίου, pro ἐνεκτικῷ ἀργυρίου, Qui pecunia conquiriendae causa nulla scelera non admittit. Plut. (8, 189.) Μήτρα τοὺς ἄλλους ἐκ κακῶν καὶ πονηρῶν ἀνδρας ἀγαθοὺς καὶ μεγαλωφελεῖς γενομένους. Ubi etiam observa opponi sibi πονηρὸν et μεγαλωφελεῖς, sicut supra πονηρὸν et χρηστόν: non aliter quam ap. Cic. Servus frugi et Servus nequam. Item πονηρὰ ἔργα, Improba et scelestā facta, Dem. (351.) Τῷ δὲ μηδὲν αὐτῷ συνειδότι δεινὸν εἰσῆγει, εἰ πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων δόξει κοινωνεῖν τῷ σωπήσατ, Vehemens et acer metus incessit ne silentio sese indicare scelestae conscientiae videretur. Dicitur et τόνῳ πονηρὸν pro σφόδρᾳ πονηρός, Suid. Improbissimus, Nequissimus: quo tropo ap. Athen. (563.) Κάλλει καλῆς, μεγέθει μεγάλης, τέχνῃ σοφῆς. Utitur Aristoph. hoc loquendi genere, Σφ. (466.) πόνῳ πονηρὴ καὶ κομηταμνία, ubi tamen Schol. exp. ἀσκήσει καὶ μελέτῃ πεπονημένε τῆς τυραννίδος. Sed ibi male conjunctim SCRIPTUM Πονηρόνηρε. || Malus, Male se habens: qua signif. πονεῖν quoque dicitur, et τὰ πονηρά, Thuc. 8, (97.) p. 294. Ἐκ πονηρῶν τῶν πραγμάτων γενομένων τούτο πρώτον ἀνήκει τὴν πόλιν. At p. 271. ejusd. libri (c. 24.) proparoxytonous ead. signif. legitur, Ω οὐ πάντα πόνηρα σφῶν βεβαίως τὰ πράγματα εἴη, Non prorsus μέτο loco esse res ipsorum. Rursum διχτύων ap. Philon. V. M. 1. Χρηστὰ προσδοκᾶν ἐκ πονηρῶν, E malis meliora sperare. Item compar. gradu ap. Thuc. Πονηρότερα πράγματα, Res deteriores, deterius vel pejus se habentes. Item πονηρὰ πράττων, Cujus res malo loco sunt. Item σῶμα πονηρὸν, Corpus imbecillum et languidum. Pro Malus accipitur et in aliis loquendi generibus: ut πονηρὰ ἵππαρια, et πονηρὸν ὄψον, ὕδωρ, necnon πονηρὰ ἐλάτις. Xen. K. II. 1, (4, 19.) Πονηροί γε φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ πονηρῶν ἵππαριων ὄχονμενοι ἀγούσιν ἡμῶν τὰ χρήματα. Apud Athen. Ὁψις πονηρῷ πολυτελῶς ἡρτυμένῳ, Plut. Alex. Διεθαρμένον ὕδωρ καὶ πονηρὸν, Herodian. 2, (1, 17.) Πονηρᾶς ἐλτίδος καὶ φύσιον συνεχοῦς ἀπαλλάξομαι. Præterea ap. Aristoph. (Πλ. 352.) πονηρὸν φορτίον, Malum onus: quod fortasse etiam reddi queat. Grave et laboriosum. Ex Eod. affertur (N. 542.) πονηρὰ σκώμματα pro Iuepti ac insulsi sales. || Redditur aliqui etiam Vitiosus, Vitiatus, In quo vitium est: ab ea signif. τοῦ πονῆρος, qua ponitur pro Vitium, Morbus. In VV. LL. exp. præterea Carie vitiatus, Putris, Defectus, Mancus, Debilis et Infirmus, necnon Inops. || In sacra Scriptura ὁ πονηρός, quod Lat. redditum Malus, vocatur Malus spiritus s. Diabolus, omnis malitia et improbitatis auctor: quod per antonomasiā dictum videri potest, et ad primam signif. τοῦ πονηροῦ referri, qua sc. ponitur pro Improbis. Scelestus, Pravus, Nequam. Matth. 13, (19.) Ἐρχεται ὁ πονηρός, καὶ ἀρτάσει τὸ ἐσπαρμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, Venit malus ille. Quo modo et in Orat. Dominica, Καὶ μὴ εἰσενέγκεις ἡμᾶς, eis πειρασμὸν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ceterum diverso accentu ad diversam signif. indicandam, scribitur ΕΤΙΑΜ Πόνηρος, SIVE Πονῆρος, sc. pro ἐπίπονος, Eust. Itidem ap. Aristoph. Πλ. (220.) Παπαλ, πονήρος γ'. εἴπας ἡμῖν ἔντυμάχους, Schol. exp. ἐπίπονος, ἀτυχεῖς, ἀθλίους, πόνου φροντίζοντας, ἀσθενεῖς, ἀπράκτοντας. Commodius interpretabimur Miseros, i. e. ἀθλίους, ταλαιπώρους: quemadmodum N. (102.) πόνηροι γ' οἰδα, itidem exp. idem Schol. ἀθλίοι, ἐπίπονοι. Eadem signif. Σφ. (977.) Ἀγαθαῖνετ', ὁ πόνηρος καὶ κυνιζούμενος, O miseri et vagientes, s. Calamitosi, Άερυνοσι. Hes. quoque πόνηρον exp. ἐπίπονον, κακοπαθῆ: sed ap. eum οἰκτόνων tamen scribitur πονηρόν. Ac certe sunt qui hoc discriminēt ex accentu vanum esse dicant, et πόνηρος Attice tantum dici, mutato accentū, sicut

A ἀδελφε, et nonnulla alia. [“Πονηρός, Toup. Opusc. 1, 339. 2, 271. Ammon. 80. Lennep. ad Ptol. 61. Wakef. S. Cr. 5, 12. 15. Markl. Suppl. 548. Coray Theophr. 330. ad Lucian. I, 678. Πονηρὲ σὺ, Aristoph. Fr. 219. 243. Πόνηρος, Koppen Blumenl. III. Einl. p. cxviii. Ruhnk. Ep. Cr. 115. ad Xen. Eph. 142. T. H. ad Plutum p. 69. 417. ad Lucian. I, 678. 2, 224. ad Dionys. H. 2, 946. Thom. M. 620. Markl. I. c. Coray I. c. Πονηρὸς, πόνηρος, Ammon. 95. 116. ad Charit. 384.” Schæf. MSS. Lobeck. Phrym. 389. Arcad. p. 71. “Non secundus, de vento, Dionys. H. 1, 131.” Wakef. MSS. * “Πονηρογνώμων, Const. Manass. Chron. p. 125.” Boiss. MSS. * Πονηροκράτης, unde] Πονηροκράτορας, Imperiorum imperio regor: cui opp. εὐνομοῦμαι. Aristot. Polit. 4. (p. 372.) Δοκεῖ δὲ εἶναι τῶν ἀδυνάτων τὸ μὴ εὐνομεῖσθαι τὴν ἀριστοκρατούμενην πόλιν, ἀλλὰ πονηροκρατούμενην. [“Dionys. H. 1, 1573. * Πονηροκράτια, 1514.” Wakef. MSS. * Pseudo-Diog. in Notit. MSS. T. 10. P. 2. p. 263.” Boiss. MSS.] Πονηρολογίας, Maledicta, Contumelia, etiam Sermones improbi et nequam, Verba quæ de rebus malis fiunt, [Aristot. Top. 8, 12. * Πονηροποίος, Epiph. 1, 665.] Πονηρόπολις, ἡ, Imperiorum civitas, quam in Thracia Philippus condidit, et in quam pessimos quosque homines transtulit, Suid. e Theopompo. Item Ptol. (8, 65.) Ωσπερ ἡ πόλις, ἦν ἐκ τῶν κακίστων καὶ ἀναγωγοτάτων κτίσας ὁ Φίλιππος, πονηροπολιν προσηγόρευσε. Πονηρόφιλος, ὁ, ἡ, Imperiorum amans, Qui improborum consuetudine et commercio gaudet, Aristot. Polit. 5, 11. Πονηρόφιλος ἡ τυραννίς κολακευόμενοι γὰρ χαίρονται. Huic opp. Μισοπόνηρος. Inversa autem comp. pro πονηρόφιλος DICITUR Φιλοπόνηρος, quo utitur idem Aristot. Eth. 9, [3. * Φιλοπονηρία, Theophr. Char. 29. Arethas Apocal. 673. * “Πονηρόφων, Qui mala mente est, Apost. Const. 365.” Wakef. MSS. * Πονηρόψυχος, Gl. Malicordis.] * Απόνηρος, Qui improbus et nequam non est, Mīnime malus, ἄκακος, [“Asterius Hom. 56. Ruben.” Boiss. MSS. * Jacobs. Anth. 10, 178. Toup. Opusc. 2, 193.” Schæf. MSS. * Βαθυπόνηρος, Procl. Paraphr. Ptol. 223. * “Δουλοπόνηρος, J. Poll. 10, 164.” Kall. MSS.] * “Ημιπόνηρος, Semimalus, Semūnprobus, “Aristot. Eth. (7, 10.) et Polit.” Λιπόνηρος, Ξειμίε improbus, Insigniter nequam, λίαν πονηρός, Hes. [“Ruhnk. Ep. Cr. 88. Cattier. Gazoph. 94.” Schæf. MSS.] * “Μακροπόνηρος, Longe improbissimus, ap. “Suid.” [Photio ὁ εἰς μακρὸν ἐκτείνων τὴν πονηρίαν καὶ μητικακῶν.] Μικροπόνηρος, Qui in parva re s. parvis rebus improbus est. CONTRA Μεγαλοπόνηρος, Qui in magna re s. magnis rebus improbus est, Immāni improbitate præditus: qui et ὑβριστὴς dicitur, inquit Bud. Utroque utitur Aristot. Pol. 5, 11. Γιγνονται γὰρ οἱ μὲν, ὑβρισται καὶ μεγαλοπόνηρος μᾶλλον, οἱ δὲ, κακούργοι καὶ μικροπόντοι λίαν. [“Νεοτλοτόπονηρος, Lobeck. Phrym. 661. Cratinus Stephani Byz. in Δούλων πόλις.] * Παμπόνηρος, Οmnino improbus, Improbissimus, Perversissimus,” [J. Poll. 6, 38. Demosth. 267. 794. “Alciph. 2, 30.” Boiss. MSS. Aristoph. N. 1318. * Παμπονήρως, Lucian. 2, 172. * Thom. M. 373.” Schæf. MSS.] * Περιπόνηρος “Admodum improbus, Improbissimus, Improbitate nobilitatus, Aristoph. Α. (850.) ὁ περιπόνηρος “Αργέμων.” [* Πολυπόνηρος, Melampod. Divin. δ Nævis p. 506. Fr. “Grammaticaster in meis ad Planud. notis, Ovid. Met. p. 315.” Boiss. MSS. * Υποπόνηρος, Procl. Paraphr. Ptol. 2, 4. p. 97. 98. Hippocr. 1194.] * Πονηρῶς, Improbē, Scelestē, Nequiter. AT Πονηρῶς, Male, Misere. Dicitur enim corpus πονηρῶν ἔχειν, i. e. Male se habere, Languidum esse. Xen. K. II. 7, (5, 26.) Τὰ σώματά γ' αὐτὰ εἰν ἔχοντα, ὀπόταν τις αὐτὰ ἀνῆ ἐπὶ ῥάδιουργίαν, πονήρως πάλιν ἔχει, Isocr. Επειδὴ πονήρως διέκειτο, καὶ οὐδεμίαν ἐλπίδα είχε τοῦ βίου. Præterea aliquis dicitur πονήρως ἔχειν vel ἔχειν, Qui miseram vitam trahit, in miseria agit, Thuc. 7. Εἴχον πονήρως, σίτων τε καὶ τῶν ἐπιτηδείων ἀπορέοι Synes. Ep. 57. Καὶ τῶν πονήρων, ἀμα πάντων ἀφρρόμενος, Misere vivo simul omnibus spoliatus bonis, 43. Πράττων οὖν πονήρως παρ' ἡμῖν, καὶ τῶν πατρῶν ἀκριβῶς ἐκκοπεῖς, Agens misere ap. nos. Sic 79. Πράττε πονήρως, Misere agitat, vivit, Άερυνοσαν εἰ

calamitosam vitam agit. [“ Abresch. Lectt. Aristæn. 115. ad Xen. Eph. 139. T. H. ad Plutum p. 70. Boiss. Philostr. 321. 432. ad Charit. 488. ad Lucian. 1, 678. 2, 224. Π. ἔχειν τινὸς, Wakef. Trach. 260.” Schæf. MSS. * “ Πονηροτέρως, Marcus Eremita p. 31.” Boiss. MSS.]

Πονηρία, ἡ, Improbitas, Nequitia, Malitia. Apud Plut. (6, 76.) Ποτὶ τὸν πονηρὸν οὐκ ἀχρηστὸν ὅπλον ἀπονηρία, ut ille dicit, sic ars deluditur arte. Utitur et Xen. neconon Ἀσχίνες, Aristot. Plut. et alii passim. Sed hic utitur etiam plurali, (8, 128.) Αἱ μὲν ἀκρατοὶ πονηροὶ συνεπιτείνουσι τὸ μέσον. Item Vitium, Pravitas, Plut. (8, 667.) Τὸ θολερὸν περὶ τὴν διαιταν τοῦ θρέμματος ἔχει τινὰ πονηρά, Vitium et pravitatem, i. e. facit ut caro suis mala sit. || In VV. LL. exp. etiam Defectus, Inopia, Infirmitas: cui expositioni subjungitur h. l. Plat. de Rep. 1. Οὐτε γὰρ πονηρὰ οὐρε ἀμαρτία οὐδεμίᾳ οὐδεμὶς τέχνῃ πάρεστι. || Ab Hes. exp. * ἐπικονία, qua significatur Vitæ conditio laboriosa ac ærumnosa. [“ Coray Theophr. 330.” Schæf. MSS.]

Πονηρεύω, Improbus sum, Improbè s. Nequiter ago. Et Πονηρεύομαι pro eod. [“ Phryn. Ecl. 149. Brunck. Aristoph. 1, 212.” Schæf. MSS. Hippocr. 149. 173.] Πονηρεύμα, τὸ Facinus improbum et scelustum, Scelus, Flagitium, Chrys. Φόβος κωλύει πονηρεύματων, Horat. Oderunt peccare mali formidine pœnæ, [Dem. 423. “ Dionys. H. 2, 1234.” Schæf. MSS. * Πονηρεύτως, unde * ‘Απονήρευτος, Acta S. Eliæ 158. Combef.” Boiss. MSS. * ‘Απονηρεύοια, Schol. Demosth. Olynth. 1. p. 49. Mount. * Διαπονηρεύομαι, Dionys. H. 2. p. 167, 5.] Ἐκπονηρεύω, Pravum et vitiosum reddo, Vitio, Synes. Ep. 114. Εἰ ρίγοις καὶ τὸ αἷμα ἔξεπονθρεύσας, Et sanguinem vitiasti, sc. τοὺς αὐχμώδεις Φυκοῦντας οἰκών. [* ‘Επιπονηρεύομαι, LXX. Levit. 26, 33. * Συμπονηρεύομαι, Aristoph. A. 405.]

ΠΕΝΟΜΑΙ signif. etiam Pauper sum, Inops sum, qui hujus verbi usus in prosa frequentior est: sicut alter in carmine. Athen. 4. Νέοντας καὶ πενομένοντα: paulo post pro hoc πένητες dicit κεκτημένος οὐδέν. Plut. Quomodo quis sentiat se in Virtutis Studio proficere, Τῶν πενομένων οἱ προσποιούμενοι πλούτειν, ἔτι μᾶλλον πένονται διὰ τὴν ἀλλαγονίαν. Ubi etiam nota oppositum ei πλούτειν. Utuntur et alii. [“ Phalar. 328.” Schæf. MSS.] Videtur vero ideo a Πένομαι superiori fluxisse hæc signif., quia nonnisi pauperes ac inopes Laborare soleant: ut hoc πένομαι proprie sit Labore victum quæro: quod pauperum proprium est. Hes. quoque πένεται exp. ἀχρηματεῖ. Apud quem legitur etiam Πενεῖν, πενητεῖν, Inopem ac pauperem esse, a VERBO Πενέω. [* ‘Πενοῦμαι, Γνῶμαι Μονοστ. 508. (p. 243.) ubi v. Schæf. (Ἄντος πενωθεὶς, τοῖς ἔχοντοι μὴ φθύνει.)” Boiss. MSS. * ‘Συμπένομαι, Plato Menone p. 71. Συμπένομαι τοῖς πολίταις τούτου τοῦ πράγματος, In eadem paupertate versor, qua et concives mei.]

Πένης, ηρος, ὁ, Pauper, Inops; proprie Qui labore victum querit: at πτωχὸς, Mendicus, Qui nil habet nisi quod ostiatim acceperit. Item ὁ πένης ἡ φειδόμενος, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχων, οὗτε περιγίνεται ἀντὼ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπει, ut Aristoph. Πλ. (553.) docet: adeo ut esse πένητα, probossum adeo non sit ut esse πτωχόν. Itidem Ammon. πένητα esse dicit τὸν ἀπὸ τοῦ ἔργαζονται καὶ πονεῖν ποριζόμενον τὸν βίον: at πτωχὸν esse τὸν ἐκατην. Plut. (9, 225.) Χρηστὸς οὗτος ἡν πένης ἐστι· σὺν δὲ πλούτεις, πολλὰ τῆς πολέως νενοσφισμένος. Aristot. Polit. 2. “ Ανθρώπους σφόδρα πένητες. Admodum inopes et egeni. Rursum Plut. (8, 305.) Πλουσίας ἐν οἴκῳ πένητη γηροκομίας τυχών: Virg. Domus pauper. Construitur cum gen. quoque, et signif. Egens, Plato Epist. 7. Πένης γὰρ ἦν ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν, Pauper erat amicorum et fidorum hominum. Ibid. cum accus. ‘Ο φιλοχρήματος πένητες ἀνήρ τὴν ψυχὴν, Animo pauper, i. e. Pauper quod ad animum. || Hesychio τένηται est ὁ αὐτοδάκονος. [“ Ad Charit. 218. Koppiers. Obss. 21. Segvær. Epist. ad Valck. p. 30. Ammon. 111. Eran. Philo 172. Musgr. Suppl. 420. Lobeck. Aj. p. 270. Conf. c. πολίτης, ad Dionys. H. 3, 1320,

A Quomodo differat a πτωχὸς; Valck. Diatr. 144. T. H. ad Plutum p. 163. Schæf. MSS. Lex. Xen. Exp. ab Euthydemō ap. Xen. Mem. 4, 2, 37. ὁ μὴ ἴκανὰ ἔχων εἰς ἄδει τελεῖν. * Πενητοκόμος, Greg. Naz. Epigr. 31. p. 139. * “ Πενητοτρόφος, i. q. πενήτων τροφεὺς, Theod. Prodr. in Notit. MSS. 7, 257.” Elberling. MSS. * “ Πενητοτροφεῖον, Const. Manass. Chron. p. 71 (=134).” Boiss. MSS. * Νεοτένης, Phrynicus Bekkeri 52. * “ Φιλοπένης, Pauperum amans, Chrys. περὶ Ἐλεημ. 1. T. 6. p. 811, 32. Καλείσθωσαν οὐν εἰς μέσον οἱ φιλόθεοι, καὶ φιλότιμοι, καὶ φιλοπένητες.” Seager. MSS. “ Hasii Ind. ad Timarion. in Notit. MSS. 9, 244.” Boiss. MSS.]

Πένησσα, Paupercula, Paupera Pluto, πτωχὴ, Hes. [Item * Πένισσα, Phot. Πενιχρὰν λέγοντας τὴν γυναικαν καὶ πένισσαν.]

B Πενέστερος, Pauperior: ετ Πενέστατος, Pauperimus, Xen. Αθ. (1, 13.) “ Ιγα αὐτός τε ἔχη καὶ οἱ πλούσιοι πενέστεροι γίνωσκαι. Et ap. Plut. Apophth. Ταῦτα δὸς, οὐκ ἔσομαι πενέστερος. Superlativo autem utitur Gal. de parva pila loquens, Τοῦτο δὲ μόνον οὕτω φιλάνθρωπον, ὡς μηδὲ τὸν πενέστατον ἀπορεῖν, Ut ne pauperrimo quidem ejus penuria sit.

Πενητένη, Pauper sum, i. q. πένομαι, Hes. [Phot. cyl. 26. “ Phryn. Ecl. 194. Empedocles Peyronii p. 46.” Schæf. MSS. * Πενιτένη, Plut. Stobæi Serm. 235. quod verbum derivandum est e * Πενίτης.]

C Πενία, σίνε Πενίη, Ionice, Paupertas, Inopia, μεμετρημένη ἔνδεια, πόρω τὰ χρειάδη θηρῶσα, παρὰ τὸ πένεσθαι, significante ἐνεργεῖν, inquit Schol. Aristoph. at πτωχεῖα plus est. Aristoph. Πλ. (549.) πενίαν dicit esse ἀδελφὴν πτωχεῖας, Sororem mendicitatis: (559.) ait πενίαν ισχνὸς ἀνθρώπους ποιεῖν, τὸν δὲ πλούτον πίονας. Hesiod. “ Εργ. (2, 255.) Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλούτον τε καὶ δλβον, Ἄλλα κακὴν πενίην: (335.) Μηδέποτ’ οὐδομένην πενίην θυμοφθόρῳ ἀνδρὶ Τέλλαθ’ ὄνειδιζειν. Theognis (177.) πενίη δεδημημένος. Plut. de Fort. Alex. “ Εν πενίᾳ καὶ ἀδοκίᾳ διάγοντος, Herodian. 7, (3, 12.) Τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἰκεῖαν πενίαν περιστήσας, Postquam plurimas illustrium virorum familias ad egestatem redegit, Lepide τὴν πενίαν describit Theophyl. Ep. 241. νογαν δυστονθέτητον θηρίον καὶ δύσκολον, δὲ δικην ἔλκους τοῖς κεκτημένοις ἐμπλέκεται: vocat etiam φιλοσύνηθες κακὸν, φαθυμοποιον, κατηφές, πρὸς λύπην ἀπαργγόρητον. Plut. vero in I. περὶ Φλοκλούτιας (p. 81.) duplēcēt πενίαν facit, χρηματικὴν et ψυχικὴν, sicut Plato dicit πένητη τὴν ψυχήν. [“ Πενία, Pauperes, Boeckh. in Plat. Min. 183. Π. ἔχειν, Kuster. Aristoph. 109. Plur., Plato 1, 1. p. 277. 374. Bekk.” Schæf. MSS. Manetho 1, 177.]

D Πενιχρὸς, Pauper, i. q. πένης, Aristoph. Πλ. (976.) μειράκιον πενιχρόν, Adolescentulus pauperculus. Et ap. Aristid. πενιχρὰ, Paupercula. Pro quo in Epigr. Πενιχρὴ, Ionice: πενιχρὴ οἰκίη. [“ Jacobs. Anth. 11, 391.” Schæf. MSS. “ Media brevi, Manetho 2, 416.” Wakef. MSS. * “ Πενιχρόφων, Philo Carpas, in Cant. Cantic. p. 2.” Boiss. MSS.] Πεντεπενίχρος, Quinques pauper, i. e. Pauperrimus: Virg. o terque quaterque beati, pro Beatissimi: quomodo et Hom. τρισμάκαρες. Comparativo gradu utitur Argent. Epigr. ήν δὲ παλαιστὰς Οτλήμων Ἰρον πεντεπενίχροτος, Quinques pauperior Iro, i. e. Multo pauperior. Fuerit autem πένητε in hoc comp. pro πεντάκις. [“ Jacobs. Anth. 9, 281. Cattier. Gazoph. 95.” Schæf. MSS.] Πενιχρῶς, Pauperum more, Per inopiam, Aristot. Polit. Πενιχρότης, ἡ, Paupertas, Pauperies, Inopia, Indigentia, [“ Hes. v. Εὐτέλεια.” Wakef. MSS.] Πενιχραλέας, Pauper, Pauperculus, Paupertinus, Inops, [Anal. 2, 166. * Πενιχρομα, i. q. πένομαι, Ορα. Sibyll. p. 364.]

“ ΠΕΟΣ, τὸ, Penis, Mentula, Veretrum: in Epigr. et “ ap. Aristoph. (A. 158.) τὸ πέος ἀποτεθρίακε.” [Σφ. 739. Ιππ. 1010. “ Valck. Diatr. 205. Toup. Opusc. 2, 245.” Schæf. MSS.] “ UNDE Πενίδης, Qui tumido “ s. crasso pene est, ap. Eust.” [Od. 434, 39.] “ qui “ et πειώλης hiunc dici scribit ἐπι κιναίδου. Ionicum “ autem πειώλης est pro πεώλης.” “ Πειώλης, signif.

“τὸν πόρον, Catamitum, Pathicum: quasi διὰ τὸ Α
“πέος ἀπολλύμενον, ε πέος et ὅλω, Ionice inserto τ.
“Etym. Meminit et Suid. Vide et Πέος.” [“Πεοίδης,
Phryn. Σοφ. Προταρ. 72.” Boiss. MSS. * Πεώδης, Lu-
cian. 2, 334.]

“ΠΕΠΛΟΣ, ὁ, et Πέπλον, τὸ, Hesychio auctore
dicitur Vestis s. Indumentum muliebre; et id qui-
dem e subtili stamine, ceteris vestibus superinjici
solitum. Od. Z. (38.) Ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ρή-
γεα σιγαλόεντα: de filia Alcinoi Nausica. II. Z.
(289.) de thalamo Hecubae, “Ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι
ταρποίκιλοι, ἥργα γυναικῶν Σιδονίων: e quibus
unum “Ος κάλλιστος ἦν πουκίλμασιν, (paulo ante
χαριέστατος dicit,) ἡδὲ μέγιστος, Θῆκεν Ἀθηναῖτος
ἐπὶ γούναισιν ἥψικομοι: isto eam munere placatura.
Sic II. E. (734.) Minerva πέπλον κατέχενεν ἐπανὸν
παρὸς ἐπὶ οὐδει.. Et Venus ibid. Εἶναι obtendit
πέπλοι φαεινοῦ πτύγμα, ut ei sit ἔρκος βελέων.
Itemque ap. Xen. K. ΙΙ. 3, (3, 29.) Καραρόγγνομε-
ναι τοὺς πέπλους καὶ δρυπτόμεναι. Habebant et viri
suos πέπλους. Nam II. Ω. (229.) Priamus e suis
φωριαμοῖς δάδεκα περικαλλέας ἔξελε πέπλους, Δάδεκα
δ' ἄπλοιδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας, Τόσσα δὲ
φάρεα καλὰ, τόσους δὲ ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας: Achilli
hæc tuneri oblaturus. Et Od. H. (96.) in sedi-
libus Alcinoi affixis parieti ἐνὶ πέπλοι Λεπτοὶ ἐννη-
τοι βεβολήσατο, ἥργα γυναικῶν. Sic ap. Xen. K. ΙΙ.
3, (1, 8.) Armenius Tigranes περιεσπάσαστο τὴν
Τεάραν, καὶ τοὺς πέπλους κατέρρηξατο. Et Hyl-
lus ap. Soph. Tr. (760.) ad Dejaniram de Her-
cule, Τὸν σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον.
Ubi quem πέπλον dixit, mox appellat χιτῶνα, di-
cens, προσπτύσσετο Χιτῶν ἀπαν καρ' ἄφθονον: sicut
Dejanira etiam de eod. Χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα. Ge-
neralius etiam vocat στολὴν, Amictum, dicens, Κό-
σμω τε χαίρων καὶ στολῇ κατηγόρησο: ut et Schol.
ait curasse eum Trachine sibi afferendam λαμπρὰν
ἐσθῆτα, Vestem splendidam, utpote sacrificaturo.
Hom. πέπλον vocat etiam Vela quibus currus
et defunctorum cadavera integuntur, II. E. (194.)
de rhedis Lycaonis, ἀμφὶ δὲ πέπλοι Πέπτανται. Et
sub finem II. Ω. fratres et sodales Hectoris ossa
ipsius χρυσείην ἐσ λάρνακα θῆκαν ἐλόντες, Πορφυ-
ρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσι. Neutro autem
πέπλον, cuius et Hes. mentionem facit, usi sunt
posteri Homeri: ut Nonn. ἐπὶ χροὶ πέπλα βαλόντες.
Et quidam in Epigr. θέσκελα πέπλα. Lat. quoque
utroque genere Peplum dicunt, sed frequentius
neutro. Plaut. Nunquam ad. civitatem veni nisi
cum infertur peplum. Virg. Crinibus Iliades pas-
sis, peplumque ferebant. Claud. Et crines festina
ligat, peplumque fuentem Allevat. Ubi etiam
nota illud Fluentem; ex eo enim intelligitur fuisse
στολὴν promissam et fluxam, qualibus e lino
subtilissimo aut serico hodieque utuntur nonnullæ
gentes, laxis itidem et fluentibus. Eust. quoque
dicit fuisse περιβλημα σιδονοειδὲς, anterie parte
fissum, laxum, fibulas habens, quibus stringeretur
ubi opus foret. Athenis vero πέπλος peculiariter
dictum fuit Vulum Panathenaicæ navis, quam
Athenienses quinto quoque anno Minervæ appara-
bant, festo sc. Panathenæorum majorum. Id velum
festo illo magna cum pompa circumferebatur;
in eoque pictus erat Enceladus gigas a Minerva
interemptus, nomina item eorum qui strenue forti-
terque se in bellis gessissent: ut e Suida disci-
mus. Aristot. vero Πέπλον inscripsit quoddam
suum σύγγραμμα, in quo genealogias ducum, et
uavium singularum ad Trojam numerum persequi-
tur, scriptis etiam iu eos epigrammatis distichis,
Eust. Denique πέπλος est Frutex parvulus, folio
rutzæ, sed latiore, coma rotunda, humi sparsa:
succo plenus, eamque ob rem et μήκων ἀφρώδης ac
συκη dictus, ut inter alia tradit Diosc. 4, 168. et
Plin. 27, 12. Meminit et Gal. Lex. Hippocr. Huic
peplō similis EST ἡ πεπλὸς, plena etiam ipsa candi-
do succo, late opaco frutice, fructu sub foliis ro-
tundo, ut peplos: foliis portulacæ sativæ, qua-
mobrem et ἀνδράχνη ἀγρία nominatur. Ab Hippocr.

“VOCATUS Πέπλιον, teste Diosc. 4, 169. et Gal.
Lex. Hippocr. Sic Plin. 20, 20. Est et portulaca
quam Peplion vocant, non multum sativa effica-
cior.” [“Πέπλος, Fac. ad Paus. 1, 182. Musgr.
ad Hec. 933. Steinbr. Mus. Tur. 1, 331. Valck.
Hipp. p. 321. Zeun. ad Xen. K. ΙΙ. 249. 426. ad
Diod. S. 1, 283. Markl. Suppl. 110. Wakef. Herc.
F. 411. Musgr. 413. Jacobs. Anth. 11, 42. Kuster.
Aristoph. 110. Heyn. Hom. 5, 64. 729. 8, 636. Ve-
lum, Kuster. Hist. Cr. Hom. p. 124. Wolf. Etiam
Vestis virilis, ad Diod. S. 1, 332. Brunck. Trach.
602. Titulus libri, Gell. N. A. T. 1. p. 4. Bip., Ja-
cobs. Anth. 6, 367. De Tela araneæ, Huschk. Anal.
137. Toup. Opusc. 2, 89. Emendd. 2, 536. Conf.
c. χειρ, Markl. Iph. p. 406. ; cum τεκνὸν, Musgr.
Herc. F. 925. Plur. pro sing., Porson. Med. p. 72.
Π. τῆς Ἀθηνᾶς, ad Diod. S. 2, 440. Πέπλον, Jacobs.
Anth. 12, 70. Heyn. Hom. 5, 64. Πέπλιον, Heringa
Obss. 208. Schæf. MSS. Πέπλος, i. q. κνίστα, δημος,
Orph. Arg. 310. sed v. nott. cf. Meletium de Natura
Hominis p. 80. * Πεπλοδόχος, Eust. in Od. O. 104.
* “Αγριόπεπλος, Quint. Sm. 11, 240.” Kall. MSS.
“Απεπλος, Peplo carens, non amictus. Eur. vero
Ρησην. (328.) dicit ἀπεπλος φαρέων λευκῶν, pro
ἀνείμων λευκῶν ιματίων, Candidos exuta peplos.”
[“Jacobs. Anim. in Eur. p. 8. Steinbr. Mus. Tur. 1,
313. Brunck. Εὐ. T. 191.” Schæf. MSS. * Βαθύ-
πεπλος, Quint. Sm. 13, 552. “Jacobs. Anth. 8, 76.
Heyn. Hom. 5, 668.” Schæf. MSS. * Βαρύπεπλος,
Nonn. D. 48, 418. p. 1272, 14.] “Εύπεπλος, s. Εύ-
πεπλος, Pulcrum habens peplum,” [Theocr. 7, 32.
* Καλλίπεπλος, Pind. ΙΙ. 3, 45. Eur. Tro. 338. Eust.
II. B. 128, 48. * “Δαμπρόπεπλος, Σκοτεινόπεπλος,
Const. Manass. Chron. p. 134.” Boiss. MSS. * Μα-
κρόπεπλος, Eust. II. H. p. 556, 26.] “Μελάπεπλος
“Περσεφόνη, Nigro vestita peplo, Epigr.” [“Jacobs.
Auth. 8, 73. 11, 153. 12, 167. Anim. 34. Wakef.
Ion. 1169. Alc. 434. 445. 855. Musgr. 846. Lobeck.
Aj. p. 284. ad Liv. 1, 223. Eichst. Quæst. p. 16.”
Schæf. MSS.] “Μονόπεπλος, Uno s. Simplici indu-
“tus peplo, μονοχτέων,” [“Schol. Pind. N. 1, 74.”
Boiss. MSS. Eur. Hec. 933. * Ροδόπεπλος, Quint.
Sm. 3, 608. * Χρυσόπεπλος, Pind. Ι. 6, 110. Ana-
creon Hephaestionis p. 19. * Αχρυσόπεπλος, Plut. 7,
583.] “At a πέπλος quatenus est περιβόλαιον, DE-
“RIV. Πέπλωμα, τὸ, idem ac ipsum primitivum
πέπλον, vel saltem ὑφασμα * πεπλῶδες. Soph. sane
pro eod. utrumque posuit: πέπλωμα appellans,
quod ante πέπλον et χιτῶνα nomiuarat, Tr. (613.)
de veste Herculi sacrificaturo a Dejanira missa,
“Θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.” [“Villoison. ad
Long. 44.” Schæf. MSS. Åesch. S. c. Th. 1047. Suppl.
728. Aristoph. Α. 426. Eur. Suppl. 97. At Πέπλω-
μα derivandum est e * Πεπλώ. Cf. Πλεύρωμα.]

ΠΕΠΤΩ, ψω, Coquo, Plato de LL. 2. Θρέψονται
δὲ ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἀλφίτα ποιήσαντες ἐκ δὲ τῶν
πυρῶν, ἀλευρά τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάζαντες. Et
pass. Aristoph. (Πλ. 1136.) ἀρτον εὖ πεπεμένον,
Panem bene coctum. Dicitur de concoctione ven-
triculi, a Medicis quoque frequentissime: et nominatim
a Gal. ut ad Gl. 1. Τοὺς δὲ ἐπὶ κόπους, δσα καλῶς
πέψαι δύνανται, κελεύειν ἐσθίειν, Esitare quæcumque
possunt concoquere, Aristot. Πεπεμένη τροφή, Ci-
bus concoctus, simpl. Coctus, sc. in ventriculo. Et
πεπέψθαι, Concoctum esse. Πεπεμένον signif. etiam
Ad maturitatem perductum. Præterea πέψαι τὴν
όργην, ut Lat. quoque Concoquere iram. Aristot.
Eth. 4, 5. ‘Ἐν αὐτῷ δὲ πέψαι τὴν ὄργην, χρόνον δει.
Hes. Ηέψαι exp. non solum ἐψήσαι, sed etiam πρεπ-
ναται, et ἡδὸν κατασκενάσαι. [“Valck. Adonazz. p.
397. Casaub. ad Athen. p. 42. 70. Thom. M. 311.
Heyn. Hom. 4, 41. Lobeck. Aj. p. 280. Ernest. ad
Il. B. 236. Toup. Opusc. 2, 106. ad Herod. 685.
Conf. c. πέπτω, Abresch. Åesch. 2, 23. Jacobs.
Anth. 9, 455. ad Diod. S. 2, 346. Πέπτωται, Ari-
stoph. Εἰρ. 869. Πέπτω, * Πέπω, Bibl. Crit. 1, 1. p.
76.” Schæf. MSS.] Άεolicē vero ex hoc πέπτω ΡΙΤ.
Πέσσω, sicut δσσω ex ὅπτω, ut Herodian. ap. Eust.
tradit: pro quo πέσσω Attici DICUNT Πέπτω: quod

et specialiter de coctione panis accipitur 1 Reg. 8, (13.) Tὰς θυγατέρας ὅμῶν λήψεται εἰς μυρεψόν, καὶ εἰς μαγειρίσσας καὶ εἰς πεσούσας, Filias vestras faciet sibi unguentarias, coquas et panifices. [Gl. Pinso.] At de concoctione s. coctione cibi in ventriculo, ab Alex. Aphr. Στρουθοκάμηλος σίδηρον πέττει, Ferrum concoquit, conficit: quod Aristot. διαπονεῖν et ἐκπονεῖν quoque appellat. Sol etiam et aura aestiva fructus arborum πέσσειν dicitur pro Maturare, πεπαίνειν: Virg. Έστας coquit uvas, Plin. Antequam sibi coquantur autumno. Od. H. (119.) αἰεὶ Ζεφύρη πνεύσσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει, Alia producit, alia coquit. Quemadmodum ap. Plin. 15, 24. Pariterque floret subnascens et prior coquuntur. || Iram quoque aut dolorem πέσσειν dicitur, ut supra πέψαι, H. Δ. (513.) ἐπὶ νησὶ χόλον θυμαλγέα πέσσων, de Achille. Sic et I. (561.) χόλον θυμαλγέα πέσσων, Εξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, Ω. (639.) Ἄλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κῆδεα μυρία πέσσων. Itidem (617.) de Niobe, Ἐνθα λίθος περ ἑσύσα, θεῶν ἔκ, κῆδεα πέσσει. Basilius, Ἐν ησυχίᾳ πέσσειν τὴν ἐμαυτοῦ λύπην. Annotat Eust. hoc in loquendi genere πέσσειν dici pro κρύπτειν et πιέσειν: unde κρυψίχολοι, et ap. Herod. χόλον πέσσαι: Virg. premit alto corde dolorem, Lucan. graves premit iras, qui autem θυμὸν κρύψαι non norunt, ii non πέττεον, sed quodammodo ἔξερον: quod Lat. Effundere iras dicunt: ut πέττειν θυμὸν s. χόλον, Silius ad verbum dixit Coquere iras. At πέσσειν γέρα Eust. exp. κατέχειν et *ταρασσούσειν: annotans, quosdam etiam accepisse pro κατακυθένειν, derivantes a πεσσός. II. B. (237.) τὸν δὲ ἔωμεν Αὐτοῦ ἐν Τρούγῳ γέρα πέσσειν: quae verba sunt etiam qui sic interpretentur, Hunc autem sinamus ibi præmia manubias que cauponari. Idem Eust. alibi γέρα πέσσειν exp. συνέχειν καὶ περιέπειν. Præterea πέσσειν βέλος ap. Hom. legitur, quod idem Eust. accipit pro θεραπεύειν; quemadmodum τὰ πρὸς θεραπεῖαν γενόμενα ἔλκη dicuntur πέττεσθαι. II. Θ. (518.) Ἄλλ' ὡς τις τούτων γε βέλος καὶ οἰκοθε πέσση, Βλήμενος ἢ ιψ ἢ ὑγκεῖ ὅξυόνεντι. Hes. Πέσσει, πεπάίνει, θεραπεύει, καρέχει, καραπταίνει. Apud Eund. pass. voce et signif. πέσσεται, ὄπταται, Assatur, Coquitur. [“ Ernest. ad II. B. 236. ad Charit. 322. Koen. ad Greg. Cor. 247. ad Herod. 685. (8, 137.) Athen. 1. p. 42. Thom. M. 311. Wakef. Phil. 1266. Jacobs. Anth. 6, 149. 391. 393. 11, 143. Villoison. ad Long. 231. Aristoph. Fr. 244. Heyn. Hom. 4, 241. 687. 5, 503. 660. 8, 727. 731.” Schæf. MSS. Πέσσειν αἰώνα, Pind. Π. 4, 331. Apoll. Rh. 1, 283. Aristoph. Probl. 26, 35. Οἱ σέφυρος τὸν ἄρα θερμαίνων πέττει καὶ διακρίνει.]

Πέψις, ἡ, Coctio, Concoctio, Coctura. Medicis Πέψις, i. e. Coctio s. Concoctio, est Alteratio nutritientis in propriam qualitatem ejus quod nutritur, ut Gorr. definit: qui etiam hæc post alia multa addit. Quod autem ad nominis rationem attinet, Aristot. πέψεις nomen commune facit πεπάσσει, ὄπτησει, et ἐψήσει. Tres enim has species τῆς πέψεως constituit: ΕΤ Πέπανον SIVE Πεπασμὸν appellat Coctionem eam quæ fit a calore interno, de qua superiora omnia dicta sunt, et cui πέψεις potius quam πεπάσσεις nomen dedimus, Hippocratem et Medicos omnes secuti: AT “Οπτησιν Εψησιν, eam quæ fit ab externo. Alii vero πέψιν vocant, ut scribit Gal. Comm. 2. in l. 1. τὸν Επιδημιῶν; Deductionem quandam ejus, quod coquuntur, in coquentis substantiam, quæ in sanis fiat, e qua paucissimum supersit semicoctum: πεπασμὸν autem, veluti Coctionem quandam et maturationem humoris morbifici, in qua quod assimilatur, paucum est: quod autem semicoctum et superfluum relinquuntur, multum. Gal. tamen passim Concoctionem quæ in morbis fit, πέψιν indifferenter appellat. Opp. autem πέψιν ὡμότης. De concoctione cibi quæ fit in ventriculo, Gal. ad Gl. 1. Τὰ οὐρὰ φέρει τι σημεῖον πέψεως. At Athen. (276.) Τὸ γὰρ τῆς σελήνης ὄπτρον πρὸς τὰς τῆς τροφῆς ἀρμόττει, πέψεις, σηπτικὸν ὑπάρχον κατὰ σῆψιν δέ ἡ πέψις. [Theophr. C. Pl. 6, 16, 3.]

* Απεψία, ἡ, Coquere s. Concoquere non posse. Απεψία, inquit Gorr., Symptoma est alteratricis facultatis, quando cibum omnino non concoquit. Pro-

prie enim significat Abolitam concoctionem, absolutam cruditatem, alimento nulla sui parte in chylum mutato alteratoque. Id quod evenit ventriculi facultate coctrice læsa, extremeque imbecilla et plane victa, tum propter insignem aliquam intemperiem activarum qualitatum, aut longiorem passivarum, tum propter morbum aliquem ventriculi organicum. Ac quamvis ἡ ἀπεψία proprie sic dicatur, aliquando tamen Concoctionis depravationem signif., per quam alimenta in alienam qualitatem mutantur. Sed major quidem perspicuitas foret, si sola concoctionis privatio abolitioque ἀπεψία vocaretur, δυσπεψία autem ea quæ depravata est. Hæc ille inter alia. Plut. (6, 484.) Αἱ πλεῖσται ὥσται, καθάπερ προαγγέλους καὶ προδρόμους καὶ κήρυκας ἔχουσιν ἀπεψίας καὶ δυσκινησίας: (486.) Αἰσχυνόμενος ἀπεψίαν ὁμολογήσαι τῷμερον, αὖριον ὁμολογήσει κατάρροιαν ἡ πυρετὸν ἡ στρόφον. Βραδυπεψία, ἡ, Tarda concoctio, i. e. Imbecilla et imperfecta cibi concoctio: symptoma laborantis ventriculi, et non nisi tarde alimentum concoquentis. Causa est, nativi caloris imbecillitas, propter quam ventriculus vel non probe cibum undique amplectitur, vel non usque ad consummatam concoctionem, vel quod ambo hæc simul incident. Gal. de Symp. Causis 3 βραδυπεψίαν dicit esse Speciem quandam depravatæ concoctionis; sed ibi Depravatam intelligit non Quæ vitium a natura alienum cibis iuvehit; sed multo generaliori signif. Quæ a perfecta concoctione quovis modo descivit. Δυσπεψία, ἡ, Concoctionis difficultas, Difficiliter cibum concoquere. Δυσπεψία, inquit Gorr., est Depravata alimenti concoctio, sive alimenti corruptela: symptoma actionis naturalis coctricis depravatæ: quam libuit eo nomine appellare, sicut debilem, βραδυπεψίαν, prorsusque abolitam, ἀπεψίαν. Depravatur autem, cum alimenta in qualitatem a natura alienam alterantur. Ea gemina statuitur, κυισσώδης et ὀξώδης, h. e. Nidrossa et acida: hæc frigidis, illa calidis de causis evenit. Machon ap. Athen. (341.) de Philoxeno, qui totum fere polyppum comedebat, ἀλόντα δὲ δυσπεψίας, Κακῶς ἔχειν σφόδρο. Εύπεψία, ἡ, Facilis concoctio, Facile concoquere cibum, etiam Bene concoquere. Oppositum præcedenti Δυσπεψία.

Πεπτικὸς, Coquendi s. Coucoquendi vim habens: δυνάμεις, Medicamenta concoctionem juvantia; s. Medicinæ pepticæ, ut Plin. 20, 18. Ego tamen damnarim collyriis addi; multoque magis quas vocant Lexipyretas, quasque Pepticas et Cœliacas. Eadem et πεπτικὰ φάρμακα nominantur. Π. φάρμακα, inquit Gorr., Coucoquenta medicamenta. Ea duobus modis, ut et concoctio, dicuntur. Ut enim una sanorum est, et circa alimenta versatur, altera vero, morborum et vitiosi humoris maturatio: sic medicamenta concoquientia dicuntur, tum quæ ad stomachi ventriculique imbecillitatem vel inflationem adhibentur, quo cibi melius concoquantur, tum quæ ad pus movendum conducunt; id enim naturæ quadam concoctione generatur. Hæc autem eadem facultate pollut, qua et suppurantia medicamenta: Græcis ἐκπνοκούτα appellata. Præterea π. δύναμις, Concoctrix facultas, i. e. Vis naturalis attractum alimen- tum in propriam corporis quod nutritur qualitatem alterans, quæ et ἀλλοιωτικὴ, Alteratrix, dicitur. Vide et Πέψις. Hæc e Gorr. De ventriculi concoctione Diosc. 3, 58. Δύναμις δὲ τοῦ σπέρματος καὶ τῆς ρίζης θεραπευτικὴ, πεπτικὴ. At de vitiosi humoris maturazione ap. Gal. ad Gl. 2. Τὴν π. τε καὶ διαπυνητικὴν ἀγωγὴν, Rationem maturandi et suppurandi, quam præcedit ἡ ἀνάδυσος καὶ χαλαστικὴ, ut ibid. habetur paulo ante. [Galen. de Comp. Med. sec. Loc. 2. T. 2. p. 99, 30, 113, 30. Alex. Trall. 7. p. 331. * Hierokl. i. q. πεπτικὸς, Theophr. p. 466. Heins.]

[* Πεπτήρ, unde fem. * “ Πεπτρια, Hes. v. Σιτοποιος.” Wakef. MSS. * “ Πεπτήριος, Ad coquendum factus, destinatus, Aretæus 2, 7.” Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 1611.]

Πεπτός, Coctus, Coctibilis, Plin. [“ Plut. Mōr. 1, 497.” Schæf. MSS. Strabo p. 692. vid. Falconer. 986.] * Απεπτός, Non coctus, Qui concoqui nequit, [“ Casaub. Athen. 1, 80. Lucian. 2, 331.” Schæf. MSS. * Απεπτότερος, Hippocr. 1221. * Απέπτως, 386.

* Ἀπεπτέω, Gl. Crudito, Non digero, Geop. 17, 7, 1. Plut. 6, 517. Alex. Trall. 7. p. 111. “ Ad Lucian. 1, 331.” Schæf. MSS. “ Basil. Cæs. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. MSS. T. 11. P. 2. p. 126.” Boiss. MSS. * Βαρύπεπτος, Rei Accip. 44. * Βραδύπεπτος, unde] “ Βραδυπεπτέω, Tarde coquo; et “ peculiariter Tarde concoquo cibum in ventri-“ culo:” Diosc. 5, 49. de vino absinthite, Χρήσι-“ μος βραδυπεπτοῦσι: tardam enim concoctionem “ accelerare putatur.” Δύσπεπτος, Coctu s. Concoctu difficilis, Qui ægre concoquuntur: ut sunt vel cibi vel suppurationes. Diosc. 1, 182. Δύναμις ἔχει ὁ ὄτος διαφορητικὴν τῶν δυσπέπτων, Discutit collectiones concoctioni repugnantes, Ruell. Alii, Suppurationes difficiles et quæ ægre maturantur discutiens. Apud Eund., Δύσπεπτα ἀποστήματα, Abscessus concoctioni repugnantes, s. Qui difficulter concoqui et maturari possunt. Et l. 4. Δύσπεπτα φύματα, Tubercula morosæ suppurationis, Quæ ægre ad concoctionem et maturitatem perducuntur. [“ Ad Charit. 782.” Schæf. MSS. Nicander A. 297. Plato Tim. 415.] Δύσπεπτέω, Difficulter concoquo, Ἀργε coquo. Et δυσπεπτοῦντες dicuntur Qui cibum ægre conficiunt et concoquunt. At pass. δυσπεπτούμενος ap. Diosc. 4. i. q. δύσπεπτος, Qui ægre concoquuntur. || Exp. etiam δυστασχεῖν καὶ παραιτεῖσθαι, ut Lat. quoque Non concoquere dicunt pro Ferre non posse. Liv. 4. ab urbe condita, Ut quem senatorem concoquere civitas vix posset, regem ferret. Sic ap. Cic. Κρίσις, quam Diodorus non concoquebat: i. e. ήν δυσπεπτῶν παρηγέτο. Apud Hes. itaque PRO Δυσπεπτεῖ, quod exp. δυσανασχεῖται, παραιτεῖται, reponendum δυσπεπτεῖ. Εὔπεπτος, opp. præcedenti δύσπεπτος: significat enim Concoctu facilis, Qui concoqui facile potest, Qui non ægre concoquuntur: Ροφήματα τὰ εὐπεπτα, Gal. [“ Active, Phot. c. 374.” Schæf. MSS. Hippocr. Vict. San. 2, 6. εὐπεπτέστεροι, Codd. πεπερότεροι. * Εὔπεπτέω, Hippocr. de Dentit. Initio T. 1. p. 590. Lind. Sect. 3. p. 49. Foes., Gal. de Comp. Med. sec. Locc. T. 2. p. 102, 18. Ald.] “ Ήμίπεπτος, Semim-“ coctus, ap. Plut. de Frugibus anni.” [* Νεόπεπτος, Aretæus, ap. Schn. Lex.]

“ Εὐπέπτας, Placentæ genus, ap. Athen. 14,” [p. 645. Εὐπέπτας MSS.]

* Αναπέπτω, SIVE Αναπέπτω, Iterum coquo, Recoquo, [Aristot. H. A. 6, 10. * Αντιπέπτουσι, Aristot. Probl. 5, 30.] Kall. MSS.] Διαπέπτω, Percoquo; nam διὰ habet epitasis. [Διαπέψαι erat in Theophr. C. Pl. 6, 19, 3. ubi διαπέψαι dedit Schneid., * Διαπέπτω, Aristot. de Gen. An. 4, 1. p. 275. * Διάπεψις, Hippocr. 344, 26. * Διάπεπτος, Theophr. C. Pl. 6, 16. διαπέπτον γινομένης, sed perperam pro διὰ πέψιν. * Αδιαπέπτως, Schol. Nicandri A. 66.” Wakef. MSS.] Εκπέπτω SIVE “ Εκπέσσω, Attice” Εκπέπτω, Excoquo. Metaphorice dicitur ἐκπέπτειν καρπὸν, Excoquere et ad maturitatem perducere, Theophr. H. Pl. 2, (2, 4.) “ Ποτε μήτε ἐκπέπτειν τὸν καρπὸν, αἱ δὲ ώστε μήτε ἀδρύνειν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἀνθησαι μόνον ἀφικνεῖσθαι. Apud Aristot. Τῆς τροφῆς ἐκπέπτομένης, Cibo excocto. [Aretæus 4, 3. “ Athen. 72.” Wakef. MSS. * “ Εκπέψις, Aristot. de Color.” Kall. MSS.] “ Συργεκέπτω, Ad consummationem concoquo: ut “ Bud, videtur velle exp. ap. Theophr. Significare “ etiam potest, Ad concoctionem perduco, adjuvo.” [Plut. 8, 567. 572. 689. 9, 703.] Καταπέπτω, Percoquo, vel simpl. Coquo. Metaph. vero καταπέψαι χόλον dicitur, ut πέψαι, Coquere iram in corde: Il. A. (81.) Εἴπερ γάρ τε χόλον καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Ἀλλά γε καὶ μετάπισθεν ἔχει κότον, ὅφε τελέστη “ Εν στήθεσσιν δοῖσιν. Καταπέπτω, Attice pro κατα-“ πέσσω. Concoquo, Coctione absumo s. consumo. Metaphorice aliquis χόλον καταπέπτει, ut Odium concoquit ap. Cic.: metaph. a stomacho s. ven-“ triculo, qui cibum coquendo consumit.” [Jamb. V. P. 402. “ Heyn, Hom. 4, 41. Wassenb. ad Hom. p. 28. Valck. ad Herod. 59. Zeun. ad Xen. K. II. 394.” Schæf. MSS. * Παραπέπτω, unde * Περάπεψις, Concoctio, Clem. Alex. 412 (= 491.)” Kall. MSS. * Περιπέπτω, s.] “ Περιπέπτω, Attice pro περι-“ πέσσω, i. q. περικαλύπτω, Intego et involvo, Con-“ tego: metaphor. a panificibus, qui pastam crassiorem

A “ speciosa farina circumquaque conspergunt, at-“ que ita coctam reddunt vendibiliorem. Aristoph. “ Πλ. (159.) Ονόματι περιπέπτουσι, τὴν μοχθηρίαν.” [Glossa: Δι' ὄνόματος ἑτέρου περικαλύπτουσι τὴν ἐπι-θυμίαν τοῦ ἀργυρίου.] “ Sic ap. Suid. Διανούμενος “ μηχανᾶσθαι τι 'Ρωμαῖος, καὶ προκαλύμματι ἀπο-“ δράσεις περιπέτειν ὅ, τι ἂν εἰη αὐτοῖς τὸ πανόραμα “ γῆμα. Plato sequente eis, de LL. 10. Λόγοις δὲ “ ταῦτα εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμένα, Specie-“ sis verborum involucris et velamentis redditæ pro-“ babiliora, s. Scite verbis involuta et velata ut sint “ magis persuasibilia. Lucian. dativo instrumentalis “ præmittit etiam præp. ἐν, in Anacharsi dicens, “ Περιπέτειν τὸ πράγμα ἐν τοῖς λόγοις. Ab Ari-“ stoph. homo etiam dicitur se περιπέτειν re aliqua, “ qua sc. vitium aliquod suum velat et occulit.” “ Θεομ. (έτεραις,)” Οσαι ἔτει ἐαυτὰς περιπέπτουσι προσθέ-“ τοις, Comis apposititijs suorum crinum turpitudi-“ nem velant, s. Coma apposititia sibi lenocinantur;” [affertur hic locus e Schoi. ad Pl. 159. sic emenda-“ tus a Toupio ad Suid. 3, 38. Κόμαισι περιπέπτουσιν “ αὐτὰς προσθέτοις.] “ Ab Eod. περιπεθεῖς usurpatur “ pro Delinitus, Circumventus, Deceptus, Σφ. (668.) “ αὐτοῖς Αρχειγι αἵρει σαντοῦ, τούτοις τοῖς ἥρματισι “ περιπεθεῖς, Schol. enim ibi exp. ἀπαγηθεῖς. Inde “ VERBALE Περιπέπτων, quod Hes. exp. περιπεπε-“ μένον.” [“ Περιπέπτω, Gail. ad Xen. 349. Schneid. ad Econ. p. 8. Toupi. Opusc. 1, 344. Περιπέπτω, 343. 2, 131. Emendd. 2, 55. ad Charit. 249. Valck. Phœn. p. 196. Diatr. 258. Brunck. Aristoph. 3, 195. Fr. 250. T. H. ad Plutum p. 48.” Schæf. MSS. Plut. Mario 37. “ Υλη περιπέσσαις δυναμένη. Cf. Jacobs. Addit. Auiin. ad Athen. 280. * Προπέπτω s. * Προπέσσω, Galen. de Potest. Simpl. 3. T. 2. p. 20. 43. Ald.] Συμπέπτω, SIVE Συμπέπτω, Concoquo, Conficio. Aristot. de apibus, ‘Επικάθημα δὲ τοῖς κυρίοις καὶ συμπέπτουσι. Bud. accipit pro Εκπέπτω, Excoquo, in h. l. Aristot. H. A. 6. Εἴ τοι δῶν πάλιν συμπέπτομένου ἡ τοῦ νεοτοῦ γένεσις. [Diosc. 4, 9. * Σύμπεψις, Nonn. Epist. c. 61.” Kall. MSS. Galen. de Potest. Simpl. 2. T. 2. p. 12. Alex. Trall. 4. p. 222., 8. p. 441.] “ Συμπεπτικὸς, Concoquendi, “ facultate præditus. Redditur etiam Coucoquens.” [Υπερπέπτω, s.] “ Υπερπέπτω,” [s. Υπερπέσσω,] “ Su-“ pra modum concoquo,” [Hippocr. Loc. in Hom. c. 15. ubi Edd. ὑπερπεστεῖν.]

¶ Πέμπα, τὸ, generaliter dicitur τὰν τὸ πεπτό-“ μενον: specialiter vero Genus quoddam Placentæ Hes. qui etiam πέμπα exp. ποικιλα ἔδειπνα. Adeo ut πεμπάτων nomen comprehendat Latinis cocta apparatusque edulia, item Panificium s. Pistorium opus delicatus, quemadmodum Paus. ap. Eust. πεμπάτων speciem facit πλακούντας ἀναστά-“ τοις ac σελήνας: pertinebant autem ad mensas se-“ cundas. Suid. πέμπατα exp. πλακούντα, Placen-“ tulas, in h. l. Arriani (Ind. 28, 1.) Οἱ δὲ ζεῦντα ἔρε-“ πον, θύννοντος ἐν κριβάνοις ἀπτημένοις, καὶ πέμπα-“ ολίγα, καὶ βαδάνοντος φονικών. Plut. (8, 551.) Οἱ πέμπατα καὶ κανδύλοντος καὶ καρυκείας, ἀλλας τε παγρο-“ δατας ὑποτριμάτων καὶ ὄψων παραθέσεις. Athen. 14. Πέμπατα καὶ τραγήματα. In his ll. πέμπατα specia-“ liter accipit pro Opere pistorio delicatori, ut sunt placenta: quod latius videre est ap. Athen. 14. ubi δειπνοσοφισται de placentis disserunt. [“ Πέμπατα, Valck. Adoniaz. p. 397. Diatr. 43. Bergler. Alciphr. 86. Gail. ad Xen. 349. Toupi. Emendd. 1, 52. ad Herod. 66.” Schæf. MSS.] Πεμπατοιργάς, Qui pem-“ mata conficit, h. e. omne panifici genus delicatus, s. delicias operis pistori. Bud. interpr. Pistor dul-“ ciarius. [Lucian. 1026.] Πεμπατολόγος, Qui de-“ opere pistorio delicatus apparato verba facit, de-“ placentis et opere pistorio delicatori librum con-“ scriptis, rationem placentarum operisque pistori de-“ licatoris apparaudi tradit, Athen. (648.) cum expo-“ suisset rationem confidiendi κοττοπλακούντος, sub-“ jungit, Τάῦτα καὶ ὁ σοφὸς πεμπατολόγος Χρύσιππος. Est autem ille Chrysippus, Tyaneus, cuius Σύγ-“ γραμμα ἀργοτοικὸν citat idem Athen. [113. * Πεμ-“ πάτοις, Athen. 645. 646. “ Valck. Adoniaz. p. 396. Wagner. Alciphr. 2, 226.” Schæf. MSS.]

Πόπανον, τὸ, itidem sub Pistorio opere et Pan-

ficio continetur; nam Suid. πόπανα esse tradit πλακούντια πλατέα καὶ λεπτά καὶ περιφερῆ, Placentulas latae, tenues et rotundas: Eust. vero dicit esse εἶδος πέμπατος, qui etiam derivat a πέπτω. Nimis autem remota est illa etym., qua πόπανον dictum quasi πόπη ἀνακτὸς ὄνομά μενον. Erat harum placentularum usus maxime in sacrificiis, imo erant ἀπαρχαὶ καθεδαὶ et προθύματα. Suid. scribit ἐπὶ τέσσαροι ποπάνοις solitos fuisse θύειν βοῦν, qui πέμπτος βοῦς vocatur. Quo pertinent et hæc, quæ Eust. 1165. e Paus. tradit; Σελήναι, πέμπατα ἡσαν πλατέα κυκλοτερῆ ἐπὶ δὲ ἐξ σελήναις τοιάνταις βοῦν, φασὶν, ἔβδομον ἑπτετον κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν πρωτοφυΐς σελήνης ἔθνον μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τέσσαροι ποπάνοις τοῦτον τὸν βοῦν, καὶ ἐκάλουν ἀντὸν πέμπτον βοῦν· μᾶλλον μέντοι ἐπὶ ταῖς ἐξ ἔθνον αὐτὸν, ὃς καὶ ἐκαλεῖτο διὰ τοῦτο ἔβδομος βοῦς. Ubi etiam nota quid SINT Σελήναι, i. e. Placentulae orbiculares s. lunatae, quid ITĒM ΒΟῦς. Aristoph. Πλ. (660.) βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη, Lucian. (1, 536.) 'Ο δέ τις λιβαντὸν ἢ πόπανον προσάγει. Hesychio πόπανα sunt πλακούντια ἀπὸ ἄρτου. "Πόπανα, Suidæ πλακούντια " πλατέα καὶ λεπτά καὶ περιφερῆ, Placentæ latæ, "tenues et orbiculares. Earum usus in sacrificiis " erat, Aristoph. Πλ. (I. c.) Ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα " καὶ προθύματα Καθωσιώθη, Lucian. de Sacrif. 'Ο δέ " τις λιβαντὸν ἢ πόπανον προσάγει. Suida auctore "ἐπὶ τέσσαρα ποπάνοις ἔθνον βοῦν, quem vocabant " πέμπτον βοῦν: qua de re et in Bovs supra. Dicuntur autem πόπανα παρὰ τὸ πέπτειν, ut quæ sint " πεμπάτων γένος. SIC Ποπάδες * ἵρινέαι dicuntur " πέμπατα ἐξ ἵριων, ap. Suid. ex Epigr. μελισσῶν " Ἀμφροσὶη πυκναὶ τὸ ἵρινέαι ποπάδες." [Πόπανον, Toup. Opusc. 1, 36. ad Mœr. 307. 386. ad Timæi Lex. 220. 278. Thom. M. 456. 606. 896. Cattier. Gazoph. 36. Jacobs. Anth. 8, 382. Ποπᾶς, ibid. ad Mœr. 203. Toup. Opusc. 2, 168. * Ποπανοποιὸς, Valck. Adoniaz. p. 397. 399." Schæf. MSS. " Proclus ap. Casaub. ad Athen. T. 2. p. 615." Dindorf. MSS. * Ποπανάδης, Hes. v. Φυσακτήρ. * Ποπανεῖν, unde * Ποπανέμα, ad Timæi Lex. 220. Toup. Opusc. 2, 58. Philippus 10." Schæf. MSS. Anal. 2, 214. * Ποπανεῖν, Gl. Panificium.]

¶ Πέπτων, ὄρος, ὁ, ἡ, Coctus s. Excoctus a sole, vel etiam Solibus coctus, et ad maturitatem perductus, s. brevius Maturus: a πέπτω, Coquo, i. e. Maturo. Eust. (51.) exp. ὥραιος τοῦ φαγεῖν. Athen. de moris Ἑgyptiis ungue ferreo sculptis s. incisis, 'Υπὸ τοῦ ἀνέμου κινούμενα, ἐντὸς ἡμερῶν τριῶν οὖτα πέπονα καὶ εὐώδη γίνονται καὶ ἐδώδιμα. Ali quanto post (p. 57.) περὶ τοῦ κυρίου τοῦ Ποντικοῦ ex Herod. (4, 23.) Πυρῆνα δὲ ἔχει τοῦτο ἐπὶ τὴν γένηται πέπον: q. I. Eust. quoque citat, p. 211. addens et hæc, Τρύγονται μύρα καὶ πέπονα μιράκυλα. Item, Μῆλα καὶ μύρα πέπονα. Item, Κοκκυμήλων σκυρίδα πεπόνων. Et πέπονες βότρυς ap. Xen. Εε. (19, 19.) Itidem Gaza ap. Cic. de Sen. pro Poma matura et cocta dicit πέπονες ὄπωραι. Necnon Theophr. H. Pl. 3, 12. de juniperō, Τρεῖς ἄμμα καρπὸς ἴσχει, τὸν τε περνούντον, οὕτω πέπονα, καὶ τὸν προπέρνουντον, ἥδη πέπονα καὶ εἰδώδιμον, καὶ τρίτον τὸν νέον ὄπωφαίρει. Simile quidē de pinu tradit Plu. 16, 26. In maxima tamen admiratione pinus est; habet fructum matuscentem, habet proximo anno ad maturitatem venturum, ac deinde tertio: de juniperō vero ibid. Juniperus et ilex anniferæ habentur, novusque fructus in his cum annotino pendet. Simum item quod de unedine idem Plin. 15, 24. Fruetus anno matuscit, pariterque floret subnascens, et prior coquitur. Pro Maturus, Qui ad maturitatem pervenit, accipitur et in alio loquendi genere, ut ap. Hippocr. Πέπονα φαρμακεύειν, οὐκ ὄμιλος. § Mollis; nam ea, quæ solibus percocita maturuere, molilia etiam evasere vel mitia. Sic accipere possumus οἴνος πέπων, ap. Aristot. Probl. 20, 32. Διὰ τὸ οἴνον πέπονες ἀριστοὶ γίνονται ἐν τοῖς ἐλώδεσι πεδίοις; ut οἱ σικνοὶ πέπονες dieantur Cucumerum genus illud quod mollius est et dulcius. Gaza vertit Cucumeres cognomento pepones. Anaxilas ap. Athen. (68.) Τὰ δὲ σφίρα φέδει μᾶλλον ἢ σικνὸς πέπων. Alicubi vero, et quidem frequentius, omissa σικνὸς dicitur

A absolute πέπων, ut Diocles Carystius ap. Athen. (I. c.) 'Ο πέπων δὲ ἐστὶν εὐκαρδιώτερος καὶ εὐπέπτοτερος. Ibid. σικνὸς καὶ πέπων, ex aliis. Addit etiam, πέπονα a quibusdam vocari σικναν, a Cratino vero σικνὸν σπερματίαν: cuius hæc verba ibid. leguntur, Σικνὸν μέγιστον σπερματίαν ὄνομά μενον. Plin. 19, 5. scribit cucumeres, cum magnitudine excessere, Pepones vocari. Idem 20, 2. de cucumber generibus, Pepones qui vocantur, refrigerant maxime in cibo et emollient alvum. Quibus quæ subjungit, cf. cum verbis Diosc. 2, 64. Esse vero pepones molliores ceteris cucumber generibus, satis liquet ex hoc, quem subjiciam, loco. Theopom. Μαλακώτερα πέπονος καὶ σικνοῦ μοι γέγονε, ap. Athen. I. c. Ibid. σικνοῦ πέπονος κυῆμαι per jocum dictæ a Plat. Comico, κόκκυξ ἡλίθιος περιέρχεται Σικνοῦ πέπονος εὐνονχίου κυῆμας ἔχων: quemadmodum Eust. quoque πέπονας dici scribit τοὺς ἐκλύτους: verum non tradit sumtam metaph. a peponibus, sed ἀπὸ τῶν πεπόνων καρπῶν, οἱ ἐκλυτοὶ γίνονται πεπανθέντες, sicut contra, οἱ ὄμοι τῶν καρπῶν σκληροὶ ὄντες, ἐπίθετον γεγόνασι τοῖς ἀνεύδοτοις ἀνθρώποις καὶ ἀνυπελκτοῖς. Pro ἐκλυτοὶ igitur accipit in h. I. Hom. II. B. (235.) Ω πέπονες, κάκ' ἐλέγχε, Ἀχαιδες, οὐκέτι Ἀχαιοι. Alibi vero hujus l. mentionem faciens, dicit Heraclidem hoc πέπονες a φόνος derivare, facto anadiplasmo, et φ in π converso: quoniam Dorica lingua φόνος appellat τοὺς ὄνειδοτους: quæ expositio et etymologia nimis longe petita est, ideoque facilior est quam Eust. affert. Pro Mollis et Mitis accipitur in h. quoque l. ap. Plut. (6, 230.) Αν μὴ ποιήσω πέπονα μαστιγῶν ὄλον, Αν μὴ ποιήσω σπογγῆς μαλακώρον Τὸ πρόσωπον. || At ὁ πέπον πεπιοῦνται pro Jucundissime, Amicissime, ut sit a fructibus maturis et jam mitibus sumta metaph.; ii enim jucundiores sunt et suaviores. II. P. (238.) Ω πέπον, ὁ Μενέλας διορεψές: E. (109.) Όρος, πέπον Καπανηάδη: sic alibi sæpe. [“Casaub. ad Athen. 70. 142. Toup. Opusc. 1, 293. Valck. Hipp. p. 274. Plut. Mor. 1, 237. Phryn. Ecl. 108. Thom. M. 884. Wakef. Eum. 65. 66. Abresch. Ηsch. 2, 7. Bacchyl. 20. T. H. ad Plutom p. 277. Aristoph. Fr. 277. Pepo, Schneid. ad Colum. 545. Herodian. 463. et n., Bibl. Crit. 1, 1. p. 76. Ω πέπον, Brunck. Apoll. Rh. 205. Heyn. Hom. 4, 241. 5, 21. 585. 6, 174. 330. 391.” Schæf. MSS. Musgr. ad Soph. ΟΕδ. C. 450. Ηsch. Eum. 66. Ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων.* Υποπέπων, Hippocr. 1059.]

Πεπατέρος, Maturior: ὥριμώτερος, ut Eust. (II. A. p. 883, 33.) ap. Ηsch. exp. Ἀνὴρ δὲ ἐκεῖνος ἦν πεπατέρος μόρων: nisi forte significet ibi potius Mollior moris maturis s. sole percocitis. Citat eund. versum Athen. (51.) ex Ηschylī Phrygibus, et de Hectore dici ait. Item Πεπατέρα dicitur Quæ maturior ætate est, s. Οὐτε πεπατέρας maturioris et constantis est. Xenarch. ap. Athen. (569.) de meretricibus, Νέρη, παλαιζ, μεσοκόπη, πεπατέρη. [Ηsch. Ag. 1357. μόρα πεπατέρα, Mitior, Tolerabilior.] SUPERLAT. Πεπατρατος, Maturimus, Alexis ap. Athen. (650.) de pyris, quæ in aqua apponuuntur, accumbentibus, Ούκον ἔκαστος ἐκλεγόμενος λαμβάνει Τὸν ἐπινεούσαν τὴν πεπατάτην ἀει. [“Toup. Append. in Theocr. p. 15. ad Mœr. 121.” Schæf. MSS.]

Πεπατνω, αὐτῶ, Maturo, Excoquo et ad maturitatem perduco: qua signif. πέπτω quoque et πέπον s. πέπτω usurpat. Proprie calor aëtivus dicitur πεπατνειν τοὺς καρπούς. [“Sed et ipsa arbor πεπατνει τοὺς καρπούς ap. Athen. 77.” Schw. MSS.] Unde πεπατήσεις, Ad maturitatem perductus, Maturatus, Qui maturuit. Et πεπατῶσι, Maturuerint, Ad maturitatem pervenerint. Medicamentum quoque aliquod dicitur vitiōsum humorem in corpore collectum πεπατνειν, itidem pro Maturare, Ad maturitatem perducere, Diosc. 1, 184. de ficubus, Δοθιῆνας μαλάσσει, φύγεθλα πεπατνει, καὶ μᾶλλον οὖν ἱρεῖς ἢ νήρων ἢ ἀσβέστρων. Unde Plin. 23, 7. Omnibusque, quæ maturanda aut discutienda sunt, imponuntur; efficacius calce aut nitro admisto. Tempus quoque πεπατνειν dicitur res omnes, quasi Maturare et ad maturitatem perducere: ut Plut. (6, 387.) Χρόνος ὁ πεπατνειν εἰωθώς. Praeterea aliquis dicitur ιραν πεπατνειν: sicut supra

ex Aristot. habuimus ὄργην πέψαι, ex Hom. θυμὸν πέσσειν, quod Lat. dicunt Coquere et Premere iram. Xen. K. II. 4, (5, 10.) Καὶ ἡ ὄργὴ οὖν αὐτῇ σαφῶς οἶδ' ὅτι ὑπό τε τῶν ἀγαθῶν πεπανθήσεται, καὶ σὺν τῷ φύ-
βῳ λήγοντι ἄπεισι. “Πεπάναι, aor. 1. a πεπάνω : Ή-
“ sychio πρᾶγμα, μαλάξαι.” [Aristoph. Σφ. 646. Eur.
Heracl. 160. Maturesco, Aristoph. Εἰρ. 1163. “Πε-
πάνω, ad Herodian. 472. Valck. Phœn. p. 545. A-
nim. ad Ammon. 176. ad Herod. 92. ad Charit. 322.
Ilgen. Hymn. 598. Jacobs. Anth. 6, 71. 391. 7, 103.
Anim. 253. Villois. ad Long. 231. Heyn. Hom. 6,
641. Lenio, Zeun. ad Xen. K. II. 394. Πεπάνωματ,
Theocr. 2, 140. ubi vertitur Intepesco.” Schæf.
Mss.] Πεπασμὸς, Maturatio, Actio illa qua aliquid
ad maturitatem perducitur, ut fructus, necnon hu-
mores morbifici. Erot. in Lex. Hippocr. scribit πε-
πασμὸν proprie dici ἐπὶ τῶν ἀκροδύων, cum ἐξ ὀμότη-
τος πέπειρος οἱ καρποὶ γίγνονται : sed καταχρηστικῶς
dici etiam de corporibus nostris, ὅταν οἱ χυμοὶ πεπαν-
θῶσι, i. e. Cum humores ad maturitatem perducun-
tur. Πεπασμὸς, inquit Gorr., Maturatio, Concoctio.
Dicitur, auctore Gal. Comm. 2. in l. 1. τῶν Ἐπιδη-
μῶν, morbi et eorum quae præter naturam sunt,
veluti coctio quædam et maturatio, in qua quod as-
similatur, paucum est ; quod autem semicoctum su-
perfluumque relinquitur, multum. Idem vero Comm.
5. in l. 6. τῶν Ἐπιδημῶν, τοῦ πεπασμοῦ signif. latius
extendit, Omnes deductionem ad mediocrem tem-
periem sic appellans. In morbis utplurimum dicitur,
sicut πεπάνως in fructibus. Vide et Πέψις. [“ Ad
Charit. 322.” Schæf. MSS. * “ Πεπαστικὸς, Qui co-
quendi s. maturandi vim habet, Fernel. Therapeut.
6.” Lex. Gr. Lat. ap. Baldwin. 1611.]

Πεπάνως, i. q. πεπασμὸς, Maturatio. Dicitur proprie,
auctore Aristot., Alimenti in fructibus concoctio. Ac
quoniam concoctio, perfectio quædam est, tunc ma-
turatio perfecta est, cum semina, quæ fructu conti-
nentur, tale aliquid efficere possunt, qualia ipsa sunt.
Quamvis autem ad fructus proprie ἡ πεπάνως perti-
neat, tamen multa alia præter fructus πέποντα dicun-
tur per metaph.: quoniam non sunt primum indita
nomina singulis, quæ a naturali calore et frigore per-
fectionem consecuta sunt ; nam et phymata et pitui-
ta, et reliqui tum humores, tum morbi, πεπάνωσθαι
dicuntur. Gorr. de Maturatione et coctione fru-
ctuum, ap. Theophr. “ Απαντα γὰρ τὰ γλυκέα βραχυ-
τέρας ποιεῖ τὰς πεπάνωσις. Aristot. de Mundo itidem
dicit πεπάνωσις καρπῶν, Maturations fructuum, s.
Maturitates. Idem dicit etiam τροφῆς πεπάνως, Ali-
menti concoctio, Meteorol. 4. ‘Η ἐν τοῖς περικαρ-
πτοῖς τροφῆς πεπάνως. [“ Phryn. Ecl. 108.” Schæf.
Mss. Theophr. H. Pl. 5, 1, 2. * Πεπάντος, unde
* Πεπαντικός, Hippocr. 395, 31.] ‘Απέπαντος, δ, ἡ,
Qui maturatus s. ad maturitatem perductus non est,
non maturuit, Non maturus, Non coctus, ut quæ a
sole coqui dicuntur, [“ Jacobs. Anth. 8, 382. 9,
196.” Schæf. MSS. * Δυνοπέπαντος, Schol. Soph. Aj.
203. p. 210. Erf. * Εἰπέπαντος, Theophr. Fr. 4,
39. Schn.] ‘Εκπεπάνω, Ad maturitatem perduco,
Prorsus maturo et percoquo, Theophr. [H. Pl. 5, 1,
1. C. Pl. 1, 16, 2. 6, 16, 2. * Συνεπεπάνων, Una
maturo, Plut. 8, 800. * ‘Εμπεπάνω, Greg. Nyss.
3, 631.” Wakef. MSS. * ‘Επιπεπάνω, Theophil. 3.
p. 687. * Καταπεπάνων, Gl. Commitigo. * “ Προ-
πεπάνων, Clem. Alex. 106.” Kall. MSS. Hippocr.
1133. * Συμπεπάνων, 1165. “ Ruf. Eph. 7.” Wakef.
MSS. * ‘Υπερπεπάνων, Apollon. Lex. Hom. v. Πέπον,
p. 542. Etym. M. 661, 53.]

Πεπάνως, Matus, Mollis, Lenis. Aristoph. Schol.
πεπάνων scribit significare τὸ ἥμερον καὶ ἥδι : et op-
positum habere τὸ ὄμρὸν καὶ σκληρόν. [“ Valck. Anim.
ad Ammon. 176. Jacobs. Anth. 9, 196. 405. Paus.
3, 59.” Schæf. MSS. Artemid. 1, 75. 2, 25. Πεπάνως,
Gl. Matus, Mitis, Passus. * ‘Απεπάνως’ Immatu-
rus. * ‘Ημιπέπανως, Herodotus Oribasii p. 81. Matth.]

Πεπειρός, δ, ἡ, Matus, i. q. πέπων, ejusdemque
originis, Aristoph. Schol. Αἱ σταφυλαὶ δριμεῖαι οὔσαι
καὶ πεπειροὶ, ut Xen. supra dicit βόρρων πέπονες. Ad
αἴτατον quoque transfertur, ut et Lat. vox Matus.
Plut. Lycurgo, ‘Εγάμουν δὲ δι’ ἀρταγῆς οὐ μικρὰ οὐδὲ

Α ἀώρους πρὸς γάμον, ἀλλὰ ἀκμαζούσας καὶ πεπειρόν.
Sic (1, 309.) dicit, Πεπειρόν καὶ ὄργωσας παρθένον,
Maturas ac virorum appetentes virgines, Itidem
compar. gradu supra habuisti πεπαιτέρῳ, Quæ matu-
rioris est ætatis. [Aristoph. Εἴκηλ. 896. Soph. Tr.
741. “ Dionys. H. 3, 1875. Μօερ. 120. et n., ad
Charit. 322. Jacobs. Anth. 9, 331. 405. 10, 58.
Brunck. Aristoph. 2, 50.” Schæf. MSS.] ‘Απέπειρος,
Immaturus, Non matus, VV. LL. [“ Jacobs. Anth.
9, 196.” Schæf. MSS. * “ Ημιπέπειρος, Hes. v.
Βλήσσας.” Boiss. MSS. * Νεοπέπειρος, Photio ὁ ἄρι
πεπανθεῖς.]

“ ΠΕΡ Particula est ex earum numero quæ anne-
“ citi aliis orationis partibus solent, signif. habens &
“ ναυτιωματικήν: ponitur enim pro Quanquam, Quam-
“ vis, Tametsi, Licet. Od. Γ. (240.) Μέντορ, μητέρι
“ ταῦτα λεγούμεθα κηδόμενοι περ. In hac signif. dicitur
“ etiam καίπερ: solentque Poetæ hoc καὶ per tmesin
“ interdum a περ divellere : Il. A. (217.) Χρῆ μὲν
“ σφωτέρον γε, θεὰ, ἔπος εἰρύσσασθαι, Καὶ μάλα περ
“ θυμῷ κεχολωμένον. Sic (O. 652.) οἱ δὲ ἐδύναντο
“ καὶ ἀχνύμενοι περ ἔταρον Χραιστεῖν: nisi περ hic
“ malis pro περὶ accipere: quomodo ipsum ab Αἰο-
“ bus usurpari tradit Hellanicus ap. Eust. Respondet
“ interdum hæc particula Latinæ Cunque: ut ap.
“ Eur. ὅπου περ ἐστὶ, Ubicunque sit. Σαρπιός vacat
“ s. abundat: ut cum Homer. dicit οὐκ ὀλίγον περ
“ pro οὐκ ὀλίγον, Non parum : et Aristoph. ὅπου περ
“ pro δπον, Ubi. Vide et T. 2. c. 1678.” [“ Zeun.
ad Xen. K. II. 26. Clark. ad Il. A. 508. 587. Er-
nest. ad Il. Δ. 524. Λ. 787. ad Herod. 640. Brunck.
Apoll. Rh. 135. Heyn. Hom. 4, 55. 97. 6, 139.
429. 7, 108. 8, 23. 31. 146. 334. 748. Quanquam,
Eur. Phœn. 1618. ubi v. Beck. p. 233. Valck. p. 98.
Quid proprie? Gesenius Symb. in Ovid. Fast. p. 66.
Conf. c. ταρ—, Brunck. Phil. 425. Markl. Iph. p.
347. Musgr. Heracl. 136. Wakef. Ion. 17. 397.
1456. ad Diod. S. 1, 661. 665. Brunck. Aristoph. 2,
31. 243. 3, 16. ad Lucian. 2, 356. ; cum τοῖς
Schneid. ad Xen. ΟΕC. 37. ; cum πρίν, Porson. Hec.
p. xxxii. Ed. 2. ; cum πρό, ad Diod. S. 2, 538. Ές
περ, Ilgen. Hymn. 559. “Ος δ” —περ, Heyn. Hom. 4,
650. * Πέρ, Αἰολικε pro περὶ, 7, 108.” Schæf. MSS.
Vide Schn. Lex.]

ΠΕΡΑΣ, aros, τὸ, Finis, Terminus, Plut. (7, 673.)
Πέραρα γὰρ ταῦτα τὸ δὲ ἀπειρον, καὶ ἀπεράντα.
Nam hi sunt termini, cum infinitas sit interminata.
Philo V. M. “ Απασαν τὴν ὁκονμένην, ἀπὸ περάτων
ἐπὶ πέρατα, Α finibus ad fines. Sic Thub. (1, 69.)
Ἐκ περάτων γῆς, Ab ultimis s. extremis terræ finibus
et limitibus. Aristot. Metaphys. 6. Τὰ τοῦ σώματος
πέρατα, οἷον ἐπιφάνεια, γραμμὴ, καὶ στεγμὴ καὶ μονάς.
Metaphys. 4. πέρας sic definit, Πέρας λέγεται τὸ
ἔσχατον ἐκάστου, καὶ οὐ ἔξω μηδέν ἐστι λαβεῖν πρώτην
καὶ οὐ εἰσω πάντα πρώτον: quemadmodum ὅπος quo-
que signif. Omne extreum ambiens. Pro Finis
accipitur et in aliis loquendi generibus. Dem. (292.)
Τὸ πέρας ὡς ἀν διάμων βουληθῆ, πάντων γίγνεται.
Aliquanto ante, Οὐκ ἦν τον πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας
οὐδὲ ἀπαλλαγὴ Φιλίππω. In Select. Sentent. Epic. Εἰ
τὸ πέρας τῶν ἐπιθυμῶν ἐδίδασκεν, Si doceret qui es-
sent fines cupiditatum, p. 55. mei Lex. Cic. Dicitur
πέρας Finis etiam et meta ad quam singula tendunt,
Scopus : qua signif. “Οπος quoque usurpat. Uude
dicitur πρὸς τὸ πέρας ἥκειν, Scopum et metam propo-
sitam assequi. Lucian. (1, 853.) Ἐπὶ τὸ πέρας ἀφῆ-
της εὐχῆς, Voti compos evades : (855.) Ἐπὶ πέρας
ἥκειν τῆς ἐλπίδος. || Πέρας alicubi accipitur pro
Tandem, Ad extreum, Denique, Λεσχιν. (9.) Αἴ-
τὸς δὲ οὗτος ὑπογενειάζων τὸν ἀνθρωπὸν, καὶ πάντα
φάσκων πράξειν δὲ ἀν ἐκείνῳ συνδοτῆ, πέρας πειθούσιν
ἀναστῆναι ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, Σέβες Θεβ. Οὐδὲν κωδία
μέθυσον καὶ ἀκρατὴ εἶναι καὶ φιλάργυρον καὶ προσόγυ-
ρον καὶ τὸ πέρας ἄφρον. Interdum vero dicitur πέρας δε,
Proclus, Πέρας δὲ ἐστι χώρα τις, Denique regio que-
dam est. Dem. hoc πέρας initio quoque periodi po-
suit, quomodo et τέλος usurpat: Πέρας οὖν, λαβὼν
δι Παρμενίσκος τὰ τούτου γράμματα. [“ Sylb. ad Paus.

114. Toup. Opusc. 1, 122. Emendd. 1, 186. ad Charit. 343—720. Markl. Suppl. 112. Musgr. Hel. 1153. Jacobs. Anth. 9, 327. Diod. S. 2, 491. Heyn. Hom. 5, 211. Casaub. ad Athen. 91. Denique, Alciphr. 212. Diod. S. 1, 259. 296. 685. Jacobs. Anth. 9, 476. Lucian. 3, 535. Argam. Aristoph. Σφ. Conf. c. πέλας, Brunck. Apoll. Rh. 88. ; cum τέλος, ad Diod. S. 2, 208. Heind. ad Plat. Phædr. 234. Tzsch. ad Strab. 6. p. 203. Schneid. ad Aristot. H. A. 364. ; cum περιττόν, ad Dionys. H. 1, 525. Τὸ π., Plut. Nicia 11. Τὸ δὲ π., Jacobs. Anth. 11, 186. Argum. Σφ. Aj. p. 5. Lob. Ἐπὶ τὸ π. ἀφικέσθαι, Heyn. ad Apollod. 766. Π. κάλλους, Casaub. ad Athen. 39. : de talibus, Valck. Oratt. 332. Π. τοῦ ἀπαλλαγῆναι τοῦ κινδύνου, Thuc. 2, 230. Bauer." Schæf. MSS. Aristot. Nicom. 1, 2. Plut. Alex. 40. Cor. Hegesippus Athenæi 290. 377. Πέρατα, Barker. ad Etym. M. 1115. " Gen. πέραος, unde περῶν pro περάτων, Ἀsch. Pr. 572." Schn. Lex. * Περατοειδής, Plato Philebo p. 25.]

*Ἀπέρατος, δ, ἡ, Finem et terminum non habens, Infinitus. Unde ap. Hes. *Ἀπέρατοι, ἀδριστοι, τέλος μὴ ἔχοντες. Sic accipit et Schol. Aristoph. N. init. *Ω Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα των νυκτῶν ὃσον Ἀπέρατον, exponens μέγα, οὐ πέρας οὐκ ἔστι, et errare eos diceus, qui scribunt ἀπέραντον. [“ Valck. Hipp. p. 238. Kuster. Aristoph. 50. ad Lucian. 2, 127.” Schæf. MSS. * “ Τετραπέρατος, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 495, 26. Σημέρον σταυρὸς προσκυνεῖται, καὶ δι τετραπέρατος κόσμος ἄγιλλεται.” Seager. MSS.]

Περατεῖν, Finio. Sed Hes. περατεῖν exp. non solum ὄριζει, verum etiam στέλλει, item λέγει.

Περατώ, Finio, Termio, i. q. ὄριζω, Aristot. de Mundo, Ἀρχὴν περατουμένην Ἐλλησπόντῳ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν, Imperium Hellesponto terminatum ab occidentis partibus, [“ Phrym. Ecl. 117. Περατοῦσθαι εἰς, Koppiers. Obs. 47.” Schæf. MSS.] Inde per sync. factum SCRIBUNT Πέπρωμαι pro πεπέρατωμα, Fato destinatus sum: cujus tertia PERS. Ηέπρωται, Fato destinatum est, quod Christiani dicerent προώρισται: quod ut ab ὄριζω derivatum est, sic hoc a περατῷ synonymous. Antiphon. ap. Athen. (60.) τίς γάρ οἴδι ἡμῶν τὸ μέλλον δι ταθεῖν Πέπρωτον ἔκαστῳ τῶν φίλων; Bud. e Luciano quoque affert πέπρωται, interpretans Fatum est, ut Cic. de Fato dicit, Si tibi fatum est non convalescere: pro quo dicitur etiam εἶμαρται. [“ Πέπρωται et πέπρωται conf., Musgr. Med. 1064.” Schæf. MSS.] Præt. plus quamperf. Πέπρωτο, Fatum erat, In fatis erat. Hesiод. (Θ. 464.) Οὐνεκά οἱ πέπρωτο ἐώ ἵππο ταῖδι δαμῆναι, Quoniam fatale ei erat, ut a filio perimeretur. Hinc PARTIC. Πεπρωμένος, Fatalis, Fato destinatus, II. Γ. (309.) Ὁπποτέρῳ θανάτῳ τέλος πεπρωμένον, Cui in fatis est ut moriatur. Xen. quoque (Απ. 2, 1, 33.) πεπρωμένον τέλος, Fatalis vitæ exitum dicit: quemadmodum et Herodian. 2, (2, 14.) Τὸν μὲν οὖν κατέλαβε τέλος τὸ πεπρωμένον: quæ verba Polit. sic vertit, Atque is quidem suo sibi fato extintus periit. Apoll. Rh. 2, (815.) πεπρωμένη ἥλασε μοῖρα, Fatalis sors, h. e. Fatum. Et ap. Eur. (Iph. A. 882.) πεπρωμένος νόστος, Fato destinatus reditus. Rursum ap. Hom. ἀνὴρ πεπρωμένος αἰσχ., Cui fatum est mori, quasi, ut Eust. exp., αἰσχ. πεπερατωμένος καὶ εἰς τέλος ἐλθὼν τοῦ Σῆρ. II. Π. (441.) et X. (179.) "Αἰνδρα θνητὸν ἔντρα πάλαι πεπρωμένον αἰσχ., Ἀψιθέλεις θανάτῳ δυσηχέος ἔξαναλῦσαι, Virum mortalem, et cui jam olim fatum est mori, Cui jam olim fatum vitæ terminum statuit et præfinivit. Et τὸ πεπρωμένον, Fatum, Quod fato destinatum et præfinitum est, Plut. "Εοκεν οὐχ οὔτω ἀπροσδόκητον ὡς ἀφύλακτον εἶναι τὸ π.: alibi, 'Ο τὸ π. τελέσας, quod Lat. dicunt Fato functus. Alicubi reperitur πεπρωμένον pro πεπρωμένον ἐστι, cum infin. Et πεπρωμένον, sub. or, pro πεπρωμένον ὄντος, Plut. Ός τῷ τόπῳ πεπρωμένον ἐκείνῳ τῆς Ἰταλίας κεφαλὴ γενέσθαι, Fatum esse ut locus ille caput sit Italiæ. Apoll. Rh. vero 2, (116.) Οὐπω κηρὶ κακῷ πεπρωμένον, pro Nondum fato et morti destinatum. Rursum τὸ π. dicitur pro τὸ π. τέλος, Fatalis exitus vitæ, Fatum, Lucill. Epigr. 2. in Astrologos, Εἶπεν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον αὐτὸς

έαντοῦ, Fatalē horam sibi advenisse. Dicitur πρæterea ἡ π. pro ἡ π. μοῖρα, sicut et εἰμαρμένη. Dem. (1396.) Ἐπειδὴ ἡ π. τούτος ἀνεῖλεν. Aristot. de Mundo scribit πεπρωμένην dici διὰ τὸ πεπερατῶσθαι πάντα, καὶ μηδὲν ἐν τοῖς οὖσι ἀπειρον εἶναι. [“ Πεπρωμένος, Heyn. Hom. 7, 43. Π. μοῖρα, Eur. El. 1290. Jacobs. Anth. 7, 143. Priscian. 1327. Ἀsch. Pr. 103. (ἀστα,) Soph. Antig. 1338. Πεπρωμένον, ad Xen. Eph. 162. ad Callim. 1, 171. Wakef. Herc. F. 1231.” Schæf. MSS. Phot. Πεπρωμένη εἰμαρμένη τύχη γένεσις. Πεπρωμένον εἰμαρμένον ὀρισμένον πεπερασμένον ἀπὸ μοῖρας εἰς πέρας. Ἀsch. Ag. 1649. πρὸς δύμους πεπρωμένους. Schneider. autem et Ernesti deducunt a * Πρόδω, πρώσω, unde ἐπρωσεν Hesychio et Suidæ ἐμοίρασεν, et] “ Πρωτὸς, Fatalis, πεπρωμένος, Cyrill.” [* “ Περάτωσις, Finis, Dionys. Areop. p. 41.” Kall. MSS. * Περατωτὸς, unde * “ Περατωτικός, Qui finit, Eust. Od. 137, 4.” Wakef. MSS. Phot. Bibl. 238.] * Απεράτωτος, Interminatus. Vide Πέρας. [* Εὑπεράτωτος, Spohn. Niceph. Blemm. n. 132.] * Αποπερατών, Termino, Finio, Ad finem perduco, quomodo * Αποπερατονταν Suid. exp. συμπληρουσαν, [“ Dionys. Areop. 21. 37.” Kall. MSS. * Αποπεράτωμα, Theophil. Protosp. 857. Ξιφοειδής χόνδρος ἀποπεράτωμα τοῦ στήθους. * Αποπεράτωσις, P. Λεγιν. 6, 77. τοῦ ὄστεου. Creuzeri Init. Philos. ac Theol. 3, 218. “ Dionys. Areop. 54. 62. 160. 187. 259. Damascius ap. Wolfii Anecd. Gr. 3, 215. 252.” Kall. MSS. * “ Συμπερατών, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 273. Nicetas in Greg. Naz. 59. Matth.” Boiss. MSS. “ Theod. Hyrt. in Notit. MSS. 6, 36.” Elberling. MSS. * Υποπερατών, unde] “ Υποπεράτωσις, Perfectio, Consummatio, τελεσθεῖσα, Hes.”

Περαίνω, Finio, Termio, i. q. περατώ: unde πεπερασμένος, Finitus, Terminatus. Aristot. Metaphys. 5. Τοῦτο δὲ οἱ μὲν ἐν εἶναι φασι, οἱ δὲ πλεισ η εἰν καὶ οἱ μὲν πεπερασμένα, οἱ δὲ ἀπειρα. Ubi etiam nota opponi sibi πεπερασμένον et ἀπειρον, et dici πεπερασμένον a περαίνω, ut μεμιασμένον a μιαίνω. Additur περαίνεσθαι εἰς, pro Terminari et desinere in, e Liban. Argum. Or. Dem. pro Cor. Eἰς οὐς ἔδει τὴν ἐπιμέλειαν περαίνεσθαι τοῦ ἔργου. || Finio, h. e. Ad finem et exitum perduco, Perficio: quemadmodum Hes. περαίνειν exp. ἐπὶ πέρας ἔγει, πληροῦ, ἀνίει: et Περαίνειν, ἔξανειν, ἀποπληροῦν: itidemque Suid. Περαίναι, τελειώσαι. Aristoph. Πλ. (648.) Πέραντε τούννο ὅ, τι λέγεις ἀγύστας ποτὲ, Ad finem perducas et efficias quod dicis. Pass. Περαίνομαι, Ad exitum perducor, Perficior, etiam Evenio, Aristoph. Σφ. (799.) Ὁρᾶς τὸ χρῆμα, τὰ λόγια ὡς περαίνεται, Ut efficitur et evenit quod οραculis prædictetur. Item περαίνειν ὁδὸν, ut ἀνίειν ὁδὸν, Confiscere iter. Nec multum diversa signif. ex Isocr. Καιρὸς ἡδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν, pro Jam tempus est accusationem exequi. Alicubi commodius redditur Efficio, Proficio, Promoveo: ut οὐδὲν περαίνειν ap. Plut. identidem, Nihil proficere, promovere: sicut et Thuc. 6, (86.) p. 225. “ Οτε οὐδὲν ἔτι περαίνει παραγενόμενον, Nihil efficiet, promovebit, proderit. Et passiva signific. e Platone, Περαίνεσθαι εἰς τοῦμπροσθετερον, Promoveri et progredi. Item e Phalar. Περαίνονται οἱ γύοι εἰς οὐδὲν, Nihil lamentis proficimus. || Περαίνειν est etiam vocab. Dialecticorum; nam dicunt περαίνειν pro E positis vel concessis aliquid efficere, h. e. Inferre vel Concludere: ac Pythagoricorum suis pro prium vocab. tradunt. Plut. Symp. 8. Τοὺς ρήτορας ἔσομεν περαίνειν τὸ οἰκεῖον ἐξ εἰκότων καὶ πιθανῶν ἐπιχειροῦντας. Apud Plut. vero de Procreat. Animi, "Ιδια δόγματα περαίνειν, Sua dogmata contexere, Turn. || Περαίνειν Suid. exp. etiam συνονοιάζειν: Bud. Πædicare ap. Diog. L. Menedemo p. 122. Ήρώτησεν εἰς τὸ αὐτὸν Αρτίγονος περαίνειν. Itidem paulo ante, Λαβῶν δὲ κάρφος διέγραφεν εἰς τοῦδεφασ περαίνομένου σχῆμα, ἔως ὄρντων πάντων συνέν τὸ μετράκιον τὴν ὑβριν ἀπηλλάχθη. [“ Bibl. Crit. 2, 1. p. 94. Wyttend. Select. 416. Ilgen. Hymn. 401. Clark. ad Il. A. 338. Plut. de S. N. V. 59. Wyttend. 73. ad Mor. 1, 169. Oxon., Valck. Oratt. 342. ad Xen. Mem. 238. Diatr. 54. Musgr. Med. 213. Iph. T. 516. Hel. 1023. 1039. Boiss. Philostr. 337. Heind.

ad Plat. Gorg. 87. Markl. Suppl. 112. Jacobs. Anth. 6, 71. 169. Wakef. Herc. F. 89. Musgr. ibid. T. H. ad Plutum p. 171. Villoison. ad Long. 102. Diod. S. 1, 619, 40. Kuster. Aristoph. 116. ad Dionys. H. 5, 299. 300. 358. Narro. Bibl. Crit. 3, 2. p. 26. Plut. Alex. 125. Schm. Heindorf. ad Plat. Phædr. 306. Ineo, sc. feminam, Jacobs. Anth. 7, 49. 10, 116. Husch. Anal. 246. Brunck. Aristoph. 1, 283. 2, 10. Rossii Comm. Laert. 253. Heind. ad Plat. Lys. p. 6. De oraculis, Eur. Phœn. 1717. Pors. Aristoph. Σφ. 799. De aor. 1., Valck. Hipp. p. 255. ad Herod. 758." Schæf. MSS. Eur. Cycl. 892. Isocr. 'Αντιδ. 321. Cor.] "Πεπερασμένος, Finitus, Conclusus," [unde * Πεπερασμένως, Aristot. Anal. 1, 21, 5. * Πεπερασμός, i. q. πέρας, Ecclesiast. 4, 8. 16. 12, 12. * Πεπεραστός, unde] Περαντικός, Ad finem perducendi et efficiendi vim habens, Qui peritus est s. probe novit inferre et concludere aliquid, ut argutus dialecticus, Aristoph. (Ιππ. 1378.) Εὐνερκτικός γάρ ἔστι καὶ περαντικός, ubi Schol. exp. totum eum l. in hunc modum, συνείρειν τοὺς λόγους καὶ συντιθέναι δυνάμενος εὐκόλως, καὶ πέρας αὐτοῖς ἐπιτιθέναι: quam exp. sequendo, περαντικός esset Argutus perorator. [Bekk. Anecd. Gr. p. 60. ** Περαντός, Tzetz. Chil. 12, 886." Elberling. MSS.] 'Απέραντος, δ, ή, Infinitus, i. q. ἀπειρός, ἀπεράντως, οὐ πεπερασμένος, πέρας οὐκ ἔχων: quæ ap. Epicurum synonyma sunt, et sonant, Infinitus, Extremum non habens, ut Cic. interpr.: Hes. quoque ἀπεράντοις exp. ἀπείροις. UNDE 'Απέραντολόγος, Nullum finem faciens loquendi, Multiloquus, Loquax, Verbosus, ["Diog. L. 1, 35." Wakef. MSS.: Gal. Dogm. Hipp. e Plat. 3, 4. * " 'Απέραντολογέων, Heyn. Hom. 5, 199." Schæf. MSS. "Theod. Prodr. in Notit. MSS. 8, 140." Elberling. MSS.] A quo SUBST. 'Απέραντολογία, ή, Verbosa oratio, Loquacitas, Lucian. (1, 373.) Catur e Cic. quoque Ep. ad Att. [Athen. 262. 270.] Ab eod. 'Απέραντος est etiam ADV. 'Απέραντως, More eorum quæ infinita sunt, nullo fine et extremo terminantur s. circumscribuntur. Apud Aristot. (Nat. Auscult. 3, 7.) "Απέραντος δ' ἔστι τὸ ἀπεράντως διεστήκος. || 'Απέραντος, Qui ad finem perduci non potest, perfici nequit, Cui finis imponi nequit: ut ἡ πολιωρία. Apud Aristid. 'Απέραντα ποιεῖν, Frustra contendere, Nequicquam laborare, Actum agere. [Lucian. 1, 812. "Valck. Hipp. p. 238. Wakef. S. Cr. 3, 192. Musgr. Med. 213. Kuster. Aristoph. 50. 'Απέραντα συμπεραίνειν, Lucian. 3, 37." Schæf. MSS. Thuc. 4, 36. Diog. L. 10, 12. Esch. Pr. 152. Eur. Med. 211. Plato Soph. 245. Polyb. 1, 57, 3. * Συναπέραντος, Phot. Bibl. 497. "Una infinitus, Method. 342. 344." Kall. MSS.] 'Απέραντος, δ, ή, i. q. ἀπέραντος. ["Ad Lucian. 2, 127." Schæf. MSS. * "Ισοπέραντος, Buttm. Schol. Od. A. 98." Elberling. MSS. * Εὐπέραντος, Spohn. Niceph. Blemm. n. 132.]

* " 'Απέραντων, ad Hesych. 1, 1375, 5." Dahler. MSS. Anal. 2, 377. "Jacobs. Anth. 10, 116. 229." Schæf. MSS.] 'Αποπεραίνω, Ad finem perduco, Perficio, Efficio, Perago. Unde ap. Hes. 'Αποπερανώ, quod exp. ἀποπληρώσω, ἀποτελέσω. Suid. postquam ἀποπεραίνοντες exposuit τελειούντες, subjungit h. l., Παιδαρίων δὲ καὶ γυναικῶν φληνάφους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες. ["Toup. Opusc. 2, 175." Schæf. MSS.] * Προαποπεραίνω, Cyrill. Alex. Glaph. 2. p. 219. Διαπεραίνω, itidem Ad finem perduco, Finem impono, Perficio, Absolvo, Plato Gorg. Εἰ δοκεῖ χρῆναι διαπερανθῆναι τὸν λόγον, Absolvi et claudi. Ex eod. Plat. 'Ο δὴ πρῶτος χρόνος διαπεράνθη, Traductum et exactum est. Et Plut. Numa, Δι' φῦσις ὑπὸ τῶν σαλίων ἄμα τῇ πυρρότῃ διαπερανομένης, Quæ peragitur una cum pyrrhicha. Διαπεραίνομαι activam quoque signif. habet, Aristot. de Mundo, Σελήνη ἐν μηνὶ τὸν ἔαντης διαπεραίνεται κύκλον, Suum orbem mensuro spatio absolvit. Item Plato de LL. Διεπερανόμεθα λόγον. ["Ad Lucian. 2, 319. Boiss. Philostr. 337. Heindorf. ad Plat. Phædr. 306. Narro. Bibl. Crit. 3, 2. p. 26." Schæf. MSS. * Διαπεραντέον, Plato de LL. 4. p. 715.] Συνδιαπεραίνω, Una absolvo, Plato Gorg. 'Επει συ οὐκ ἔθέλεις συνδιαπεράναι τὸν λόγον. 'Εκπεραίνω, i. q. διαπεραίνω, Plato Epist. 7. 'Ια δ' ἐκπεραίνωμεν οὐκ ὀλίγα πράγματα ἐν ὀλίγῳ

χρόνῳ. ["Ad Herod. 474." Schæf. MSS. * 'Εκπεραντός, unde] Διυσεκπέραντος, Qui ad finem perduci et absolvit difficulter potest. In VV. LL. exp., Cujus finis et exitus gravis est. ["Διυσεκπέραντος, * Διυσεκπέραντος, Valck. Hipp. p. 238. 258. Musgr. ad v. 678." Schæf. MSS.] Διεκπεραίνω, Absolvo et ad finem perduco rem institutam, Cœpto ultimam mānum impono. Exp. etiam Percurro. ["Soph. in Stob. 560, 10." Wakef. MSS. * 'Επιπεραίνω, Artemid. 1, 82. 'Επιπεραίνεται, i. e. μοιχένεται, "Ad Hesych. 1, 1375, 5." Dahler. MSS. Cf. 'Επιπέρω.] Συμπεραίνω, Una perficio, Adjuvo ad aliquid peragendum: συνδιαπάττομαι, ut Bud. exp. ap. Dem. (281.) Συμπεραμένων δὲ τῶν ἄλλων συνεργῶν αὐτῷ τὴν πρότοις Θηβαίος ἔχθραν. || Συμπεραίνω et Συμπεραίνομαι, Concludo, Colligo, συνάγω: vox Dialecticorum, ut et περαίνω: qua signif. utitur Aristot. Eth. 1, 3. necnon Themist. Apud Alex. Aphr. vero Συμπεραίνεται, Efficitur et concluditur, ut Cic. sæpe loquitur. || Συμπεραίνω, Coitum perago, ut Bud. interpr. ap. Aristot. H. A. 5, (5.) Τοῦτο δὴ συμπεραίνει καὶ ἐπεκτείνεται εἰς τὴν τοῦ θήλεος χώραν καὶ ὑποδοχήν. At Gaza, Inseritur et in locos tenditur seminarum, [Clark. ad II. A. 338. Wyttēnb. ad Plut. de S. N. V. 73. Matth. Anecd. 1, 8. Schol. Aristoph. Πλ. p. 171. Hemst., Kuster. Aristoph. 116." Schæf. MSS. Eur. Or. 1577. κλῆθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς, Claustra jungentes et firmantes vectibus vel seris. * Συμπεραίσθιος, unde * Συμπεραντικός, Phot. Bibl. 255.] Συμπερασμα, τὸ, Conclusio, Connexio, Complexio, Id quod e positis vel concessis efficitur et concluditur, Ultima pars syllogismi, in qua duo πέρατα, i. e. Terminj s. Extrema, relictio medio conjunguntur. Plut. de Solert. Anim. Tὸ σ. τοῖς λήμμασιν ἐπιφέροντος. Vide Quint. 5, 14. ["Wakef. Eum. 213. S. Cr. 4, 164. Schol. Aristoph. Πλ. p. 171. Hemst." Schæf. MSS. Ocellus 1, 3. Tὸ σ. τῆς μεταβολῆς. * Συμπερασματικός, Schol. Eur. Hec. 511. 996. Or. 189.] Συμπερασματικῶς, ut συλλογίσασθαι σ., Ratiocinari et syllogismum proponere, in quo concessis vel positis duabus propositionibus infertur conclusio. Aristot. Rhet. 2. Μὴ συλλογίσαμεν σ. * Συμπερασμός, Artemid. 3, 58. * Συμπεραστός, unde * 'Ασυμπέραστος, Aristot. Nat. Auscult. 1, 4. "Schol. Pind. Ι. 1, 6." Wakef. MSS. * Συμπεραστικός, unde * Συμπεραστικός, Aristot. Soph. Elench. 1. p. 297.]

[* " 'Περαινάξω, Clem. Hom. 10, 19." Kall. MSS.] Τὸ Πείρας SIVE Πείραρ, Finis, i. q. πέρας, II. Θ. (478.) οὐδὲ εἴ κε τὰ νεταρά πείραθ' ἵκηαι Γαῖης καὶ τὸν τοιούτοιο, (Ξ. 301.) "Ἐρχομαι δύομένη πολυφόρθον πείρατα γαῖης Όκεανόν τε, Od. Ψ. (248.) οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων "Ηλθομεν, Ad exitum et finem omnium certaminum, II. (Ζ. 143.) 'Ασσον ιθ', ὡς κερθάσσον ὀλέθρον πείραθ' ἵκηαι. Sic Od. X. (33.) Ήδη σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρον πείρατ' ἐφῆπται, Extremum exitium: (E. 288.) ἔνθα οἱ αἰσα 'Εκφυγεῖν μέγα πείρατο διξένος. Apud Eund. οἱ δικαζόμενοι dicuntur ἐπὶ μάργρυι vel κριτῆ πείρατο ἐλέσθαι, Finem et exitum controversiæ suæ: II. Σ. (501.) "Αμφω δ' ἴσθην ἐπὶ τοποῖ πείρατο ἐλέσθαι. At χαλκῆτα πείρατα τέχης vocat Fabrilia instrumenta, quod eis ars ipsa πειραταῖται, ut Eust. tradit Od. Γ. [433. "Ad II. N. 359. Musgr. Or. 783. Callim. 1, 421. Heyn. Hom. 6, 177. 437. 439. 564. 7, 531. 8, 430. Πείρατος, Wakef. Trach. 167. Jacobs. Anth. 6, 171. 7, 65. 8. 186. Heyn. Hom. 5, 211. 327. 376. Ολέθρον πείρατα, 6, 289. * Πείρα προ πείρατα, Ruhnk. Ep. Cr. 178. Callim. 1, 421." Schæf. MSS. * Πείρατα γαῖης, Barker. ad Etym. M. 1115-6. * "Πολυπειρατος Manetho 1, 67. nisi leg. * Πολυπειρίτος." Schæf. MSS.]

* 'Απειρος, δ, ή, Terminus s. Finem non habens, Interminatus, Infinitus. Cic. ἀπειρον χρόνον. vertit Tempus infinitum : et contrarium, πεπερασμένος, Finitum. Exp. etiam Immensus. Plut. de Plac. Phil. "Απειρος κατὰ τὸ πλῆθος ὁ κόσμος, Mundus est infinitus quod ad multitudinem attinet, i. e. Infinita multitudine sunt mundi, pro Innumerabiles. Cic. ἀπειρον. aīθέρα ap. Eur. reddit, Immoderatum æthera. Idem hæc Epicuri verba, 'Ο δὲ τῶν κερῶν δοξῶν πλοντος εἰς ἀπειρον ἐκπίπτει, sic vertit, Inanum au-

tem cupiditatum nec modus ullus nec finis inveuiiri potest. Plur. autem ἀπειροι sæpe vertitur, Innumerabiles: ut a Cic. etiam redditur in Plat. Timæo. || "A. δακτύλιος, i. e. Annulus ἀπειρος, vocatur. Qui non habet fundam, vel, ut alii, Qui non habet gemmam, ἄλιθος, Aristot. Auscult. 3. Καὶ γὰρ τοὺς δακτυλίους ἀπειρούς φασὶ τοὺς μὴ ἔχοντας σφενδόνην. Secundum alios ἄλιθος δακτύλιος dicitur ὁ ἀπειρος. J. Poll. 7. Τὸν δὲ περιφερῆ καὶ ἄλιθον δακτύλιον, ἀπειρονα καλοῦσι, i. e. Rotundum autem et gemma carentem annulum ἀπειρονα vocant. Sed mendose legitur in vulgatis Pollucis Edd. λίθον pro ἄλιθον. Præterea fortasse non ἀπειρονα, sed ἀπειρον, J. Poll. scriptum reliquit; nam ἀπειρον valet quidem i. q. ἀπειρος, sed Poeticum est. [“ Heyn. Hom. 6, 564. Brunck. Ed. T. 1088. Rotundus, Steinbr. Mus. Tur. 1, 311. ubi et de ἄ. δακτύλιος. “ Ἀπειρος τὸ πλῆθος, Xen. Mem. 1, 1, 14. Ἐπ' ἀπειρον αἰχειν, Heyn. Hom. 4, 694.” Schæf. MSS. * “ Ἀπειροβαθής, Valde profundus, Synes. H. 4, 171. p. 338. Lohbeck. Phryne. 534. “ Reiz. Belg. Gr. 631.” Schæf. MSS. * “ Ἀπειρόγυνωντος, Dionys. Areop. de Cœl. Hier. 14. p. 158. * “ Ἀπειρόδωρος, Andr. Cr. 39. 50. 122. 248. Dionys. Areop. 223. 248.” Kall. MSS. * “ Ἀπειροειδής, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. 3, 136. * “ Ἀπειροπαθής, unde] Ἀπειροπάθεια, ἡ. Infinitas quædam vel Immensitas affectionum animi præter naturam, Synes. Herculiano, Εἰ φιλοσοφίᾳ προεισένειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτὴν, αἱ μέσαι δὲ ἔξεις εἰς μετριοπάθειαν ἴστανται, τὴν ἄ. καὶ τὸ * εὐταπείνωτον ποῦ χώρας τάξομεν; Sonat autem ἀπειροπάθεια, ἡ ἀπειρία τῶν παθῶν. Ἀπειροπλάσιος, ad verbum Infinitiplex; ea forma, qua dicitur Multiplex. Ab Hes. ἀπειροπλάσιον exp. πολυπλάσιον, i. e. Multiplex. [Eust. p. 89, 8. * “ Ἀπειροπλάσιων, 67, 4. “ Basil. Hom. 6.” Wakef. MSS. * “ Ἀπειροπλάθης, Qui magnitudinis infinitæ est, Chrys. in Ep. 1, ad Cor. Serm. 4. T. 3. p. 261, 34. Μέγας οὐρανὸς, καὶ ἄ. ἡ γῆ; θαύμασον τοὺν τὸν πεποιηκότα.” Seager. MSS. “ Anna C. 96. 103. 105. 184.” Elberling. MSS. “ Heyn. Hom. 5, 59. Niceph. Bleüm. Phys. p. 130.” Schæf. MSS. Nicander Θ. 310. * “ Ἀπειρόπλοντος, Euseb. in Hierocl. c. 19. p. 444. * “ Ἀπειροτέρμων, Asclepius ad Ammon. 101. Ed. Par. 1554.” Boiss. MSS. * “ Ὑπεράπειρος, Dionys. Areop. 241. * “ Ὑπεραπειρως, Andr. Cr. 144. * “ Ἀπειρως, Supra modum, Suid. in Ἀδην et Ἀνατραπέντες. Infinites, Athan. 1, 309. Andr. Cr. 133.” Kall. MSS.] Ἀπειράκις, adv., Infinites, Bud. citans e Dionys. Areop., A. ἀπειρο. [“ Cleom. 208. Philo J. 1, 506.” Wakef. MSS.] Ἀπειραχῶς, aliud adv., Infinitis modis, Procl. in Eucl. Τὰ μὲν μοναχῶς γίγνεται, τὰ δὲ πλεοναχῶς, τὰ δὲ ἄ. [Plut. 8, 922.] Ἀπειρία, ἡ, Infinitas, Immensitas, [“ Hierocl. 260. Plut. 2, 399(=7, 568).” Wakef. MSS.]

* “ Ἀπειρων, ονος, ὁ, ἡ, ap. Poëtas, i. q. ἀπειρος, et ex eo factum παρωνύμως, Eust.: Hesiod. (A. 472.) λαὸς ἀπειρων, Infinitus populus. Et in plur. ἀπειροves, Infiniti, Od. Θ. (340.) Δεσμοὶ μὲν τρις τῶσσοι ἀπειροves ἀμφὶς ἔχοιεν. Idem somnum ἀπειρονα dicit quasi Immensum, i. e. Profundissimum, Od. H. (286.) νηνον δὲ θεὸς καὶ ἀπειρονα χείνειν. || Frequenter etiam tam ap. Hom. quam Hesiod. reperimus terram ἐπιθετικῶς appellatam ἀπειρονα, i. e. Rotundam, ut vult Eust., et alii nonnulli. || Ἀπειρονα vult Hes. Sophoclem in Thyeste posuisse pro ἀπειράτον. Duobus autem modis capi ἀπειρονα, paulo ante dictum fuit. [“ Brunck. Soph. 3, 500. Ed. T. 1088. Heyn. Hom. 5, 385. 6, 564. 7, 607. 8, 21. 712. Toup. ad Longin. 326. Valck. Hipp. p. 245. Græv. Lect. Hes. 616. Rotundus, Steinbr. Mus. Tur. 1, 311.” Schæf. MSS.] “ Ἀπέρων, Interminatus, Nullo limitatus fine, Nullo circumscrip̄tus s. definitus termino: ut Hes. quoque ἀπέρονa exp. “ πέρας μὴ ἔχοντα. Poëtae Ionica τοῦ ἐπενθέ-“ σει dicunt ἀπειρον.” [* Παναπειρων, Schn. Lex. ἀμπτύρων. * Πολυπειρων, Multiplex, Varius, Orph. Ag. 33. “ Hymn. in Cer. 296.” Schæf. MSS.] Ἀπειροτος, ὁ, ἡ, sicut ἀπειρων a Poëtis pro ἀπειρο ponitur: ut πόντος modo ἀπειρων appellatur ἐπιθετικῶς, modo ἀπειροτος, pro commoditate metri.

A Legitur vero cum ap. alios, tum ap. Hesiod. (Θ. 109.) πόντος ἀπειροτος. Idem ut γαῖαν ἀπειρονα, sic et (Ἐργ. 1, 159.) γαῖαν ἀπειροτον dixit. Si igitur ἀπειρονα γαῖαν exponamus Rotundam, Eustathium sequentes: sic et ἀπειροτον γαῖαν exponere conveniet. [“ Jacobs. Anth. 9, 248. ad Charit. 261.” Schæf. MSS. * “ Παναπειροτος, Opp. K. 2, 517.” Wakef. MSS. * “ Παναπειροτον, (sic,) Didym. de Trin. 2, 16.” Routh. MSS. Cf. Πολυπειροτον.]

* ‘Απειρόδιος, Infinitus. ‘Απειρόδιον Hes. πολὺ, sicut ἀπειρον. Idem exponit itidem πολὺ.

* ‘Απειρέσιος, ὁ, ἡ, itidem ap. Poëtas pro ἀπειρο ponitur, sicut ἀπειρων et ἀπειροτο: ut δῆρις ἀπειρέσιη, ap. Hom. (Batrach. 4.) Bellum immensum. [“ Theogn. 8. Jacobs. Anth. 9, 248. ad Charit. 752. Heyn. Hom. 6, 564.” Schæf. MSS.] Dicitur ETIAM ‘Απειρέσιος ab Eod. per metathesis, Il. A. (13.) ἀπειρέσιος ἄποινα, Infinita munera. Frivola enim est altera opinio, ut sit ἀπειρέσιοι pro λαμπρὰ, ita dicta quasi eis ἀπέρ ἀπειρέσιοιν ἀντιτίνοντα.

* Πειράνω, Finio, Termino, i. q. περάνω, s. περάτω. “ Πειρήνας, Qui perfecit.” [Od. X. 175. “ Jacobs. Anth. 9, 271. Ilgen. ad Hymn. 401. Soph. Trach. 581. (male Brunck. in Ind., cf. Damm. p. 1976.) Wakef. ibid.” Schæf. MSS. Arat. 24. 289. 365. * Πειραντὸς, unde * ‘Απειραντος, Immensus, Pind. Π. 9, 61. ἀλκά.]

* ΠΕΡΑ, Ultra: construitur cum gen. Aristot. Polit. 6. Kai τούτου μὴ πέρα προβαίνειν, Ultra hoc non progredi, Cic. Adhibent modum quandam, quem ultra progredi non oporteat. Idem Aristot. πέρα sine adjectione posuit pro Ultra modum: Polit. 7. Χαλεπὸν γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν καὶ οἵ τι πέρα στέραντες, οἴδε καὶ πέρα μισοῦσι. Pro Ultra, sine adjectione itidem ponitur ap. eund. Plat. Tim. Μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν, Nihil ultra requirere, Cic. || Alicubi cum suo casu redditur Ultra quam, Plus quam: Πέρα τοῦ φυσικοῦ καὶ μετρίου, Plus quam natura et modus exigit. || Supra, Philostr. Her. Π. ἀνθρώπου, Supra hominem. Ibid. Π. τέχνης, Supra artem. Greg. Naz. Π. τοῦ μνηστηρίου, Supra mysterium. Et πέρα πίστεως, Supra fidem; δυνάμεως, Supra vires. At πέρα τοῦ λόγου, Supra quam dici potest. || Exp. etiam Præter: Π. τοῦ μέτρου, ap. Lucian. Præter modum, quod tamen et in superiori signif. queas accipere pro Ultra modum, ut et ap. Dem., Π. τοῦ μετρίου. Rursum pro Præter, cum dicitur, Πέρα ἢν προσεδεχόμεθα, Præter expectationem. Nisi potius et ibi Ultra expectationem interpretandum sit, h. e. Ultra et plus quam expectabamus. Bud. quoque ap. Dionys. Areop., Π. τοῦ δέοντος interpr. Præter modum, Plus quam expedit. [“ Kuhn. ad Paus. 119. Lennep. ad Phal. p. 7. Eur. Hec. 707. Bergler. Alciphr. 201. 383. 422. ad Lucian. 1, 280. 474. 663. 688. 2, 280. Valck. Hipp. p. 274. Thom. M. 665. 666. Markl. Iph. p. 60. 238. Musgr. 397. Iph. T. 839. 900. Ion. 274. Soph. Phil. 1275. 1277. 1286. Reitz. Defens. Lucian., ad Paus. 291. Fac. ad 1, 560. Kuster. Aristoph. 215. Brunck. Soph. 3, 408. Boiss. Philostr. 210. 584. Tzschuck. ad Strab. 5. p. 513. Heind. ad Plat. Phædr. 234. Dionys. H. 4, 2255. Conf. c. παρὰ, Bredow Ep. Par. p. 100, 6. Cum inf., Aristoph. “ Ορν. 416. De quant., Brunck. ad Hipp. 1044.” Schæf. MSS. * Πέρα, ἡ, Αesch. Suppl. 270. ἐκ πέρας Ναυπακτίας, sed locus est susp.]

* Πέραν itidem pro Ultra accipitur, sed de loco tantummodo dicitur; at præcedens πέρα, nunquam. Aristot. de Mundo, Π. Ἰνδῶν, Ultra Indos, Thuc., Π. θαλάσσης, Trans s. Ultra mare. Idem sine casu dixit, Διαπλεύσαντες πέραν, pro Trajicientes in ulteriori partem. Synonyma huic πέραν sunt ἐπὶ θάτερα δὲ, ἐπ' ἔκεινα δὲ, ut Bud. tradit: opposita, ἐπὶ τάδε μὲν, ἐπὶ θάτερα μὲν, quæ significant Cis, Citra. Interdum articulus additur, et in nomen transit, ut ὁ πέραν, Ulterior, Qui in ulteriori parte est, est e regione, ex opposita s. objecta parte est. Quo sensu dicitur etiam ὁ καὶ ἀντικρὺ: ut ἡ πέραν ὅχθη, Ulterior ripa, Opposita fluminis ripa. El τὰ πέραν, Thuc. Quæ sunt in adversa parte, Quæ sunt e regione. Et τὰ πέραν πράγματα, Res quæ in ulteriori parte agun-

tur, Polyb. 3, (97, 5.) Οὐδέκοτε γάρ πρότερον θαρρήσειν τοὺς τοῦ Ιβηρα ποταμὸν, ἀλλ' ἀσμενίζοντες τὴν τῶν ἐπὶ τάδε φιλίᾳ καὶ συμμαχίᾳ, τότε διέβησαν, καὶ τότε πρώτον ἐθάρρησαν ἀντιποιεῖσθαι τῶν πέραν πραγμάτων. Ubi nota opposita sibi τὰ ἐπὶ τάδε et τὰ πέραν, i. e. Citeriora et ulteriora. [“ Jacobs. Exerc. 1, 5. ad Lucian. 1, 280. Musgr. Alc. 588. Wakef. 596. Markl. Suppl. 676. Herc. F. 386. Brunck. Apoll. Rh. 223. Diod. S. 2, 326. Tzschuck. ad Strab. 5. p. 513. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 74. Πέραν θαλάττης, ad. Diod. S. 2, 531. Heyn. Hom. 4, 344. Eis π., 8, 122. Eis τὸ π., 124.” Schæf. MSS. Τῷ π. τιμῇ, Αelian. H. A. 15, 29.]

‘Αντιπέραν, VEL ‘Αντιπέρας, E regione, Ex adverso, Aristot. de Athenis loquens, “Ωστε καὶ ἐπὶ τῆς ἀντιπέραν ἡπείρου προϊβάλετο ἔτέραν Ἐλλάδα ἀποικονέατης. Sic ap. Plut. Pericle, Eis τὴν ἀντιπέραν ἡπείρου. Apud Thuc. (1, 100.) ‘Εν τῇ ἀντιπέραν Θράκη, In Thracia quae est ex adverso. Dicitur etiam τὸ ἀντιπέρας sine adjectione, Xen. (K. 9, 3.) ‘Απελθοῦσα eis τὸ ἀντιπέρας, i. e. In locum e regione situm, Bud. Volunt autem Gramm. esse adverbium ἀντιπέραν s. ἀντιπέρας, et dici ὁ ἀντιπέρας, ut dicitur ὁ ἄνω vel ὁ κάτω. Suid. tamen ait acuendam esse peuultimam vocabuli ἀντιπέρας, quod nomen sit fem. genitivi casus. || Invenitur ετ̄ Καραντιπέρας, uno vocabulo, pro ἀντιπέρας, ap. Lucian. Sed quidam malunt divisim scribere καὶ ἀντιπέρας. || ‘Αντιπέραν et ἀντιπέρα, etiam pro Ultra, Polyb. 5, (48, 6.) “Αμα δὲ καὶ τὸ ἀντιπέρα παρεμβόλεις ὑπὸ τὴν ὄψιν οὖσης, Bud. [“ ‘Αντιπέρα, Heyn. Hom. 4, 347. Schneid. Anab. p. 6. ‘Αντιπέρα, Apollod. 243. Heyn. 738. ad Charit. 309. ‘Αντιπέρα, —αν, ad Diod. S. 1, 378. ‘Αντιπέραν cum gen., Argum. Eur. Hec. ad Diod. S. 1, 158. 329. 348. Καὶ ἀντ., ad Charit. 521. ‘Αντιπέρας, Ruhnk. Ep. Cr. 293. ad Diod. S. 1, 348.” Schæf. MSS.]

[* “ Πέραθεν, Ex ulteriori loco, Eur. Heracl. 83.” Seager. MSS. Strabo 12. p. 811. Symm. Es. 18, 1. Soph. 3, 10.]

Περάγη, ἡ, Ulterior, Apoll. Rh. 2, (1090.) περάγης eis οὐρεα γαῖς, In montes terrae ulterioris: de fuga martiarum avium. || Accipitur etiam substantive pro πέρας, i. e. Finis, Extrémum: ad quam signific. respiciendo ponendum fuerit ante Πέρα. Od. Ψ. (243.) Νύκτα μὲν ἐν περάῃ δυλιχήν σχέθεν: ubi Schol. exp. Ηδη πρὸς τῷ περάῃ καὶ τῷ τέλει οὖσαν. Faciebat igitur Minerva ut extrema noctis pars sub ipsam auroram longior esset. Ab Apoll. Rh. 1, (1281.) περάγη dieitur Extremitas horizontis orientem versus, ἡδε ‘Εκ περάης ἀγιοῦσα: ubi annotat Schol. περάην quosdam accipere τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαῖρον: sed proprie ita diei τὴν ἀνατολὴν, quia sit πέρας τῆς τοῦ ἀκεανοῦ κανήσεως: nam ab ea incipit et in eam desinat. At idem Apoll. 2, (164.) dicit, ήλιος —‘Εκ περάτων ἀνάτολης: ubi rursum Schol. exp. ἐκ τοῦ ὑπὲρ ὄρεωντος ἡμισφαῖρον. [Barker. ad Etym. M. 1115-6. “ Musaeus 111.” Seager. MSS. “ Ad Charit. 223. ad Callim. 1, 179.” Schæf. MSS. Arat. 499. * Περάτηθεν, Apoll. Rh. 4, 54. Barker. l. c. “ Ad Charit. 521. 736.” Schæf. MSS.]

Περαίρεος, Ulterior, Eust. [“ Heyn. Hom. 8, 622. ad Dionys. H. 4, 2255.” Schæf. MSS.] UNDE Περαίτερω, Ulterius, Ulterius quam, Έσχιν. II. τοῦ δέοντος, Ultra quam oportet, Ultra modum. Sic II. τοῦ προσήκοντος. At Plut. Galba, II. τοῦ μηνὸς ἀνῆγεν ἐντὸν, pro Multo audacior evasit. [Aristoph. Θ. 705. “ Ruhnk. Ep. Cr. 217. Eur. Phœn. 1675. Andr. 270. Valck. Diatr. 249. Brunck. Trach. 665. Wakef. 948. Brunck. Apoll. Rh. 74. 119. 232.” Schæf. MSS.]

Περαῖος, Ulterior, In ulteriore parte situs. Unde ἡ περαία, sc. γῆ vel χώρα, Terra vel Regio ulterior, i. e. e regione sita. Strabo, Τοὺς Σάλλιας ἔχοντες ἀντιπαρήκοντας ἐν τῇ περαίᾳ, et, Κατὰ τὰς Πιθηκούσας καὶ τὴν περαίαν ἀπασαν, Apoll. Rh. 1, (1112.) etiam cum gen. καὶ τᾶσα περαίη Θρησκίης, i. e. πᾶσα ἡ ἐναντία χώρα τῆς Θράκης, Regio illa tota quae ultra Thraciam est, Thraciae objecta et opposita. [“ Ad Herod. 639. Περαία, ad Diod. S. 1, 707. 2, 465.

A 476.” Schæf. MSS.] Περαίθεν, Ex ulteriori parte, ut πέρηθεν. Quod vero Arat. (606.) dicit, Παρθένος ἥπας ἄπασα περαίθεν ἅρτι γένηται, Cic. vertit, Et jamjam toto processit corpore virgo. [Apoll. Rh. 4, 71.] AT Περαία, δ, Piscis de genere capitonum, ap. Aristot. H. A. 8, 2.: cui opp. πρόσγειος. Gaza verit Translitoranus. Sed ap. Athen. LEGITUR Φεραῖος. ‘Αντιπέραιος, Ex adverso s. E regione situs: ut ἀντιπεραία γῆ, Apoll. Rh. (2, 351.) Apud Hom. autem Il. B. (635.) ἀντιπέραια exp. τὰ ἐξ ἐναντίας κειμενα χωρία: secundum quosdam, Loca ex adversa sita. Vide Eust. Πρὸς ἀντιπεραίαν VEL Προσαντιπέραιαν conjunctim citatur e Dionys. P. (962.) pro ἀντιπέραιν, E regione. [“ Heyn. Hom. 4, 347.” Schæf. MSS.] Περαίω, Transmitto s. Transveho eis τὴν περαίαν, Trajicio in ulteriore oram, Transporto. Et Περαίόμαι, pass. signif. In ulteriore partem trajicior, Trans flumen, lacum, aut fretum vehor, Lucian. (2, 924.) Περαίθεντας τὴν λίμνην eis τὸ εἶσαν λειμῶν ποδέχεται, Paludem trajectos, Cum in ulteriore paludis ripam transvecti sunt. Alias Περαίουμαι neutraliter etiam redditur Trajicio, Transmitto, Transse: quod et περάω. Herod. Επεραιώθη τὸν ποταμὸν, Transmisi fluvium. Thuc. Επεραιώθησαν τὸν Ιόνιον, Ionii maris sinum tracterunt: (1, 26.) Περαίουμενοι κατὰ θάλασσαν, Schol. πλέοντες: sed reddemus potius Transmittentes mare, vel Transfretantes. [“ Toup. Opusc. I, 369. Wyttēn. Select. 416. Thom. M. 189. 704. Phrym. Ecl. 117. Wakef. Herc. F. 409. Diod. S. 1, 721. Act. et med., Kuster. V. M. 41. Περαίθεις, 56.” Schæf. MSS. Xen. K. ’A. 7, 2, 12. *

C Πέρητη, Ionice pro Πέραν, Trans, Ultra. Itidem eum gen. Il. B. (535.) ναίοντι πέρην iερῆς Εινβοῖης: [626.] AT Πέρηθεν, Ex ulteriori parte, De ulteriori parte, [Lucian. 3, 459.] Schæf. MSS.] ‘Αντιπέρη, Ion. pro ‘Αντιπέραν, Apoll. Rh. [2, 177. 722. 4, 68. “ Antip. Thess. 18.” Schæf. MSS. * Καραντιπέρη D Manetho 2, 22. 3, 423. 6, 287.] AT ‘Αντιπέρθεν, i. q. πέρηθεν, Ex ulteriori parte, opposita regione, [“ Huschk. Anal. 117. Antiphil. 45.” Schæf. MSS.] *

ΠΕΡΑΩ, ἡσω, et ἀσω, quod in prosa potius usitatum, Transeo, διαβαίνω, i. q. περίω: unde et derivatum esse putant nonnulli: alii a πέραν vel πέρας, ut sit i. q. περαιώμαι. Il. M. (53.) de fossa ampla, οὐδὲ ὑπερθορέειν σχεδὸν, οὐδὲ περῆσαι Ρηδίη, Quam nec transilire nec transire facile erat, Nec transultu nec transitu facilis. Paulo ante dicit, Τάφον ἐπορύνω διαβαίνειν: accipiens synonymous περάν et διαβαίνειν: quibus opp. υπερθορέειν s. υπερπηδῆν, Saltu superare. Il. Ψ. (71.) Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Αἰ-

δαο περῆσαι, Ut portas Plutonis transeam; nam arcebatur a ceteris animabus. Item περῆν fluvium dicitur pro Transire, II. Φ. (283.) de subulco, "Ον πά τ' ἔναλος ἀποέρη χειρῶν περῶντα, Quem torrens oppresserit hyeme transeuntem. Solent enim hyeme, propter crebriores et maiores imbris, torrentes esse violentiores et transitu difficiliores. Plut. Camillo, Οὐκ ἡν πυραμὸν περάσαι, Transiri fluvius non poterat. E Xen. autem, (Απ. 2, 1, 31.) Ἐπιπόνως διὰ γῆρας περῶντες, Ἀργε per senectutem transeuntes, senectutem transmittentes, vel etiam Transigentes, ut dicitur Transigere vitam, et Transire vitam, ap. Sallust. Telum quoque περῆν dicitur, itidem ut περίπειν. Sic Stat. longo perlatore tenore Transiit hasta duos. II. Φ. (393.) πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄροντες Βλημένου, οὐδὲ πέρησε, Nec transiit, transadegit, penetravit. At Δ. (460.) πέρησε δ' ἀρ ὀντέον εἰσω Αἰχμὴ χαλκείη, ubi nota εἴσω. Cum insin, quoque construitur: Nonn. ὁφρα πιοῦσα Μηκέτι διψήσω, καὶ μηκέτι δεύρο περῆσω. Εκ θυθίων λαγόνων ἀρνεῖν, Nec amplius buc transeam haustum aquam e profundis laticibus. Vel simpliciter Huc veniam; nam vox δευρο ei addita significat aliquantulum mutat. Sic enim Joannes dixerat, Μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Ideū alibi, εἰς σε περῆσει, Ad te veniet. Itidem cum dicitur πέρασον ἔξω redditur tantummodo Exi. Soph. πέρασον ἔξω δόμων, Prodi ex ædibus, Exi e domo. Hom. dicit etiam περῆν ἐπὶ οἴνοπα πόντον pro διαπερῆν s περῆν, Trajicere, Transire, διαβατεῖν. Item Supero, Soph. (Εδ. T. 673.) ὅταν Θυμον περάσης, Ubi furorem superaris et veluti transieris: ὅταν ἐπὶ πέρας ἔλθῃς τῆς ὄργης. Epigr. εἰς σε περῆσω, Si te effugero, evasero, et veluti transiero. // Interdum est μεταβατικὸν, et significat Transporto, Trajicio; peculiariter vero de iis qui transportant ut vendant. II. Φ. (40.) Καὶ τότε μέν μιν Λῆμον ἔκκτιμένην ἐπέρασσε Νησοὺς ἄγων· ἀτὰρ νιὸς Ιήσους ὃντος ἔδωκε, Transvexit ut venderet. Eust. exp. πέραν ἀπέδορο, καὶ διὰ θαλάττης πλένεται διεπάληση: itidemque alibi dicit, περῆν significare πέραν πιπράσκειν, In ulteriore regione vendere, In ultraiora loca transferre ut vendas: a quo περῶν derivat πέρην: et περάσαι, a quo περάσω, de quibus infra. In ead. signif. Od. O. (386.) Αὐδρες δυσμενέες νηστιν λάθον ήδ' ἐπέρασαν Τούδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ' ὁ δ' ἔξιον ὄντος ἔδωκε: Vendiderunt me transvectum ad hujus viri domum: [cf. 428.] Et in pass., εἰς Λῆμον πεπερημένος, in Lemnum transvectus et venditus: quod Eust. ex eodem Hom. affert. Cum vero ei junguntur adverbia motum in loco significantia, simpliciter redditur Vendo: Od. Ζ. (297.) Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσσοι, καὶ διπετον ὄντος θοιο, Ut ibi me venderet, τωλήση, Schol. Sic II. (Φ. 454.) Δῆσειν καὶ περάσαν νῆσουν ἐπὶ τηλεδαπάνω, Se vinceturum et venditurum me in insulis longinquis. Ubi etiam nota περῆν, s. περάσαι Ροῆτις, usurpatum Attico more pro περῆσει, ut ἐλᾶν pro ἐλάσειν. Ad περῶν autem significans simpliciter Transfero, pertinet quod ex Eur. (Hec. 53.) affertur, περῆν ὥπλον σκηνῆς πόδα, pro E tentorio profert pedem. Ροῆτις vero DICITUR Περῶν pro περῶν, ut ὥρων pro ὥρα, quod legitur in Epigr. "Περῆσαι, Ionice pro περάσαι." [Brunck. Attig. 337. 1182. Εδ. T. 674. Apoll. Rh. 79. Musgr. Or. 208. Valck. Diatr. 239. Xen. K. II. 651. Gesner. Ind. Orph. v. Ἐπέρησεν, ad Thom. M. 136. Eur. Phoen. 147. Hec. 53. ubi v. Brunck., item 661. Markl. Suppl. 112. Musgr. Iph. T. 516. Hel. 361. 1039. Herc. F. 139. Jacobs. Anim. 166. Anth. 11, 106. Monthly Review Jan. 1799. p. 90. Heyn. Hom. 5, 54. 7, 405. 8, 121. 124. 126. 130. Huschek. Anal. 27. Vendo, Ruhnk. ad H. in Cer. 132. it. Mitsch. cf. Clark. ad II. A. 67. Ω. 8.: πρὸς, Herod. 668. Act., Porson. Or. 1427. Diod. S. 2, 502. Περάσων, περῆσων, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 51. 57. Clark. ad II. A. 67. Περῆσαι, περῆσαι, Heyn. Hom. 6, 284. Fut. περῶν, ad Moer. 124. De forma, Valck. Oratt. 342. De quant., Clark. l. c. Περῆν πόδα, πόδη, Wakef. Diatr. 10.: ἐπὶ, Heyn. Hom. 4, 339. Π. εὐδαίμον, Xen. K. II. 7, 2, 20. Περῶν, Agathias 50." Schæf. MSS. Εσχ. Choeph. 268. κίνδυνον. Περῶντο, Opp. K. 2, 621. De περῆσαι

A et περῆσαι, vide Hermann. ad Orphica p. 28.] Πέραμα, τὸ Trajectus, Transitus. Utitur hoc vocab. Schol. Homer. (Od. Δ. 671.) πορθμῷ exponens τῷ διὰ περάματος τῷ στενῷ τότῳ. Πέρασι, ἡ, Transitus, διάβασις, διόδος: de ipsa Transeundi actio. Theophr. C. Pl. 2, (8, 4.) Τοῦτο δὲ παθόντα, h. e. ἐπικριθέντα, Scalpta s. Incisa, καὶ πέρασίν τινα ἔλαβεν ὑπρουν καὶ πνεύματος, καὶ τὸ θερμὸν εἰσδέχεται, ubi tamen non πέρασιν scriptum est, sed Ἀπέρασιν, mendose: [retinuit autem Schneid. in sua Ed., cf. 1, 17, 10. Ἀπέρασι, pro Vomitus, legitur ap. Plut. 6, 570. Cf. Ἐράω.] || Πέρασι βίου pro ἡ τελευτὴ, Finis, Εξίτος, ut Suid. exp. in h. l. Δότε βίου πέρασιν καὶ καταστροφὴν τινα. ["Brunck. Εδ. C. 102." Schæf. MSS.] Περάσιμος, ὁ, ἡ, Transmeabilis, Qui transiri potest, Vadosus, ut Cæsar loquitur: Arrian. (5, 9, 8.) de fluminibus Indiae, Χειρῶνος ἴσχονσιν, ὀλίγοι τε γίνονται καὶ εἰσιν ὅπου περάσιμοι, Vado pedibusque transiri possunt. Ubi tamen mendose scriptum EST Παράσιμοι. ["Valck. Diatr. 270." Schæf. MSS.] Περάσις, i. q. περάσιμος, Permeabilis, Per quem transitus patet, Qui transiri potest, Plut. Pyrrho (28.) p. 724. mea Edit. Τάφρον οὐ περατήν. Ἀπέρασι, Qui transiri et permeari nequit, Imperius, Immeabilis, Innavigabilis, ["Philo J. 1, 554." Wakef. MSS.] Δυσπέρασι, Transitu difficilis. Apud Eur. (Med. 648.) δυσπέραστος αἰών, Μεταξις quam difficulter transitur. Ubi annotant legi ΕΤΙΑΜ Δυσπέραστος, quod fuerit potius a περάνω, quam a περῶν, sicut ἀπέραστος. Περάτης, Peregrinus, q. d. Transitor, VV. LL. At Περάται Suid. accipit pro πορθμοῖς, ut infra videbis. ["Chrys. in Genes. Hom. 35. T. 1. p. 284, 14. Ἐπειδὴ γὰρ πέραν τοῦ Εινφράτου τὴν καρούκησιν εἶχε, διὰ τοῦτο καὶ περάτης ἐλέγετο." Seager. MSS. Procl. Paraphr. 250. Schleusu. Lex. V. T. * "Περατικός, ad Diod. S. 2, 643." Schæf. MSS. Περατικός, Gl. Transfluminales, Orig. Exh. ad Mart. 197.] Περητὸς, Ionice pro περάσις, ut περῆσω pro περάσω, Herod. (5, 52.) Περητός νησοὶ ποταμός, Fluvius qui navibus transitur, non nisi navibus potest trajici. [* Περητήρ, unde] Περητήριον, Quo perforare et transfodere aliquid possumus. Sic dicitur ab Hippocr. (Intern. Aff. 24.) Terebra recta et acuta, diversa a modiolo, Gal. Lex. Hippocr. περητηρίῳ εκρ. τρυπάνῳ τῷ εὐθεῖ καὶ ὀξεῖ: subjungens, Εστὶ γὰρ καὶ ἔτερον, ἡ χοινική: [legitur etiam "Τρυγλητήριον."] "Περιήριον, Terebrum, τρύπανον, VV. LL. perperam pro περητῇ."

B "Αναπράω, per sync. pro ἀναπεράω, Penetro, Perforo, Perterebro: unde ap. Hippocr. ἀναπρῆσαι, "quod Gal. exp. ἀναπρῆσαι, ἐκτρῆσαι." [* "Ἐπαναπεράω, vide Προδρ. Ἐλλην. Βιβλιοθ. 235. mea Ed." Corai. MSS. * "Αντιπεράω, Trajicio, Tzetz. ad Lyc. 630. Leon. Gramm. Chronogr. 365. 379. 402." Kall. MSS. Ad Orph. Arg. 137. "Jo. Malal. 1, 98. 119. 177." Elberling. MSS.] Αποπεράω, Trajicio alicunde, Plut. Mario (37.) p. 780. mea Ed. Απεπέρασαν εἰς τὴν ἀντικρὺν νῆσον: [35. Lysandro 11. Pomp. 62.] Διαπεράω, Pertranseo, Trajicio, i. q. περῶν, sicut διαπερῶν cum πέρων; Isocr. Πελάγη διαπερῶν, Maria transmittere, Xen. Εερ. (11, 17.) Διαπερῶν τὸν βίον, Transire vitam, ut Sallust. loquitur, s. Transigere, Traducere. Sic Chrys. Διαπερῶν τὸν χρόνον, Traducere tempus. ["Clark. ad II. A. 67. Brunck. Andr. 855. Wakef. Herc. F. 832. Porson. Phoen. 1409. Dionys. H. 1, 486. Narro, Bibl. Crit. 3, 2. p. 26." Schæf. MSS.] "Διαπέρω, ερῶ, Transeo, Trajicio, "Plut. Themist. Διαπέρους εἰς νῆσον, In insulam "transeuntes, VV. LL.; sed perperam, procul dubio "pro διαπερῶντες, a διαπερῶν." Διαπέραμα, τὸ Trajectus, Hes. v. Πορθμὸς, ["Fischer. ad Palæph. 187." Schæf. MSS. * "Διαπέρασμα, Buttm. Schol. Od. Δ. 671." Elberling. MSS. * Διαπερασμὸς, Epiph. 1, 630. * Διαπέρασις, unde * Διαπεράσιμος, Hes. 185. Phav. 151. "Heyn. Hom. 5, 457." Schæf. MSS.] Εἰσπεράω, Transeo, Trajicio in, περῶν εἰς, Nonn. εἰς σε περῆσει, * Penetro, Ingredior, Hesiod. "Ἐργ. 2, (272.) Ἐνθάδ' ἐγὼν ἐπ' ἀεθλα δαῖφρονος Ἀμφιδάμαντος Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα, In Chalcidem traxi, sc. navi. [Orph. Arg. 74. 354. 466. 905. 1372.]

Ἐκπεράω, Transeo ex, Eur. (Andr. 824.) δωμάτων ἐκπερῆ, Exit ex ædibus. Sic Soph. πέρασον ἔξω δόμων, Exi e domo. Pro Trajicio, ἀποπεράω, usus est Hom. Od. H. (35.) νησὶ πεποιθότες ὥκείησι Λαῖτρα μέγ' ἐκπερώσι. Eur. (Iph. A. 18.) dicit ἐκπερῆν βίον, Vitam transire s. traducere, Άνυμ transmittere, ut alii interpr. || Accipitur etiam transitive pro Traduco, Trajicio, Transporto, sicut et περάω, Num. 11, (31.) Ἐξεπέρασσεν ὄρυγομήτραν ἀπὸ τῆς θαλάττης τὸ πνεῦμα, Ventus abreptas trans mare coturnices detulit. [“Brunck. ad Eur. Med. 436. Or. p. 216. Valck. Hipp. p. 252. Musgr. Herc. F. 387. Cycl. 510. Or. 54. Porson. ibid. Jacobs. Anth. 11, 283. Abresch. Ἀesch. 2, 32. Huschk. Anal. 28. Wakef. Georg. 138. Monthly Review Jan. 1799. p. 90. Ἐκπ. ποδί, Wakef. Diatr. 10.” Schæf. MSS. * Ἐκπέραμα, Ἀesch. Ch. 653. * Ἐκπεράτως, unde * Δυσεκπέρατος, Eur. Hipp. 678. 882.] Διεκπεράω, Transeo. Sed sonat q. d. E loco aliquo per alium transeo. Interdum pro Exeo, sicut διεξόδος modo pro Exitu, modo pro Transitu usurpatur. Frequentius pro Transeo, Trajicio, Apoll. Rh. 2, (901.) Ἀχέροντα διεξεπέρησαν ἑρτηροῖς, Trajecere remis. || Trajicio, Transfigo, Perforo, Aristoph. (Πλ. 283.) πολλῶν θύμων βίξας διεκπερῶντες. [“Transeo, itinere terrestri, τὴν ἄννυδρον, Herod. 3, 4. τὸν ποταμὸν, 5, 52.” Schw. MSS. * Συνέκπεράω, Xen. K. 4, 5. * Υπεκπεράω, Orph. Arg. 68.] Ἐμπεράω, Trajicio s. Transeo in, etiam Transveho in : sicut ἐκπεράω tam neutraliter quam transitive capitur. Cujus verbi nulla afferuntur exempla, sed inde derivatum videtur ESSE Ἐμπέραμος, Qui transit s. trajicit in, Vector, ἐμπορος. Callim. H. in Jovem (71.) οὐ σύ γε νηῶν Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, Schol. ἐμπόρους. || Alias tamen ἐμπέραμος idem significat cum ἐμπειρος, Peritus, ut et Hes. testatur, qui ἐμπέραμον exp. ἐμπειρον. Et sic exponi etiam potest νηῶν ἐμπεράμους, Rei nauticæ peritos, Nautas. [“Ruhn. Ep. Cr. 129. Brunck. Soph. 3, 509.” Schæf. MSS.] Ἐμπέράμως, Perite, Scite, ἐμπείρως, Schol. Callim. H. εἰς Λ. Π. (25.) ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα Χρύματα. Cui Ἐμπέραμος ADDE Ἐμπερῆς, quo itidem pro ἐμπειρος usus est Soph. Ulysse Furente, Hes. [* “Καταπεράω, Anna C. 398.” Elberling. MSS. * Συμπεράω, Plotin. de Puls. 134. Cr. “Schol. Eur. Or. 1551.” Kall. MSS.]

Περάσκω, Poëtice pro περάω, Transeo, Trajicio, Od. E. (480.) de duobus fruticibus, Τοὺς μὲν ἄροιτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων, Οὔτις ὅμβρος περάσκε διαπερῆς, Nec unquam eos pertransiit imber.

Πρήσσω originem traxit ε περήσω, facta syncope, ut in κρητῆρ, a κεράσω s. potius κερήσω, Ionico. Dicitur vero πρήσσειν ὁδὸν pro Transire viam, h. e. Iter facere, Viam ire, Apoll. Rh. 1, (1267.) πρήσσει δ' ὁδὸν, Od. N. (83.) de equis scutica incitatis, Υψός ἀειρόμενοι ρίμφα πρήσσοντο κέλενθον, Eunt s. Carpunt viam. Idem dicit etiam πρήσσειν ὁδὸν, ubi subaudiri potest διὰ, sicut cum alibi dicit Ἑλκησιν πεδίοιο, et ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο, Eust. subaudiri scribit διά. Od. O. (47.) ἵππος Ζεῦζον ὑφ' ἄρματ' ἄγων, ὅφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο, Ut viam carpamus, eamus, s. Per viam. Schol. exp. περάσωμεν. [“Pierson. Veris. 158. Wakef. S. Cr. 2, 4. Kuster. Bibl. Chois. 87.” Schæf. MSS.] UNDE Διαπρήσσω, quod ejusd. est signif., sicut διαπερά et περάω idem valent, i. e. Pertranseo, Transeo per, Od. B. (429.) et II. A. (483.) Ή δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσοντα κέλενθον, II. B. (785.) μάλα δ' ὕδα διέπρησσον πεδίοιο, ubi exp. διεπέρων διὰ τοῦ πεδίου, Transibant campum, Currebant per campum. Item Percurro, Od. Ζ. (197.) Οὐτὶ διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ: i. e. διέλθοιμι. [“Kuster. I. c. Heyn. Hom. 4, 399. 5, 595. 8, 383. Ruhn. Ep. Cr. 249. Pierson. I. c. Wakef. S. Cr. 2, 3. ad Herod. 318.” Schæf. MSS.] SED ET Πρήστε ejusd. originis esse videtur Eustathio, vel a VERBO Πρήθω: nam hæc verba II. A. (481.) Εν δ' ἀνεμος πρήστεν μέσον ιστίον, enarrans p. 139. πρήστεν expr. ἐφύσησε, subjungens, Θέμα δὲ τοῦ πρήστεν, ή τὸ πρήθω, ή τὸ περῶ συγκοπέν, ἐξ οὗ καὶ τὸ πρήστοντα καὶ διαπρήστοντα κέλενθον, ὃ ἐστι διαπερῶσα. Igitur πρήστε s. potius ἐν-

A πρῆστεν, est enim tmesis, ΑΒ 'Ἐμπρήθω, significat Infavit, Flatu implevit, ἐπούρισε, κατούρωσε. “Διαπρηστέω, “ Indicium defero. Affertur enim ex Herod. (4, 79.) “ Διεπρήστεντε πρὸς τοὺς Σκύθας, pro Indicium detulit “ Scythis, Indicavit.” [“ Sed fortasse τὸ διαπρηστέντεν, quod a διαπρηστει deductum videtur, idem signif., sc. Pertransire, Percurrere. Quare l. b. ita vertetur, Ad Scythes transiit, Profectus est, Igitur.” Porti-Lex. Ion. “ Vitiosa forsitan est scriptura pro διεδρήστεντε, Transfugit.” Schw. MSS.]

¶ Περάω accipi et pro Vendo supra docui: a quo quæ derivata sunt, seorsim ponere satius visum est, propterea quod signif. multum a præcedentibus sunt diversa: necnon quoniam syncopen quandam patientur. ΝΑΜ Πρηθῆναι dicitur ΕΤ Πραθεῖς pro Περηθῆναι et περαθεῖς, sicut κεκραμένος: pro κεκραμένος: ΕΤ Πρᾶσις ΑC Πρατήρ pro πέραστις ac περατήρ, sicut κρᾶσις et κρατήρ pro κέρασις et κερατήρ. SOLUM Πέρηημι non συγκέκοπται. Porro quod AD Πρηθῆναι attinet, formatum est e fut. περήσω, facta sync.: B unde ap. Herod. (2, 54.) Πρηθεῖς εἰς Λιβύην, Venundatus in Libya, s. potius In Libyam traductus et venundatus. Itidem πεπρῆσθαι, Venditum esse, Venisse. Est indidem et VERBALE Πρηθῆριον, [ε *Πρητήρ.] Locus in quo venum exponuntur res vendae, i. e. Forum: pro quo communis lingua dicit Πρατήριον. Legitur autem illud Πρηθῆριον ap. Herod. [7, 23.]

Πράω igitur, UNDE Πιπράσκω, per reduplicationem, ut πιφάνσκω a φάω, et πιπίσκω a πίω, significat Vendō. Apud Schol. Thuc. Πιπράσκε δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον, Argento omnia vendit, Nihil non venale habet proposita pecunia: quod ei sit lucri bonus odor e re qualibet. Plut. Apoph. Λησθέντε δὲ πολλῶν αἰχμαλώτων, ἐπίπρασκεν αὐτούς: Solong. Πιπράσκονται ἐπὶ τῇ ζένη, Venduntur in extera regione, Alii, In exteram regionem vendendi emittuntur. Pro quo Hom. diceret περῶνται. Præt. act. πέραστα. Unde partic. ap. Demosth. Phil. 4. Τοὺς πεπράσκοντας αὐτούς. Apud Eund. Πεπρακένται ἔαντὸν, Sese vendidisse. Pass. Πέπραματ, Venditus sum, Xen. Ελλ. 6, (2, 9.) Ἐκήρυξεν πεπράσθαι δόστις αὐγομολαῖη, Vendendos esse qui transfugerent, Hastæ addicenda. Et partic. ap. Paul. ad Rom. 7, (14.) Πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἀμαρτίαν, Venditus et addictus peccato, Aor. pass. est Επράθην. Unde ap. Thuc. Επράθη ταλάρων εἴκοσι, Venditus est viginti talentis: Et Επράσθαι, Venundati sunt, Plut. Pericle. Item Πραθεῖς, Venditus, Venundatus, Idem in Fabio: et in Act. 5, (4.) Ii vero, qui hæc deducunt a VERBO Πράσσω, πράττω, exempla ejus usus nulla afferunt; nam quod e Plat. de LL. affertur, Πραττέσθω διπλοῦν, pro Solvat duplum, non est ab hoc πιπράσκω, sed a Πράττω, Exigo, a quo et Εισπράττω, item Εκπράττω, de quibus suo loco. [“Πιπράσκω, Thom. M. 703.. 719. 740. Musgr. Hel. 891. Wakef. Phil. 978. S. Cr. 4, 134. ad Charit. 268. Π. πρὸς ἀργύριον, Valck. Callim. 299. Πεπράσσομαι, πραθήσομαι, Μœr. 294. et u. Πέπραματ, de quant., Porson. Med. p. 20. Πεπραμένος, Valck. Diatr. 274. Πραθῆναι εἰς, Idem Oratt. 409. ad Herod. 131. Hinc περάσω, Clark. ad II. A. 67. Πιπράσκω, Callim. 1, 458.” Schæf. MSS. Manetho 6, 727.] Πρᾶσις, ή, Venditio, alicubi etiam Auctio, Plato de Rep. 2. Πρὸς ὄντιν τε καὶ πρᾶσιν διακονεῖν, Operam suam ad emtionem et venditionem locare. Idem, Τὴν πρᾶσιν ποιεῖσθαι, Vendere, Venale habere, In vendendo occupatum esse. Quod vero Plut. Othonē (4.) dicit, Τὴν ἐπὶ πρᾶσει διαπλοῦσι σῖτον, Philelph. veritit, Ad emiunculas annonam vendunt. Item Βιών Πρᾶσις inscribitur Luciani Dialogus quidam, i. e. Vitarum auctio, ut Micyllus vertit. Ex 4 Reg. 12, (5.) Απὸ τῆς πρᾶσεως αὐτῶν, pro Juxta ordinem suum. Alicubi scribitur Πράσις. [“T. H. ad Pluton p. 477. Porson. Hec. p. 75. Ed. 2. Thom. M. 268. 329. 768. Aristoph. Fr. 275. Πρ. εἰς, ad Charit. 78. Πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, 317. T. H. ad Lucian. Dial. p. 76. ad 1, 277.” Schæf. MSS.] Ἀπρασία, ή, Emitorum penuria, Cum nihil vendere possumus; alii interpr. Vilitas: quo tamen vocabulo significatur potius ή εὐωνία. Liban. Κατέλαβεν ἀπρασίαν τῶν φορτίων,

δν ἐκβιβαῖε. [Eupolis ap. Bekk. Anecd. 83.] Ἐλευθεροπράσιον, τὸ, Liberorum venditio. Unde ἐλευθεροπραστὸν δίκη, Actio quæ in eum instituebatur, qui liberum vel etiam servum alienum vendidisset. JCTi appellant Crimen plagii. J. Poll. I. 3. Καὶ δίκη δὲ κατὰ τῶν ἀνδραποδιστῶν ἐλευθεροπρασίον. “Παμπραστα, “Omnium rerum venditio, s. rerum omnis generis. “Dicitur ἐπὶ τῶν πάντα πωλοῦντων: necnon ita νομίζεται τὴν πρᾶσιν τῶν ἐπιπλων, quæ fit per præconem. “J. Poll.” Πράσιμος, δ, ἡ, Venalis, Qui venum exponitur, Vendibilis, J. Poll. (7, 8.) ex Isæo et Xen. Vide “Εμπορος. [“Ad Mœr. 423. ad Lucian. 1, 528.” Schæf. MSS. Xen. K. II. 4, 5, 14.] Πρατέος, Vendendus, Plato de LL. Πρατήρ, δ, Venditor, Plato de LL. 11. Αγαγέτω μὲν ὁ ἔχων εἰς τὸν πρατῆρα ἡ τὸν δόντα, Ad venditorem, vel donatorem. Item πρατήρ λίθος, Lapis cui mancipia venalia imponebantur, unde mancipia vendebantur: quem Aristoph. vocat τράπεζαν, Plut. Solone, Τὸν κῆρυκος λίθον. [“Liban. 47. Theod. 4, 339.” Wakef. MSS.] Πρατήριον, τὸ, Locus in quo res venales venum exponuntur, Forum: pro quo ap. Herod. Ionica dialecto Πρητήριον, cui synonymum πωλητήριον. Sic dicitur etiam ὁ πρατήρ λίθος, Lapis ille in quo servi venales exponebantur, J. Poll.: Plaut. O stulte, nescis nunc vendite; atque in eo stas lapide, ubi præco prædicat: i. e. ἐπὶ τοῦ πρατήριον, ἐπὶ τοῦ πρατῆρος λίθον. In hoc vero Basil. I., qui non integer citatur, Τούρους ἀγαγῶν εἰς τὸ πρατήριον, ambiguum est an pro illo Lapidē accipiatur, an pro Foro et mercatu. [“Ad Mœr. 314. Wytenb. Select. 372. ad Herod. 522. Thom. M. 768.” Schæf. MSS. Plut. 7. p. 172. Hutt. τὰ τῆς ὀπώρας πρ., sc. ἀγγεῖα.] Πράτης, δ, Venditor, i. q. πρατήρ, J. Poll. ex Isæo et Hyperide. [Gl. Venditor, Auctor, Distractor. “T. H. ad Plutum p. 444. * Παλιμπράτης, 446. “Epist. Socr. 1. init., ubi v. Orell.” Boiss. MSS.] Πράτητις, ἡ, Venditrix. [* Πρατός, Vendendus, Venalis, 2 Macc. 11, 3. Soph. Trach. 279.] Απρατος, δ, ἡ, Qui nondum venditus est, non venditur. Nam J. Poll. ἀπρατα exp. non solum τὰ μήτω πεπραμένα, sed etiam τὰ μὴ πεπρασκόμενα: quemadmodum, inquit, ἀπρατος ἀνὴρ dicitur δομή πεπράσκων ἄντρον, Qui se non vendit, operam linguam suam non habet venalem, i. e. Integer, Incorruptus, Qui fidem addicere pecunia non didicit, δομή δωροδοκῶν, ἀδωροδόκητος, ἀδέκαστος. [“Toup. Opusc. 1, 235. ad Charit. 296. * Δύσπρατος, Monthly Review Aug. 1799. p. 433.” Schæf. MSS. Athen. 262.] Παλιμπρατος, Qui iterum venditus est, se saepius vendi sivit, saepē commutata servitute vafer evasit, priore hero relicto subinde alii se addixit, Veterator, J. Poll. Ο δὲ πολλάκις πραθεῖς, οὐ εἴποι τις ἀντι παλιμπρατον, παλιμπολος ἀν λέγοιτο. Et παλιμπρατα, Iterum s. Σεπιus vendita. Idem J. Poll. Καὶ τὰ δεύτερον πεπρασκόμενα, ἀναπλωλόμενα, ἀναπιπρασκόμενα, παλιμπρατα, παλιμπολα. [“Ad Timæi Lex. 205. Jacobs. Antb. 8, 396. T. H. ad Plutum p. 446. * Τριπρατος, Cattier. Gazoph. 95. Aristoph. Fr. 288.” Schæf. MSS. “Herodian. Epimer. 288.” Boiss. MSS. Schol. Soph. Ed. T. 1063. Eust. II. Θ. p. 616, 44. Od. A. p. 39, 17. 19. * Πρατα, Photio δὲ τὰ δημόσια πωλῶν, κήρυξ δημόσιος. * Πρατηδομαι, unde * Αποπρατηδομαι, Vendo, LXX. Tob. 1, 7. * Αργυροπράτιον, Jo. Malal. 2, 109.” Boiss. MSS.]

Αναπιπράσκω, Revendo, Venditum mihi vendo vicissim: ut faciunt oī παλιμπωλοι s. παλιγκάπηλοι: UNDE Ανάπρατος, Cum venditum nobis revendimus aliis. J. Poll. Τὸ δὲ δεύτερον τι πεπράσκειν, ἀναπλωλόν ἔρεις καὶ ἀναπιπράσκειν καὶ τὸ ἔργον, Ανάπρατος. Ibid. Οἱ ἀναπιπράσκοντες: item τὰ ἀναπιπρασκόμενα, quæ et παλιμπρατa paulo ante. Αναπράτης, Qui re-vendit sibi vendita. Διαπιπράσκω, Divendo, Plut. 872. meæ Ed. (=3, 165.) Οὐσίαν μεγάλην διαπιπράσκων τιμῆς τῆς τυχόντης. [“Ad Charit. 255.” Schæf. MSS.] Διάπρατος, ἡ, Ipsa dividendi actio, Venditio, Plut. Sulla (33.) p. 865. meæ Ed. Τὰς δ. τῶν δεδημένων οἰκων, [“Dionys. H. 3, 1376.” Schæf. MSS. * Διαπράτης, Gl. Distractor. * Εκπιπράσκω, Dem. 121. 145.” Seager. MSS.] Εμπιπράσκω, Vendo

A in. Unde ἐμπέπραται ap. J. Poll. 7, (9.) c. 2. [* “Ἐπιπιπράσκω, Clem. Alex. Pæd. 3, 3.” Routh. MSS. “Schol. Aristoph. Πλ. 1038.” Kall. MSS.] Καταπιπράσκω, Vendo, Venuudo, Venum expono. Unde καταπραθεῖς ap. Lucian., Venditus, Venum expositus. [* “Μεταπιπράσκω, Phryn. Σοφ. Προπαρ. 51. Schol. Aristoph. N. 1199. Suid. v. Προθέν.” Boiss. MSS.] * Μεταπράσεις ædium dicuntur, cum venditæ aliter extruuntur, Strabo 5. p. 103(=359.) Ξύλοις καὶ λίθοις πρὸς τὰς οἰκοδομίας, “ἀς ἀδιαλείπτως ποιοῦσιν αἱ συμπτώσεις καὶ ἐμπρήσεις “καὶ μεταπράσεις, ἀδιάλειπτοι καὶ αὗται οὖσαι. Qui “bus subjungit, Καὶ γάρ αἱ μεταπράσεις ἐκούσιοι τινες “συμπτώσεις εἰσὶ καταβαλόντων καὶ ἀνοικοδομούντων “πρὸς τὰς ἐπιθυμίας ἔτερα ἐξ ἔτερων: nam qui veteres “domus emunt, de novo eas ædificare solent, et alias “facere ab illis quæ ipisis venditæ sunt.” [Gl. Σοκινατα, Κοκινατα. Μεταπράτης Cocio : M. ἀνδραπόδων, Mango, Venalicarius. Μεταπράτης Bolanæ. “T. H. ad Plutum p. 446.” Schæf. MSS. * Περιπιπράσκω, Bekk. Anecd. 432.” Boiss. MSS.] Προπιπράσκω, Prior Vendo. UNDE Προπράτης, [s. * Προπράτηρ,] Qui prior vendit. A quo oī ἀναπράται emunt quæ revendant, qui ET Προπράτωρ: idem ferme qui προξενητης et Pararius. Sed tamen Proxeneta tam apponitur ab emtore, quam a venditore, atque ab utraque parte contrahentium: Προπράτωρ vero tantum stat a parte venditoris, ideoque et προπώλης dicitur; estque velut Venditoris institutor. J. Poll. 7, c. 2. Ο δὲ τοῖς πιπράσκονται προξενῶν, προπράτωρ: quem Aristoph. προπώλην appellat, Plato προπωλοῦντα. Utitur porro ea voce προπράτωρ Dinarch. et Isæus, Lysisias voce προπράτης, ut ibid. annotat. Locus autem Plat., ad quem J. Poll. respicit, est de LL. 12. Εγγυητὴς μὲν δὴ καὶ ὁ προπωλῶν ὄτιον, τοῦ μὴ ἐνδίκως πωλοῦντος ἢ καὶ μηδαμῶς ἀξιόχρεω ἵπόδικος δ' ἔστω καὶ ὁ προπωλῶν καθάπερ ὁ ἀποδόμενος: quæ verba Bud. sic vertit, Qui quippiam vendit, sponsor esto et repromissor pro emtore, ut si is non jure postea alii eam rem vendiderit, i. e. mancipio tradere nequiverit, non minus ille prior venditor auctiorque quam posterior teneatur. Sed sunt qui perperam a Bud. προπράτωρ reddi Auctor contendat, eum l. sic vertentes, Porro fidejussor et proxeneta, qui malo auctori et venditori male fidei, aut qui non est solvendo, in quovis negotio institutoris munere fungitur: tam vero evictio nem præstet institutor quam venditor. Ubi etiam annotant, venditorem, i. e. τὸν πωλοῦντα, proprie auctorem esse: institutoris vero, i. e. τὸν προπωλοῦντα, fidejussoris sive sponsoris, qui sua fide jubet, tantum partes tenere, qui auctor credendi a Donato dicitur: i. e. auctor secundus, ut Ulp. tradit a vulgo nominari. Προσπιπράσκω, Aliis adjunctum vendo, Vendo cum. Unde ap. J. Poll. 7, c. 2. προσπεπρᾶσθαι. Συμπιπράσκω, Una vendo, Venditionis socius sum et particeps, [“Joseph. 525, 26.” Wakef. MSS.] Συμπράτης, δ, Qui cum alio aliquid vendit. Quod vocab. Lysisias usurpavit; dixit enim is, Προπράτας, τοὺς σὺν ἀλλοι πεπράσκοντας, Poll. I. c.

Ab eod. Περάω FIT Περνά pleonasmo literæ ν, ut tradit Eust. INDE Πέρνημι. Significat autem Περνά s. Πέρνημι itidem Vendo, In aliam regionem venum exporto, ut ipsum Περάω. Eust. exp. πέραγ που καὶ μακρὰν τῆς οἰκείας πωλῶ. E quo est partic. Περνάς, quo utitur Hom. Il. X. (45.) Κτείνων ἢ περνάς νήσων επὶ τηλεδαπάνω. Ubi simpliciter accipitur pro Vendens: nisi malis, Domo exportatum vendens. PASS. Πέρναμι, Vendor, Venum exportor. Aristoph. Ιππ. (176.) διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέργαται, i. e. πεπράσκεται. Et partic. Περνάμενος ap. Eust. [“Περνάω, ad Timæi Lex. 273, ad Il. Ω. 8. Πέρνημι, Theogn. 1167. Ammon. 193. Περνάς, Schol. Plat. 121.” Schæf. MSS.] Περνάσκω, Vendo, Venum exporto, Venum abduco, Il. Ω. (752.) “Ἀλλοις μὲν γάρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὥκνες Ἀχιλλεὺς Πέρνασχ ὄντιν” ἔλεσκε, πέρην ἀλὸς ἀγρυπέτοιο, ΕΣ Σάμον, ἐς τὸ Ιμβρον. Ubi nota hoc verbum cum præp. ἐς, sicut supra habuimus, ἐπέρασαν Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώματα, Venum exportarunt, abduxerunt.

HINC Πόρνος, δ, Qui corpus suum prostituit et

veluti vendit, corpore quæstum facit, ut pueri meritorii, qui et ἐταιρεύοντες. Bud. interpr. Cinædus, Exoletus. Πόρος quis sit, et unde dictus, Xen. Απ. 1, (6, 13.) p. 426. aperte ostendit, Τὴν τε γὰρ ὥραν ἐὰν μέν τις ἀργυρίον πωλῇ τῷ βουλομένῳ, πόρον αὐτὸν ἀποκαλοῦσι: τοχ, Καὶ τὴν σοφίαν ὡσαῖτες τοὺς μὲν ἀργυρίον τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας, σοφιστὰς, ὡσπερ πόρον, ἀποκαλοῦσι. Et ap. Aristoph. (Πλ. 155.) παιδες πόροι, Pueri qui corpore quæstum faciunt, meritorii. [“Ad Charit. 217. ad Xen. Eph. 181. Lennep. ad Phal. 60. 130. Tresling. Advers. 58. Phrym. Ecl. 183. Thom. M. 534. 911. Jacobs. Anth. 6, 379. 12, 88. Trium generum, Herodian. Philet. 458. Piers.” Schæf. MSS.] Πόρη, ἡ, Femina quæ corpus suum prostituit et veluti vendit, quæstum corpore facit. Uno verbo Meretrix, Scortum, Prostibulum. Cai multa synonyma a Comicis facta vide in Σποδησιανά. Apud Atheu. 14. ἡ παρ' ἐμοὶ πόρον. Anaxilas ap. eund. Athen. 13. (p. 572.) Ἐκ τῆς ἐταιρίας, ἐταιρίας τοῦνομα Προσηγορεύθη καὶ σὺ νῦν οὐχ, ὡς λέγεις, Πόρης, ἐταιρίας δ', εἰς ἔρωτα τυγχάνεις Ἑλλήνως. [“Munck. ad Anton. Lib. 168. Verh., ad Charit. 217. ad Xen. Eph. 181. Tresling. Advers. 58. Wakef. S. Cr. 5, 149. Π. γυνὴ, Jacobs. Anth. 6, 169. Π. ἀδοξος, Mœr. 415. *Πόρης, (δ, pro πόρος,) Crates 2. Jacobs. 380.” Schæf. MSS. Anal. 1, 186.] Πορνοβοσκός, δ, ἡ, Leno, Lena, ad verbum Qui scorta et meretrices alit, prostibula alit: Cic. Qui alieno amori servit. Synonyma, προαγωγὸς, μαστρωτὸς, et ἡ προστῶσα γυναῖκας ἐπὶ μισθῷ τοῖς παρατυχοῦσι συμφειρομένας. [Æschin. 26. 89. Demosth. 1354. Aristoph. Ιππ. 1066. Θ. 565. et Schol., Athen. 55. “Phrym. Ecl. 183. 190. Thom. M. 731.” Schæf. MSS.] Πορνοβοσκία, ἡ, Lenocinium: Plaut. Lenocinium facere pro Πορνοβοσκεῖν, Meretrices alere. Æschin. (84.) Τὴν τοῦ Κτησιφῶντος πονηρίαν καὶ π. Πορνοβοσκέω, Lenocinium facio, Plaut. i. e. Meretrices et prostibula alo: qua signif. ex Ulp. affertur Quæstuarias mulieres alere atque prostituere. Lat. uno verbo dicunt Lenocinari: Cic. dicit etiam Alieno amori servire. Hermog. de Stat. Οἶον εἰ Σωκράτην τις πλάττοι πορνοβοσκοῦντα, ἡ Ἀριστείδην ἀδικοῦντα. Utitur Aristoph. quoque (Ep. 849.) et Plut. [6, 661. Athen. 44. “Thom. M. 731.” Schæf. MSS.] Πορνοβοσκεῖον, τὸ, Locus in quo meretrices et scorta aluntur, Lupanar: quod et πορνεῖον nominatur. [Πορνοβοσκεῖον, Qui lupanaria defendunt, et suo patrocinio comprobant, Schneider susp. *Ἀντιπορνοβοσκός, Athen. 100. “Cf. Bibl. Gr. 2, 436. Osann. Anal. p. 75.” Boiss. MSS.] Πορνογράφος, Qui meretrices depingit, describit, de meretricibus librum conscribit, ὁ συγγεγραφὼς περὶ τῶν ἐταιρίδων, Athen. (567.) ubi etiam hoc composito πορνογράφος utitur. Πορνοκόπος, δ, ab Hes. exp. *ἐταιρογράφος, necnon πόρος, adeo ut significet non solum Lenonem, sed etiam Illum ipsum qui corpus suum prostituit. [Phrynicus Bekkeri p. 12. Lobeck. 416. LXX. Prov. 23, 21. “Thom. M. 731.” Schæf. MSS. *Πορνοκοπία, Schol. Aristoph. Ορ. 286.] Καταπορνοκόπεω, In meretrices insumo: ut κατοφοφαγέω dicitur In opsonia insumo; vel etiam Merereticibus alendis exhaustio, ut faciunt οἱ πορνομανεῖς, Scortando exhaustio. [J. Poll. 3, 117.] Πορνομανῆς, Meretrices insano amore prosequens, Meretricio amore ad insaniam usque flagrans, [Schol. Aristoph. B. 432. *Πορνομάτης, Theod. Diac. Acr. 1, 69.” Boiss. MSS. *Πορνοσκόπος, Ignat. Epist. 9. p. 200. nisi scr. πορνοκόπος.] Πορνοτελῶντος, Leno, Qui pecuniam aliquam publico æario solvit, ut lenocinium facere possit, b. e. scorta alere et ex eis quæstum facere, J. Poll. ex Hermippo Comico, [*Πορνόγριψ, Thom. M. 103. 731. Phrym. Ecl. 182.” Schæf. MSS. Barker. ad Etym. M. 1097—8. Synes. Ep. 32. *Πορνοτρόφος, Euseb. Hist. Eccl. 266. *Πορνοτύπη, ad Mœr. 416.” Schæf. MSS. *Πορνοφίλας, Anal. 3, 239. *Πορνοφόνος, Greg. Naz. 2, 134. *Τρίπορνος, Triscortum, Inde ab avia meretrix, Athen. 595. Hinc *Τριπορνεῖα, Triplex scortatio, Avita scortatio, 587.” Schw. MSS. *Φιλόπορνος, Nilus Paræn. 222. *Πορνοσύνη, Manetho 4, 314.] Πορνκός, Meretricius,

A Chrys., Πορνικῆς ὁρχήσεως μισθὸς, Greg. Naz. Γέλως πορνικός. Item ap. Æschin. p. 20(=16.) πορνικὸν τέλος, Tributum meretricium: quod sc. persolvunt vel ipso πόρον, vel οἱ πορνοτελῶνται s. πορνοβοσκοῦ. [“Jacobs. Anth. 10, 56. 96.” Schæf. MSS. *Πορνικῶς, Eust. Od. p. 1438. “Theod. Diac. Acr. 5, 106.” Boiss. MSS.] Πορνίδιον, Meretricula, ut ἐταιρίδιον, Scortillum, Catullo, Aristoph. N. (997.) Μῆλῳ βλαθεῖς ὑπὸ πορνιδίου, Malo petitus a scortillo: B. (1301.) πορνίδια σκολιά. [Lucian. 1, 136. “Ad Mœr. 427. Ammon. 42.” Schæf. MSS.] Πορνείω, Scortor, Meretricor, ut Colum. loquitur, Quæstum corpore facio, Corpus meum prostituo, Æschin. p. 18(=13.) Εἰ οὐτος πεπόρνευκέ τε καὶ τὰ πατρῷα κατεδήδοκεν. In frequentiori usu est pass. Πορνεύομαι, teste Bud.: qui etiam addit, πορνεύομαι pleniorē habere signif. quam πορνείω, sicut ἀποροῦμαι quam ἀπορῶ, et similia, Æschin. l. c. Οὐ γὰρ δὴ δοκεῖ αὐτῷ εἶναι δυνατὸν, τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον πεποργεῦσθαι καὶ τὰ πατρῷα κατεδήδοκεν, Corpore meruisse s. quæstum fecisse, Corpus prostituisse pecunia. Utitur Demosth. (414. 612.) quoque et Lucian. (2, 212. 700.) Et Athen. l. 13. Ἐπαύσατο πορνεύομένη ἔτι μέτα οὐσα. [“Toup. Opusc. 1, 369. Lennep. ad Phal. 45. 60. Valck. ad Herod. 48. Thom. M. 376. Wakef. S. Cr. 4, 117. *Πορνεία, 5, 150. Toup. Opusc. 1, 369.” Schæf. MSS. : Gl. Fornicatio, Lenocinium. Schleusn. Lex. V. T. “Metaphor. notat πλεονεξίαν, εἰδωλολατρίαν, Clem. Alex. 464. φιληδονίαν, 744. Athan. 2, 59. *Μαστροπορνεία, 553. fors. μαστροπεία.” Kall. MSS. *Πορνεύης, fem. *Πορνεύτρια, Aristoph. Fr. Γεωργ. 12. ex J. Poll. 7, 201.] Πορνεῖον, τὸ, Locus in quo scorta se prostitunt, quæstum corpore faciunt, i. e. Lupanar: quod et πορνοβοσκεῖον. Utitur Xenarch. Comicus ap. Athen. (569.) Ἐπὶ τοῖσι πορνείοισιν ἀξεσθ' ὁρῷν Εἰδηθερόντας. [Aristoph. B. 113. Σφ. 1283. “Ἐπὶ πορνεῖον καθέσθαι, Toup. Opusc. 1, 63.” Schæf. MSS.] Ἐκπορνεύω, i. q. πορνεύω, Scortor, Meretricor, Corpus meum prostituo. Sed præp. signif. aliquatenus intendit. In Epist. Judæ (7.) Ός Σόδορα καὶ Γομόρρα καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν δρυμοὺν τούτου τρόπου ἐκποργεύσασαι, καὶ ἀπελθοῦσαι ὅπισσαν οὐραὶ ἐτέρας. Simili modo atque illæ scortatae et carnem alienam sectatae. [“Phot. ap. Wolf. Aeneid. Gr. 2, 35.” Kall. MSS. *“Συνεκπορνεύω, Una effuse scortor, Jer. 3, 1. sec. Compl. συνεκπόρνευσας, quæ lectio fortasse orta est εἰ σὸν ἐξεπόρνευσας, quod reliqui libri habent.” Schleusn. Lex. V. T.] Καταπορνεύω, Scortor. || Stupro, Constupro, Stuprum infero, Plut. (9, 268.) Τὸν μὲν γὰρ Διονυσίον παῖδας καὶ τὴν γυναῖκα καταποργεύσαντες οἱ περὶ τὴν Ἰταλίαν ἀνεῖλον. || Prostituo: quo sensu ex Herod. (1, 94. 196. assertur καταποργεύω τὰ θήλεα τέκνα, Filias adigo ad quæstum corpore faciendum. || Lenocinor, eo sensu quo Cic. dicit Tibi serviet, tibi lenocinabitur, i. e. Lenociniis abblandior, Greg. Naz. Μὴ γενεῖν καταπορνεύσωμεν, Ne gustui lenocinemur, abblandiamur, gustum deliniamus saporum lenocinii et illecebris. [“Ad Herod. 48. 94. ad Lucian. 1, 389. Lennep. ad Phal. 45. 60. Thom. M. 377. 375.” Schæf. MSS.] Καταπόρνευσις, ἡ, Scortatio, Constupratio, [“Heind. ad Plat. Gorg. 90.” Schæf. MSS. *“Συμπορνεύω, Clem. Alex. 40.” Kall. MSS.]

B “ΠΕΡΥΣΙ, Anno præterito, s. Anno proxime elapsi, Anno superiori: ut ὁ πέρυσι σῖτος, Frumentum anni superioris: et αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι, Legationes anni superioris, ap. Dem. Sic etiam aliquis aliquid facit πέρυσι, Philostr. Her. (670.) Εἴδον αὐτὸν π., Vidi ipsum anno superiori, Dem. Π. ἐπιθ. μῶν, Cum anno superiore esset in urbe. Item Synes. Ep. 72. Τὸν οὕτω π. ἡμέρων τοῦ πράγματος: 66. Πέρυσι οὕτω γεγονότι τοῦ καταλύουν, Qui anno superiore nondum eram in hoc numero. Et προπέρυσι, Ante annum superiori, Ante annum proxime elapsum, s. Anno ab hinc tertio. Accipitur πέρυσι latius etiam pro Antehac, Ante hoc tempus: ut Hes. quoque in genere dicit significare παρεληλυθότα χρόνον. Xen. Ελλ. 3, (2, 6.) “Ἐσμὲν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσι, Iidem nunc sumus qui ante hoc tempus. Sunt qui pro Nuper

“ etiam usurpari dicant : nullum tamen istius signif. afferentes exemplum.” [“ Valck. Adoniaz. p. 389. ad Lucian. 2, 318.” Schæf. MSS. Cf. Gataker. ad M. Anton. 10, 7.] “ Πέρισσον, perperam in quibusdam “ Codd. scribitur pro πέρυσι.” [* “ Εκπέρυσι, Lucian. Pseudo-Soph. 7.” Elberling. MSS. Lobeck. Phrym. 47.] “ Πρωτέρυσι, Ante annum superiorem, Tertio “ anno ante præsentem.” [Plato Euthyd. 272. Demosth. 467. 901.] “ UNDE Πρωτερυσιός, Qui est “ anni ante præsentem tertii. Vide infra.” [* Τριτέρυσι, J. Poll. 6, 165.] “ INDE Περυσιός, Qui anni superioris est : ut οἱ π. ἀρχοντες ap. Plat. Epist. “ Qui anno proxime exacto magistratum gesserunt. “ Sic οἱ π. ἡγεμόνες ap. Aristot. H. A. 9. Duces “ anni superioris. Et ὁ π. καρπὸς, Fructus anni “ proxime elapsi, Theophr. H. Pl. 3, 12. de fructu “ juniperi, Διαμένει δὲ εἰς ἐνιαυτόν εἰθ' ὅταν ἄλλος “ ἐπιφυῆ, ὁ π. ἀποπίπτει. Et mox de ipsa juniperō, “ Ως δέ οἱ ἐν Ἀρκαδίᾳ λέγονται, τρεῖς ἀμά καρπούς “ ἴσχει, τὸν τε π., οὐπώ πέπονα καὶ τὸν πρωτερυσιόν, “ ἥδη πέπονα καὶ ἔδωδιμον καὶ τρίτον τὸν νέον ὑπο- “ φανεῖ. Itidem Aristot. H. A. 1, 5. dicit, ‘Ἐκ τῶν “ π. κυμάτων, pro E sœtu anni superioris. Περυσιός “ dicitur etiam ὁ ἔφηβος ἄρτι, teste J. Poll., ut qui “ proxime exactos pueritiæ annos excesserit. Perpe- “ ram pro eo ap. Hes. scriptum Ηερυσιός, omisso ν.’” [“ Ad Thom. M. 33.” Schæf. MSS. * Περσίας, * Περ- σινός, pro * Περυσίας, περυσιός, Gal. Gloss. J. Poll. 2, 56. Ἀelian. H. A. 7, 47.]

“ ΠΕΡΔΙΣ, ικος, δ, ᷂, ή, Perdix, Avis satis nota : de qua vide Aristot. H. A. 9, 8. : Plin. 10, 33. : nec non Athen. l. 9. Masc. οἱ πέρδικες passim legitur : “ fem. αἱ πέρδικες ap. Aristot. H. A. 6, 1., ubi de fe- “ mineo sexu dicitur.” [“ Brunck. Aristoph. 2, 186. Soph. 3, 419. Callim. 1, 468. Jacobs. Anth. 7, 5. 11, 113. Schneid. Anab. 40. Thom. M. 550.” Schæf. MSS. * Περδικοθήρας, Ἀelian. H. A. 12, 4. * Περδικο- “ τρόφος, Strabo 14. p. 965.] “ Περδικοτρόφειον, Lo- “ cus ubi aluntur perdices, J. Poll.” [Aristoph. Fr. 260.] Schæf. MSS.] “ Περδίκιον, τὸ Παρνος περ- “ διξ, Athen. l. 14. Περιεφέρετο περδίκια καὶ χηνία “ ὅπτα, 8. e Philippo Comico, Αλεκτρυόνιον, φάγτιον, “ περδίκιον.” [“ Sed pro περδίκιων ap. Athen. 105. corrīgendum περκιδίων e p. 329.” Schw. MSS.] “ Α- “ lias περδίκιον est etiam Herbæ nomen, quæ et “ ἐλέινη dicitur, Lat. itidem Perdicium, Celso Herba “ muralis, Scribonio Herba urceolaris : vulgo Parie- “ taria. Nomen ei dedit perdix avis, id maxime “ eruens, Plin. 21, 17. et ante eum Theophr. H. Pl. “ 1, 11. Idem Plin. ejusd. l. c. 30. Parthenium, “ inquit, Celsus ap. nos Perdicium et Muralium vo- “ cat.” [“ Casaub. ad Athen. 140.” Schæf. MSS.] “ Περδικιδεύς, Pullus perdicis. Vide Περιστερεύς,” [et “ Ἀηδονιδεύς. “ Valck. Adoniaz. p. 401. ad Herod. 252. Περδικιόνης, Valck. Adoniaz. p. 402. Huschk. Anal. 102. * Περδικικός, Aristoph. Fr. 260.” Schæf. MSS. J. Poll. 10, 159. * Περδίκειος, 6, 33. * Περδικίας, ἄδος, η, Herba Parietaria, Alex. Trall. 1. p. 19., 2. p. 157. 161., 3. p. 172. * Περδικίτης, δ, λιθος, 11. p. 640. * Περδικίων, unde] “ Διαπερδικίσαι, Hesychio διαλα- “ λῆσαι, διαφυγεῖν. Itidemque Etym. Infra διεκπε- “ δικίσαι.” “ Εκπερδικῆσαι, metaphorice a perdici- “ bus est διοισθῆσαι καὶ διαδράσαι : nam animal hoc “ est πανούργον καὶ διαδράσκον τὸν θηρῶντας, Hes. “ Suid. Supra διαπερδικίσαι, ut ap. Suid. quoque “ ἐκπερδικίσαι per ι, atque ita ap. Aristoph. etiam “ scriptum reperitur “Οργ. (768.) Ως παρ' ἡμῖν οὐδὲν “ αἰσχρόν ἔστιν ἐκπερδικίσαι, Perdicis modo callide “ effugere ; astutissimum enim hoc animal est in “ quærendis sibi pullisque suis effugiis, ut fusius ibi “ docet Schol. et ante eum Aristot. ac Plin. ille “ H. A. 9, 8. hic vero, 10, 33.” “ Διεκπερδικίσαι, “ Suidæ est διαδράσαι, ἐκφυγεῖν, ἐξαπαγῆσαι, Effu- “ gere, Decipere : ἀπὸ τοῦ πέρδικος, inquit, πανούρ- “ γον ὄντος καὶ ἀπόδιδράσκοντος. Supra διαπερδικ- “ οῖσαι.”

“ Περδίκα, ἀγρίππα, σίττα, ψίττα, sunt ἐπιφθέγματα “ ποιμενικὰ, αἰτολικὰ καὶ βουκολικὰ, quibus utuntur, “ cum διάκουσιν, Schol. Theocr.”

ΠΕΡΔΩ, Pedo, Crepitum ventris emitto. At Plaut. Crepitat mihi venter : de eo, cui incogitanti erumpit crepus. Unde fut. 2. Παρδῶ, a quo aor. 2. ἐπαρδῶν, Pepedi, Crepitum ventris emisi. Ex Aristoph. cum gen. affertur πέρδω σου pro πέρδω κατὰ σου, vel καταπέρδω σου, Oppedo tibi. Pass. Πέρδομαι, eadem signif. usurpatur, qua act. Πέρδω, Aristoph. N. (9.) πέρδειται Εγ πέντε σισύραι ἐγκεκορδηλημένος. Inde fut. 2. παρδήσομαι, ut ἀποπαρδήσομαι. Præt. med. πέπορδα, Pepedi, Aristoph. N. (392.) Σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστρίδου τυννοντοντὶ οἰα πέπορδας, Quales crepus emisisti. || Πέρδειν, est etiam σχῆμα παλασμάτος, J. Poll. [Aristoph. Epi. 547. ὁ δέ γε τὰς σιμνάς ποιῶν Πέπαρδειν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ κεινούν. “ Πέπαρδε vox Græca non est. Thēma est πέρδομαι : nam act. forma præsens ap. Comicum non occurrit ; præteritum med. πέπορδα, quod supra 335. plusquamperf. ἐπεπόρδειν, Σφ. 1305. aor. 2. ἐπαρδῶν, fut. 2. med. παρδήσομαι. Compp. sunt καταπέπορδα et κατέπαρδον. Barbarum est πέπαρδα. Impressorum omnium lectio est πέπαρδειν, et sic liquido scriptum in A. In B. hanc scripturam reperi καταπέπαρδειν ἄρτι. Est illud καταπέπαρδειν eodem nomine, quo simplex, vitiosum, et præterea duabus supervacuis syllabis versum onerat ; sed ex eo sponte sua enascitur genuina et sincera lectio, quam reposui, κατέπαρδειν ἄρτι κ. τ. λ. Sic Σφ. 618. Βρωμησάμενος τοῦ σου δίγου μέγα καὶ στράτιον κατέπαρδειν. Πλ. 618. Καὶ τῆς Πενίας καταπάρδειν.” Brunck. ad l. c. “ Aristoph. Fr. 285.” Schæf. MSS.] Πορδὴ, Crepus ventris, [Gl. Peditus, Schol. Aristoph. N. 392. * Πορδαλέος, Qui præ timore pedit, Lucian. Lexiph. 10.] In VV. LL. ponitur ΕΤΙΑΜ Περδὴ, η, itidem pro Crepus ventris : quod mendosum esse puto. [Foës. Εcon. Hippocr. * Πέρδοης, Hippocr. 40. 196.] Αποπέρδω, Pedo, Crepitum ventris emitto, Diog. L. “ Ωστε ποτὲ μελεγων, καὶ μεταξὺ πως ἀποπαρδῶν, ὑπ' ἀθυμίας οἴκοι. κατάκλειστος ην, Aristoph. Πλ. (699.) μέγα πάνυ Απέπαρδον ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητο μου. Et ἀποπάρδης, Pedas, “ Crepitum ventris emittas, “ ap. Alex. Aphr. Probl. Est aor. 2 subj. Ab eod. “ ἀποπαρδεῖν dici Αποπαρδακῆ, tradit Hes., sed non “ exp.” Apud Aristoph. item ἀποπαρδήσομαι fut. passivæ vocis, B. (10.) Εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀπο- “ παρδήσομαι. Dicitur ΕΤ Αποφοεῖν ΕΤ Αποπνέειν pro ἀποπέρδειν. [“ Eust. 102, 7.” Seager. MSS. “ Valck. Phœn. p. 750. (Schol. ad v. 1183.)” Schæf. MSS. Anal. 3, 208. * “ Αποπάρδημα, Const. Manass. Amat. 2, 82.” Boiss. MSS.] Αποπορδὴ, η, I. q. sim- “ pleξ πορδὴ, Crepus ventris, Alex. Aphr. [“ Probl. 1. p. 296. perperam pro * Αποπάρδησις.” Schn. Lex. Suppl.] Ανταποπέρδω, Crepitum ventris emittenti oppedo, Crepitum ventris emitto adversus, Oppedo, Aristoph. N. (293.) βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν Πρὸς τὰς βροντὰς, Tonitribus oppedere volo. Καταποπέρδω, Crepitum ventris emitto contra, Oppedo. [* Απο- “ παρδίζω, Phav. Lex. 101. * “ Εκπορδέω, Nicet. Eugen. 7, 285.” Boiss. MSS.]

Καταπέρδω, i. q. καταποπέρδω, Aristoph. Πλ. (617.) Τῶν χειροτεχνῶν Καὶ τῆς πενίας καταπάρδειν, Paupertati oppedere : [Σφ. 618. Vide Πέρδω.] Προσπέρδω, idem, vide Θαλάμαξ. “ Προσπαρδεῖν, Oppedere, ap. “ Aristoph.” [B. 1074. * “ Υποπέρδομαι, Suppedo, 1129.]

[* Σιλητορδεῖν, Photio τρυφᾶν, καὶ * Σιλητορδία, η ἄγαν τρυφή. Vide Lucian. Lexiph. 21. et Schol., item Athen. 212.]

[* Πόρδωνες, οἱ, nominantur Cynici ap. Arrian. Epict. 3, 22, 80.]

[* Πετραδίλαι, Photio πορδαὶ, η γένος ἰχθύων ὄμοιον μεμβράδι. Vide etiam Hes., ap. quem est * Πέ- “ πριλός pro Piscium genere. Apul. de Herbis c. 7. dicit Leontopodium Græce vocari Prapedilos et Pra- pedios.]

ΠΕΡΘΩ, έρω, Diruo, Evertō, Vasto, Depopulor, Od. E. (107.) δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν, Decimo anno vastata et eversa urbe abierunt. Itidem E. (241.) πόλιν Πριάμον πέρσαντες ἔβησεν, II. Σ.

(454.) Πᾶν δὲ ήμαρ μάρκαντο περὶ σκαιῆσι πύλησι, Καὶ οὐ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων Πολλὰ κακὰ δέξαντα Μενοιτίου ἀλκιμον τὸν Ἐκτανε, Τιβετ expugnassent et evertissent, cepissent et diruisserent. Ubi etiam nota AOR. 2. Ἐπραθον a FUT. 2 Πραθω, pro Παρθω, per metathesin; regulariter enim dicendum esset Παρθω a πέρθω, ut παρδω a πέρδω. Pass. Πέρθομαι, Evertor, Vastor, Expugnare et diruor, II. B. (374.) πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσίν ώφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε περθομένη τε, Ω. (729.) πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης Πέρσεται, Π. (708.) Χάσεο διογενὲς Πατρόκλεις, οὐ νύ τοι αἷσα Σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθατ Τρώων, Quoniam fatum non est Trojam tuis manibus excindi et everti. Ubi etiam NOTA Πέρθαι pro πεπέρθαι, vel πέρθεσθαι. Schol. per aor. exp. πορθηθῆναι. || Homines quoque πέρθειν dicitur aliquis pro Perdere, Nec dare, Trucidare, Perimere, quasi Evertere vita, Soph. (Tr. 1198.) Κεῖνος γὰρ ἐπερσεν ἀνθρώπους. Eust. scribit Πέρθω derivari a πρήθω facta metathesi et προπτῇ literarum: ἐκ τοῦ παρακολουθούντος ταῖς πορθουμέναις πόλεσι. Solent enim hostes incendere υρβες quas vastare volunt. [“ Valck. Phœn. p. 180. Tull. Gem. 4. Musgr. Tro. 72. Herc. F. 700. Porson. Phœn. 498.: ἀνθρώπους, Lobeck. Aj. p. 401.” Schæf. MSS. Heind. ad Plat. Protag. 521. Buttm. Lexil. 107.]

Πέρσης, ἡ, Vastatio, Eversio, Expugnatio, Aristot. Poët. recensens fabulas e Parva Iliade desuntas, Ἰλιου πέρσις καὶ ἀπότλοις, καὶ Σινων καὶ Τρωϊάδες. [“ Paus. 3, 238. 241. Heyn. Hom. 4, 477.” Schæf. MSS.] Περσέπτολις, ὁ, ἡ, Urbium vastator, eversor, populator, Epith. Palladis ap. Aristoph. [N. 967. “ Brunck. 1, 86. 2, 104. Bentl. 323. Jacobs. Anth. 7, 153.” Schæf. MSS.] Inversa compositionis forma DICITUR Προλιπορθος pro eod. Περσεφόνη, SIVE Ιερσεφόνεια, ut Πληνελέπη et Πληνελόπεια, Quae cædibus omnia vastat: est Nomen proprium filiae Jovis et Cereris, quam Proserpinam Lat. appellant. Etymon Græci ita exprimunt, διὰ τὸ πάντα πέρθειν τῷ φύσῃ. Aido-neus quoque Molossorum rex filiam suam Περσεφόνην appellavit, uxorem, Δήμητρα [Κόρην], et canem, Κέρθερον, ut refert Plut. Theseo (31.) Vocatur eadem Περσεφόνη, ETIAM Φερσεφόνη, ITEM Περσέφαρα. [“ Ad Anton. Lib. 169. Verh., Mœr. 396. et n., Thom. M. 892. Agathias 7. et Jacobs., item Anth. 6, 131. 11, 153. Heyn. Hom. 5, 627. Φερσεφόνη, Jacobs. Anim. 35. Anth. 6, 131. 265. 318. 8, 337. 9, 18. 265. 10, 46. 395. 12, 153. ad Diod. S. 1, 232. 385. 2, 571. ad Dionys. H. 1, 274. Thom. M. l. c. * Φερσεφάνειος, Jacobs. Anth. 12, 235. * Φερσεφόνεια, Heyn. Hom. 5, 627. Φερσεφάτα, Thom. M. 550. 892. Add. ad 535. Eur. Hel. 173. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 194. Toup. Opusc. 1, 126. Verh. ad Anton. Lib. 298. ad Mœr. 396. Φερρέφαρα, Thom. M. ll. cc. Fischer. l. c. * Φερρέφαττον, Thom. M. 892.” Schæf. MSS.]

Διάπέρθω, Devasto, Diruo, Depopulor, Evertor. Unde FUT. Διαπραθω, Evertam, Devastabo. A quo AOR. 2. Διέπραθον, Everti, Vastavi, Dirui, Expugnavi. II. A. (367.) Τὴν δὲ διεπράθομέν τε καὶ ἥγαμεν ἐνθάδε πάντα. Fut. 2. infinitivi modi Διαπραθεῖν, et resolutione Ionica Διαπραθέειν, Η. (32.) διαπραθέειν τόδε, ἄστυ, Σ. (511.) Ἡ διαπραθέειν ἡ ἀνδιχα πάντα δάσσασθαι. Et pass. διεπράθετο πόλις, Odi. O. [383. “ Conf. c. διαφράιω, Heyn. Hom. 6, 250.” Schæf. MSS.] “ Διαμπραθέειν, Hesychio διαπορθῆσαι, Deva-“ stare. Poëtice pro διαμπραθεῖν, s. διαπραθεῖν, a “ διαπέρθω.” Εκπέρθω, Vastando excindo, Expugno et evertto, II. A. (19.) Εκπέρσαι. Πριάμοιο πόλιν, i. e. ἐκπορθῆσαι, καταστρέψαι. Unde AOR. 2. Εξέπραθον, (125.): a quo Εκπραθεῖν pro Εκπραθεῖν, Expugnare, Vastando evertre et excindere. [“ Heyn. Hom. 5, 467. Ilgen. ad Hymn. 412. * Συμπέρθω, Markl. Iph. p. 403.” Schæf. MSS. “ Eur. Hel. 105. Καὶ ζὺ γε πέρσας, αὐτὸς ἀγαπαλόμην.” Seager. MSS.]

Πορθέω, i. q. πέρθω, e quo et derivatum est: commune prosæ Scriptoribus cum Poëtis, superius autem πέρθω Poëtis, peculiare. Od. Ζ. (264.) Αἴγυπτιων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς Πόρθεον, ἐκ δὲ γυναικες ἄγον, Vastabant et populabant agros, Thuc. 3.

Τῆς Λακωνικῆς τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία ἐπόρθησαν, De- vastarunt, 8, (57.) p. 281. Μὴ τῆς τροφῆς ζητήσει πορθῶσι τὴν ἡπειρον. Sic Xen. Ἐλλ. 4, (6, 12.) Τὴν μὲν χώραν ἔκαε, Incendiis vastabat. At 6, (5, 27.) Κάοντες καὶ πορθοῦντες πολλῶν ἀγοθῶν μεστὸν οἰκλα. Ubi etiam nota οἰκλα πορθοῦντες, sicut ap. Plut. Ca-millo, Τὰς οἰκλας ἐπόρθουν, Vastabant et dissipiebant. Ετ πόλιν s. πόλισμα πορθεῖν, Thuc. 2. Τῆς τε γῆς ἔτεμον, καὶ αὐτὸ τὸ πόλισμα εἶλον καὶ ἐπόρθησαν, Ce-perunt et vastarunt: ut supra ex Hom., ἀλοῦσά τε περθομένη τε. Sic Herodian. 3, (9, 6.) Πολλὰ δὲ πόλεις καὶ κώμας πορθήσας, Expugnatis urbibus vicis- que multis, Polit. At ad Galat. 1, (13.) Ἐδίκουον τὴν ἔκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπόρθουν αὐτὴν, Vastabam. Apud Thuc. πορθεῖν τὰ iερὰ Sehol. exp. καίειν. Pass. Πορθοῦμαι, Vastor: Item Evertor, Diruor, Isoer. Pa-neg. Τοσαύτην ἐποιήσαντο σπουδὴν ὅσην περ ἄν της ἔαυτῶν χώρας πορθουμένης, Tam præsto fuerunt quam futuri erant, si suos agros vastari vidissent. Herod. Πορθουμένη ληστεῖαι, Prædonum incursionibus va-stata. Πόλεις quoque πορθεῖσθαι dicuntur, Isoer. Panath. Τὰς πόλεις αὐτῶν, τὰς μὲν παντάπαιου ἀνα-στάτους γεγενημένας, τὰς δὲ, πεπορθμένας. Ub̄ etiam nota πεπορθμένας minus significare quam παντάπαιοι ἀναστάτους γεγενῆσθαι, i. e. Funditus eversas s. dirutas aut excisas. Idem in Archidamo, (A. 164.) Πεπορθηθαι δὲ τὰς πόλεις. Ex Aristoph., πορθούμενος σκόροδα, activa signif. pro Depopulans. [“ Eur. Phœn. 568. Valck. p. 180. Ilgen. Hymn. 412. Thom. M. 321. ad Diod. S. 1, 429. 592. 597. 680. 684. 731. 2, 6. 12. 14. Tull. Gem. 3. Tzschuk. Ind. ad Eutrop. v. Vastare.” Schæf. MSS. Τούς καρ-φυγόντας διώξαντες ἐπόρθησαν προθύμως, Diod. S. 11, 32. cf. 12, 34. Plato 4, 571. Heind. Themistoc. Ep. 19. * “ Πεπορθημένως, Suid. v. ‘Αναστατος.” Kall. MSS. “ Bekk. Anecd. 393.” Boiss. MSS. * Τρι-πορθος, pro τριπόρθητος, Dosiadæ Ara 2. * Πόρθημα, Plut. Sulla 16.] Πόρθησις, Eversio, Vastatio, Popu-latio, Depopulatio, etiam Direptio. Ab Hes. exp. ἐρήμωσις, καθαίρεσις, ἀρταγή. Utitur Hermogi [Diod. S. 16. p. 526, 42. Schol. Soph. Phil. 1376. * Πορ-θητήρ, unde * Πορθητήριος, Tzetz. Chil. 11. p. 215. * Πορθητῶρ, Άesch. Ag. 915. Choēph. 974.] Πορ-θητής, Eversor, Vastator, Depopulator, Populator, Ovid. [Schol. Lyceophr. 38. 524. * Πορθητικός, Hes. p. 17. Phav. 12. Gl. Πορθητικὴ μηχάνη Sambuca. * Πορθητός, unde] Απόρθητος, ὁ, ἡ, Non vastatus, Non eversus et dirutus. Hes. ἀπόρθητος exp. ἀδιαρ-ριστοι, * ἀναιχμάλωτοι. Alioqui potest etiam signifi-care Qui vastari et dirui non potest. [“ Ad Corn. Nep. 75. Stav., ad Diod. S. 2, 53. Απόρθητη” Por-son. Med. p. 64. Lobeck. Aj. p. 243. Απόρθητος, ἡ, ἀπορθητη, Valck. Phœn. p. 87. ad Med. 826.” Schæf. MSS. * “ Δυσπόρθητος, Schol. Άesch. Pr. 166.” Dindorf. MSS. Tzetz. Ekeg. II. 140, 13. * Επ-πόρθητος, Phav. 47.]

[* ‘Αντιπορθέω, Lycophr. 1397. Eur. Tro. 359.] Διαπορθέω, Devasto, Depopulor, Diripio, i. q. δια-πέρθω, II. B. (691.) Ανρυστὸν διαπορθῆσας. At cum homo aliquis διαπεπορθῆσθαι dicitur, reddas potius Eversus esse. Soph. Aj. (896.) Οιχωκ', ὄλωλα, διαπ-όρθημαι, [“ Koen. ad Greg. Cor. 27.” Schæf. MSS.] Εκπορθέω, Devasto, Evertor, i. q. ἐκπέρθω, Depopulor, Diripio. Plato, Πόλεις ἐκπορθεῖν, Vastare et diripere υρβες, λεγλατεῖν. [“ Fischer. ad Palæph. 158. et Ind., Diod. S. 1, 716. ad 2, 158. Lobeck. Aj. p. 401. * Εκπορθεύω, Jacobs. ad Anthol. Palat. 474.” Schæf. MSS. * Εκπόρθησις, Gl. Devastatio; Expugnatio, “ Anna C. 63.” Elberling. MSS.] Εκπο-ρθητῶρ, Eversor, Vastator, Depopulator, Eur. (Suppl. 1222.) ἐκπορθητῶρες πόλεως. [* Εκπόρθητος, unde] * Εὐεκπόρθητος, Apollon. Lex. p. 90. * Καταπορθέω; Gl. Devasto. * Συμπορθέω, Eur. Or. 885. Strabo 8. p. 541.]

ΠΕΡΙ, CUM GEN. De, Hesiod. 'Α. (251.) Δῆριν ἔχον περὶ πιπτάγτων, Contentionem habebant de iis qui ca-debant, i. e. Contendebant de iis etc. Sic in soluta quoque oratione dicitur ἐρίζειν περὶ τινος, et ἀρφη-σθητεῖν περὶ τινος: ut a Plat. Protag. Εγὼ μὲν κα-

αντός, ὃ Πρωταγόρα τε καὶ Σόκρατες, ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν, καὶ ἄλληλοις περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μή: quæ Cic. vertit, Nunc a vobis, Protagora et Socrates, postulo, concedatis alter alteri, et inter vos de hujusmodi rebus controversemmin, non concertetis. Huic affine est, στασάσειν περὶ τίνος, et στάσις s. στάσεις περὶ τίνος: Aristot. Polit. 5. Γιγνονται μὲν οὖν αἱ στάσεις οὐ περὶ μικρῶν, ἀλλ' ἐκ μικρῶν. Item, ἐρωτᾶν περὶ τίνος, Interrogare de aliqua re. Et λέγειν περὶ τίνος, Dicere de aliqua re, Verba facere de re aliqua. Vel λέγειν τι aut εἰπεῖν τι περὶ τίνος, Demosth. (318.) Ως ἔαν πρότερος τις εἴπη τὰ προσόνθ' ἔντη, περὶ ἄλλου. Et βουλεύεσθαι περὶ τίνος, Deliberare de aliqua re, aut etiam de homine quopiam: Plut. Apoph. Τὴν πόλιν περὶ ἐμὸν πείθων βουλεύεσθαι, καὶ μὴ μετ' ἐμοῦ. Quinetiam ποιεῖν τι περὶ τίνος: ut in Xen. (ΑΡ. 1, 3, 1.) Ἐρωτῶσι πῶς δεῖ ποιεῖν ή περὶ θυσίας, ή περὶ προγόνων θεραπειῶν, ή περὶ ἄλλου τινὸς τῶν τοιούτων. Alio etiam sensu Thuc. 2, (6.) Μηδὲν νεώτερον ποιεῖν περὶ τῶν ἀνδρῶν. Sed hi duo loci aliter potius quam ad verbum Latine reddi debent. Alicubi certe commode additur accus. ante præp. De in Lat. interpretatione: ut cum dicit Thuc. 1, (85.) Καὶ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους πέμπετε μὲν περὶ τῆς Ποτιδαίας, πέμπετε δὲ περὶ ὧν οἱ ἔνμαρτχοι φασιν ἀδικεῖσθαι, possumus vertere Mitiite ad Athenienses legatos de Potidæa. Quæ tamen interpr. ferri et ipsa potest. Sic autem et Xen. verbo πέμπω usus est, cum alibi, tum K. Π. 6, (2, 5.) Πεπομφέγαι δὲ Κροῖσον καὶ εἰς Λακεδαιμονα περὶ συμμαχίας. Sed et ap. ceteros Scriptt. huic verbo sæpe adhibetur hæc præp. Adhibetur autem et aliis multis, sicut Lat. præp. De, quæ tibi lectio eorum facile ostendet. Sed hoc sciendum est, interdum in hac signif. SCRIBI Πέρι: ut ταῦτα λέγοντες Ἡρακλέους πέρι, Ήσει dicentes de Hercule. Sic Μῆνης πέρι παρθένου, Herod. De una virgine. Item cum gen. longius ab ipsa præp. remoto, ut ap. Plat. Apolog. (3.) Ων ἔγω οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαίω. || Pro: ut exp. Il. Ψ. 437. ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, ubi tamen et aliter reddi potest. Affertur itidem e Plat. de LL. περὶ ψυχῆς μάχομαι, quod redditur Puguo pro anima. Sic autem Orationem Demosthenis, περὶ Στεφάνου inscriptam, quibusdam placuit appellare Orationem Pro Corona: aliis tamen alioqui redentibus De Corona. At de hoc loquendi genere, Περὶ οὐδενὸς ἡγούμαι, quod redditur Pro nihil duco, dicam paulo post. || Propter, Ob: Eur. Phoen. (527.) τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν, Propter tyranidem, regnum; Regnandi gratia, Cic. p. 111. mei Cic. Lex. perinde ac si dictum esset ἐνεκα: quod adverbium reddi solet Gratia, s. Causa. Itidem certe περὶ πρὸς ἐνεκα, ap. Thuc., Περὶ ὧν ἥκουσι. Sed et ap. Aristoph. exp. ἐνεκα, N. (1004.) Οὐδὲ ἀλκύμενος περὶ πραγμάτων. At vero ap. Jo. 10, (33.) Περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομέν σε, Ob bonum opus, aptius quam Boni operis gratia. || Περὶ Poëtice cum gen. quoque, pro Circum, Circa, ut περὶ στρεψος, quod ex (Od. E. 68.) affertur pro Circa specum: (130.) περὶ τρόπων βεβαῖτα, pro περὶ τὴν τρόπων βεβαῖτα, i. e. τὴν τρόπων περιβεβηκότα, quibus verbis significat, περιβάδην τρόπει νέως ἐποχούμενον. Apud Hesiod. vero (Ἑργ. 2, 98.) περὶ χειρὸς ἔργων exp. χειρὶ περιλαμβάνων. || Prae, Ultra: sed poëticus est hic quoque usus: Il. A. (417.) Νῦν δὲ ἄμα τὸ ὕκνυρος καὶ διενῦρος περὶ πάντων Ἐπλεον, i. e. περισσότερον πάντων, Eust., Latine reddideris, Prae omnibus, Ultra omnes, etiam Plus quam omnes. Et περὶ πάντων σε τίω, ap. Eund. Prae omnibus te honoro. Il. Φ. (105.) Καὶ πάντων Τρώων, περὶ δὲ ἄντη Πριάμοιο γε παῖδων, ubi etiam exp. περισσῶς ab Eust., dicente significare aperte ἐπίτασιν. Quidam certe ex hoc ipso περισσῶς per sync. factum esse crediderunt. Sed et hoc sciendum est, his in ll. inveniri etiam SCRIPTUM πέρι. Quam ego scripturam dederim potius ultimo illi loco, ubi per se ponitur, et sine casu, sicut et in aliis ejusd. Poëtæ ll., quam ceteris duohus. || At vero cum dicitur περὶ οὐδενὸς ἡγούμαι s. ποιούμαι, item περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, s. πλείονος, vel πλείστου, aut περὶ διλόγου, s. περὶ ἐλάρτονος, et περὶ οὐδενὸς, in his inquam ac similibus loquendi generibus, præpositioni περὶ nulla

A seorsum datur interpr. in sermone Lat.: qui genitivo contentus, pro περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι, et περὶ πλείονος, et περὶ πλείστου, dicit Magni s. Pluris s. Plurimi s. Maximi facio: itidemque περὶ οὐδενὸς ποιοῦμαι s. ἡγούμαι, Nihili facio, duco: ut dicitur Parvi duco, et Minoris duco. Fateor alioqui dici potius, Pro nihilo duco: ac certe si in ceteris itidem uti possemus præpositione hac Pro, idem valere περὶ in illis, quod Pro ap. Lat. in hujusmodi loquendi formula, dicendum fore: sed contra si interpr. respiciamus, quæ eeteris convenit, habens nimicum solum gen., vacare potius dicemus præp. περὶ.

B Περὶ, CUM DATIVO, Circum, Circa: ut περὶ στήθεσσι ap. Hom., Circum pectora: Il. K. (131.) Ως εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα. Itidem Od. O. (60.) Σπερχόμενος ὁ χιτῶνα περὶ χρὸν σιγαλόεντα Δῦνέν, Il. A. (317.) Κνίσση δὲ οὐρανὸν ἵκεν ἐλισσομένη περὶ καπνῷ, Nidor qui circa fumum volvebatur, fumo circumvolvebatur, obvolvebatur: aut circumvolvulus s. obvolutus: sicut et περὶ quidam cum verbo jungentes, exp. περιελισσομένη καπνῷ: atque ita in aliis plerisque Il. jungi solet verbo hæc præp., ubi dat. habet. Sic autem et in soluta oratione περὶ interdum dat. habet pro Circa, et quidem in certis loquendi generibus; alioqui enim magis usitata est cum accus. constructio. Plato de Rep. 2. Π. τῇ χειρὶ χροσοῦ δακτύλιον φέρειν, Herod. Π. τῇσι κεφαλῆσι ἔχειν, Xen. (Κ. Α. 7, 4, 2.) Π. τοῖς στέρνοις: ut ap. Hom. περὶ στήθεσσι, Philostr. Her. Π. αντοῖς φαγεῖαι τὸ αἷμα, Diosc., Π. τοῖς στόμασι τῶν σμηνίων εὑρεσκεται. Apud Thuc. autem, Π. τοῖς δοπαρτοῖς, ἐφθεροντο, ubi non assentior iis qui præpositionem vacare existimant. || In: ut περὶ θυμῷ, et περὶ κηρὶ, ap. Hom. Sed περὶ θυμῷ φίλειν et περὶ κηρὶ φίλειν, id potius est quod Lat. dicunt, Amare ex animo. At μαχήσασθαι περὶ δαιτὶ, Od. B. (245.) exp. non solum μαχήσασθαι ἐν δαιτὶ, sed et μαχήσασθαι περὶ δαιτός: de q. l. consule Eust. Hoc certe addendum videtur iis quæ de περὶ sumto pro In: sc. non solum accipi pro In habente ablativum, sed et pro In habente accus.: i. e., non solum pro ἐν, sed et pro εἰς: Apoll. Rh. (2, 128.) πίπτοντα περὶ σφίσι, Cadentia in sese: alii tamen, Inter sese, item Alia super alia. || Cum autem verbo φοβοῦμαι, aut δέδουται, s. δέδαια, aliive synonymo jungitur περὶ dativum habens, tunc reddi solet De, perinde sc. ac si gen. haberet. Il. P. (242.) "Οσσον ἐμῷ κεφαλῇ πέρι δεῖδια, μῆτι πάθησι, Καὶ σῆ. Tale est (K. 240.) ἔδεισε περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. Sic in soluta oratione, Thuc. Περὶ τῇ πάσῃ πόλει δεῖδεναι: 2. Δεῖσαντες περὶ τοῖς ἔξω, et, Φοβηθεῖσι περὶ τῷ χωρὶ φρήμῳ ὄντε. Tale est ap. Eund. (6, 9.) Περὶ τῷ εμαντοῦ σώματι ὄφρωδῶ. Et ap. Herod. Περὶ τῷ Πελοποννήσῳ δειματίω. Invenitur autem et cum duplii casu, i. e. cum dat. simul et accus.: ut cum dicit Thuc. 4, (123.) Ἄλλὰ περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβουμένων τὸ καράδηλον, Timentium sibi ipsis ne patetierent.

C Περὶ, CUM ACCUS. Circa, Circum, Il. M. (303.) φιλάσσοντας περὶ μῆλα, sc. βάτορας ἄνδρας. Alicubi autem ei præfigit ἄμφι, Il. B. (305.) ἄμφὶ περὶ κρήνην, Undique circa fontem, Lucian. (3, 217.) Πρῶτον μὲν ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχήν. Cic. autem vertit Ob, ap. Plat. Timæo, Τοῦ περὶ τὸ πρόσωπον πυρὸς, Ignis qui est ob os offusus. Possimus autem, ut opinor, interpretari etiam Ignis qui est ori circumfusus. Juncta autem accusativo personæ præp. περὶ, interdum simpliciter redditur Circa, ut cum dicit Dem. (23.) Τούτους ἀγαπᾶ καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει, Hos amat et circa se habet, Herodian. 1, (6, 22.) Ἐγκειμένων δὲ τῶν περὶ αὐτὸν θεραπόντων, Plut. de Def. Orac. Εἰκάσειν δὲ τοὺς περὶ αὐτὸν φιλολόγους συχνοὺς ὄντας. Idem vero dixit, Τοὺς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκοὺς, sed habente περὶ alium quam in præcedentibus verbis usum, ut paulo post docebo. Cum autem dicitur οἱ περὶ αὐτὸν sine adjectione, geminum usum habet; nam interdum sumitur pro iis qui sunt circa ipsum, i. e. ipsum circumstant, et ejus latus cingunt, ut solent comites aut familiares, et sodales, vel generalius amici, aut etiam ministri, atque adeo servi; ideoque redditur alioqui illis aliisve hujusmodi vocabulis, e quibus est Asseclæ s. Sectatores: red-

ditur et Sui. Nonnunquam vero capitul oī περὶ αὐτὸν pro Ipse. Exempla prioris usus sunt hæc. Ἀschin. c. Ctes. Φέροντας μὲν τῷ δῆμῳ ἐλπίδας κενάς, Δημοσθένει δὲ ἀργύριον καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν, Plut. Cimone init. Καὶ καταβαλόντες αὐτὸν τε καὶ τῶν περὶ αὐτὸν ὥν δόλιγους, Sulla, Ἐφιέντος αὐτοῦ καὶ χαριζομένου τοῖς περὶ αὐτὸν, Galba, Πλεῖστοι τῶν περὶ Τιγελλίνον καὶ Νυμφίδιον ἐν τιμῇ γεγονότων, ubi redditur, Plurimi Tigellini Nymphidiique familiares. Bud., postquam dixit oī περὶ accipi interdum pro Homine et comitatum ejus vel sodalitate, affert ex ejusd. Plut. Demetrio, Oī δὲ περὶ τὸν Φαληρέα πάντες μὲν φύοντο δέχεσθαι κ.τ.λ. Gaza autem ap. Aristot. Probl. s. 19. oī περὶ Φρύνιχον vertit Phrynicus ceterique ejus ætatis musici: cujus loci falsam et scripturam et interpretationem habent VV. LL. Venio ad alterum usum, cuius etiam exempla passim sunt obvia: cum sc. dicitur oī περὶ Σωκράτην pro Socrates, et oī περὶ Σόλωνα pro Solon, et oī περὶ Ἀλκιβιάδην pro Alcibiades: itidemque in nominibus personarum alias generis, ut ita dicam. Sic tamen ut existimem hanc loquendi formulam a doctoribus manasse, quos sui circumstare solerent discipuli, et raro ab eorum latere discedere; aut certe a ducibus, qui semper magna militum turba stipati essent. Aristot. Rhet. 3. "Οπερ ἐπολοντοί oī περὶ Θεόδωρον. Sic oī περὶ Ἀνυξαγόραν, in alio ejus loco, pro Anaxagoras. Itidem oī περὶ Φιλίππον καὶ Ἀλέξανδρον ap. Plut. Philippus et Alexander. Itidemque Jo. 11, (19.) Πρὸς τὰς περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν, pro Ad Martham s. Mariam, ut etiam vetus Interpres vertit, qui tamen et ipse Act. 13, (13.) Oī περὶ τὸν Παῦλον reddidit, Paulus et qui cum eo erant. Sic autem usus est Hom. præpositione ἀμφί, usi vero sunt post eum et solutæ orationis Scriptt., ut videre potes T. I. c. 407. 408. Ubi et de περὶ vicissim dicta fuerunt nonnulla, quæ ibi videnda tibi relinquimus, et quidem eorum aliqua ap. Bud. quoque Comm. 1055. 1056. Ubi etiam affert e Plat. Symp. Τοὺς περὶ Λυσίαν λόγους dictum pro τοὺς τῶν περὶ Λυσίαν λόγους. Quinetiam scribit dixisse itidem Fabium Circa Tisiām et Coraca, pro τοὺς περὶ Τισίαν καὶ Κόρακα: qua in re assentiri illi nequeo. Addendum est autem iis quæ et ab eo illic, et a me in 'Αμφὶ dicta sunt, inveniri interdum adjunctum nomen articulo oī: ut cum dicuntur a Plut. oī περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκοί: ita enim in l. Adv. Col. Βούλεραι δὲ προτέρους μὲν, ὡς ὑπονοῶ, τοὺς Κυρηναϊκούς ἐλέγχειν, δευτέρους δὲ, τοὺς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκούς. Ubi nequaquam iis assentior, qui τοὺς περὶ Ἀρκεσίλαον Ἀκαδημαϊκούς interpret. Arcesilaum Academicum; sed potius interpretandum censeo Arcesilaum et ejus sectatores Academicos; vel Academicos Arcessilai sectatores: nisi pro hoc nomine Sectatores alio quopiam hujusmodi ut quis malit, ut sc. Arcessilaus intelligatur esse is, εἰς δὲ ἄνωθεν ὁ Ἀκαδημαϊκὸς λόγος ἡκεῖ, ut loquitur idem Plut. aliquanto post, scribens, Καὶ παντὶ τῷ τὸν Ἀκαδημαϊκὸν λόγον ἄνωθεν ἡκεῖν εἰς Ἀρκεσίλαον ἀποφαινοντει. Ut porro hic nomen videmus postponi articulo, sic ei præponi interdum sciendum est; et quidem ab hoc ipso etiam: ut in l. δε Def. Orac. Εἴτε μάγων τῶν γε περὶ Ζωροάστρην δὲ λόγος οὗτος ἔστιν, εἴτε Θράκιος ἀπ' Ὁρφέως, εἴτε Αἰγύπτιος κ.τ.λ. Non dubium est autem quin idem interpretationis genus huic quoque loco conveniat: ut sc. μάγων τῶν περὶ Ζωροάστρην reddamus Zoroastris et magorum sectatorum ejus; vel simpliciter, Magorum sectatorum Zoroastris. Fateor tamen vulgatas Edd. habere τῶν τε non τῶν γε, illamque lectionem me quoque in mea secutum esse; sed hanc, quæ e vet. Cod. petita est, germanam esse, alii Zoroastris mentionem facientes loci ostendunt. Ceterum admonendus hic est lector, et verborum quorundam Aristot. quæ ut quidem in VV. LL. scripta sunt, habent idem loquendi genus, quod et in duobus proxime præcedentibus Plut. II. legimus; sed et eorum scripturam, et eam, quam illis Gaza dedit, interpret., depravatam esse constat: cum enim ita scriptum sit ap. Aristot. Probl. 31, 19. Διὰ τοῦ περὶ Φρύνιχον ἡσαν μᾶλλον μελοποιοί; et Gaza hæc ita verterit, Cur Phrynicus ceterique ejus ætatis

A musici modulandi potius scientiam exercebant? cum inquam hæc vera sit hujus loci lectio, et quidem quam vulgatae etiam Edd. habent, cum item illa germana sit Gazæ interpr., in illis tamen Lexicis contra ex illo Aristot. loco afferuntur ista verba, Oī τοῦ Φρύνιχον μελοποιοί, cum hac Gazæ interpr., Phrynicus ceterique ejusd. ætatis, modulandi scientiam exercentes. Ut autem hic locus, si ita esset scriptus, haberet loquendi genus conveniens cum illis Plutarchi quæ proxime præcedunt, ita scripturam alteram habens quæ genuina est, eo referendus est quo eum supra retuli. Περὶ in aliis quibusdam loquendi formulis capitul quidem pro Circa itidem, sed ita ut aliquas etiam admittat interpretationis formas, quibus non adhibetur hæc præp. Xen. Ἐλλ. 5 (3, 18.) Καὶ ὁ Ἀγησθλαος μὲν δὴ περὶ ταῦτα ἦν, pro Circa hæc s. In his occupatus erat, versabatur, Hæc agebat. Dem. (1168.) Οὐτων δὲ ἡμῶν περὶ ταῦτα τὴν πραγματείαν, ἐξαλφνης λόγον μοι προσφέρει. Cum in ea re occupati et intenti essentius: ut vertit Bud, subjungens ex Eod. "Οὐτι περὶ τὴν ἀναγωγὴν, pro Jamjam prefecturo, Sub tempus profectionis e litore. Apud Athen. tamen p. 114 (=310.) Ἡν δὲ καὶ Θέογνις περὶ ἡδυτάθειαν, non reddideris, Erat in voluptate occupatus, Voluptati intentus, sed potius Voluptati detitus, Voluptatis studiosus. Σæpe autem et cum verbo ἔχειν: Lucian. Πάντες οī περὶ παιδείαν ἔχοντες. Cui simile est (3, 376.) Περὶ τοὺς λόγους ἔχοντες. Apud Herodian. autem 4, (11, 6.) Περὶ σπονδῶν καὶ κύλικας εἶχον, Polit. vertit, Inter libamina et calices agitabant. Huc pertinere videri potest et hoc, Oī περὶ τὴν θάλασσαν: significat enim Qui circa mare sunt occupati, Qui rei nauticæ dant operam. Tale est Oī περὶ τὴν φύσιν, pro Physicis s. Physiologis, ut vertit Bud. ap. Aristot. H. A. 3. Εἰσὶ δὲ καὶ τῶν περὶ τὴν φύσιν, οἱ τοιαύτην μὲν οὐκ ἐπραγματεύθησαν τὴν ἀκριβοῦσαν περὶ τὰς φλέβας. Itidem vero Oī περὶ μουσικὴν ὄντες affert ex Athen. pro Studiosi musicæ: 173. Εἶχεν ταῦτα συχνοὺς καὶ τῶν περὶ τὴν μουσικὴν ὄντων καὶ τῶν τὰ γελοῖα λεγούτων. Quinetiam e Plat. de Rep. Oī περὶ μουσικὴν ποιηταὶ τε καὶ τούτων ὑπηρέται, ubi etiam οī περὶ τὰ σχήματα τε καὶ χρώματα. Huc pertinet Oī περὶ τὴν ποίησιν καὶ τοὺς λόγους ὄντες, ex Isocr. pro Poëtæ et oratores. Alium vero usum habet περὶ cum accus. personæ præcedente articulo τὰ: ut τὰ περὶ ἐμὲ πράγματα, vel simpliciter τὰ περὶ ἐμὲ, Ea quæ ad me pertinent, Res meæ. Aut etiam Vita meæ cursus, Bud. ap. Synes. "Ιν' ἀκόλουθον ἡμῖν διδασκαλίαν τῶν περὶ ἐμὲ πραγμάτων ποιήσομα. Affertur et τὰ περὶ ἐμὲ πράγματα pro Res meæ e Plat. Epist. 7. Et τὰ περὶ ἐμάντον, ex Isocr. ad Phil. Οὐκ ἀγνοῶ οὐδὲν τῶν περὶ ἐμάντον, ubi vertit Probe me et ingenii mei vires noscens. At hæc Synesii. Τὰ δὲ περὶ ἡμᾶς, οἵα εἰκὸς ἦν ἐν τούτοις, vertit, Nos sic affecti eramus, ut casus ferebat. Item, Quod autem ad nos pertinet. At vero τὰ περὶ θεὸν ap. Greg. reddit Quid de Deo dicuntur, quæ sc. non sunt de substantia ejus. Distinguunt autem ille, inquit, Τὰ περὶ αὐτὸν et τὰ κατ' αὐτὸν, scribens, Οὐτε οὐσίαν θεοῦ παντελῶς η τοῦ ἔχωρησεν, η φωνὴ περιέλαβεν· ἀλλ' ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν σκιαγραφοῦντες τὰ κατ' αὐτὸν, ἀμυδράν τινα φαρασταλαν συλλέγομεν. Quod explanans addit, Κύριος δὲ ὄντος αὐτῷ, ἡμεῖς δὲ τὴν φύσιν ἐπιτηγούμεν, η τὸ εἶναι καθ' ἐαντὸν, καὶ οὐκ ἀλλω συνιδεδεμένον. Idem τὰ περὶ τὴν οὐσίαν et τὰ συμβεβήκτα pro iisd. posuit, sicut τὰς οὐσίας et τὰ καθ' ἐαντὰ ὑφεστηκτά, pro iisd. Observa autem obiter hic præpositionis περὶ usum et in his verbis, τὰ περὶ τὴν οὐσίαν. Affertur porro ex eod. Greg. et τὰ περὶ τὴν κτίσιν pro Quæ cadunt in creaturam. || Περὶ alioqui cum accus. personæ frequenter ponitur pro Erga, Iu: Dem. (18.) "Οποιοὶ χειρός περὶ ἡμᾶς ἀντούσι εἶναι δόξαμεν τῶν ὑπαρχόντων. Itidem vero cum dicit Isocr., η περὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβεια. Apud Aristoph. autem pro In significante Adversus, (N. 994.) περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακοεργεῖν. Sic Isocr. Περὶ τὸν δεξάμενον κακὸς γενόμενος. Nisi quis et hic uti velit particula Erga.

B Περὶ habet et alterum præpositionis Circa usum, eum sc., quo dicitur Circa id tempus, horam primam, etc. Xen. Ἐλλ. 1, (1, 8.) Π. ἀριστον ὥραν ἡρού

eis Προισόνησον. Sic dicitur περὶ τρίτην ὥραν, etc. Et περὶ τὸν χρόνον τούτον, itidemque περὶ ταύτας τὰς ἡμέρας, et περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας, quod legitur ap. Thuc.

Περὶ, Circiter, Thuc. II. ἐδόμηκοντα ταῦς, Naves circiter septuaginta, Ad septuaginta naves; nam et præp. Ad hunc interdum usum habet. Idem, II. εἴκοσι καὶ ἑκατόν. Isocr. Evag. Ἀνθρώπους περὶ πεντάκοντα παρακαλέσας. Dicitur ΕΤΙΑΜ Περὶ πον, ut ab Herodiano 5, (7, 7.) "Ἐτη γεγονότα περὶ πον ἐκκαΐδεκα, 7, (5, 3.)" Eros ἥδη περὶ πον δύδοηκοστὸν ἐληλακώς.

Περὶ πρὸ autem, VEL Περιπρὸ, ap. Poëtas accipiatur pro περισσῶς, sicut et περὶ interdum, i. e. Summe, Eximie, Supra modum, II. Δ. (180.) περὶ πρὸ γὰρ ἔγχει θύεν, ubi Eust. περισσῶς προώρμα τῶν ἄλλων τῷ δόρατι προμαχόμενος. Habetur autem istud hemisticchium et II. Π. (699.) ubi ille exp. itidem, περισσῶς προώρμα τῶν ἄλλων ἐν ἔγχει, προμαχόμενος καὶ ἀριστεύων, καὶ οὐτω τρέπων εἰς φυγήν. Exp. etiam διαφερόντως, item σφόδρα, et πάνυ. Apoll. Rh. 2, (867.) περιπρὸ γὰρ εὐ ἐκέκαστο Ιθύνειν. Sic autem conjunctum invenitur SCRIPTUM Διαπρὸ, pro Penitus, Prorsus, etc.

[“Περὶ, Zeun. ad Xen. K. II. 156. Thom. M. 679. 704. Musgr. Ion. 1075. Wakef. Trach. 987. Jacobs. Anim. 111. Cattier. Gazoph. 87. Ammonius Epigr. 2. Conf. c. πρὸς, ad Xen. Eph. 173.: cum ἐπὶ, vide Ἐπὶ: cum παρὰ, Fischer. ad Palæph. p. 83. 142. ad Phalar. 43. 234. Brunck. ad Phœn. 893. ad Mœr. 313. ad Herod. 21, ad Lucian. 1, 178. ad Od. I. 144. ad Diod. S. 1, 204. 226. 229. 289. 387.: cum ἀμφὶ, Schneid. ad Xen. K. 'A. 88.: cum ὑπὲρ, ad Dionys. H. 4, 2087. Admodum, Heyn. Hom. 7, 546. Circa, de constr., Valck. Phœn. p. 43. Præ, de excellentia, Ilgen. Hymn. 209. 419. Wolf. ad Hesiod. 119. II. Δ. 53. Wolf. 257. E. 325. Π. 186. ad Od. A. 66. (235.) Γ. 112. Δ. 190. 201. 608. H. 108. 110. Ζ. 146. I. q. ὑπὲρ, Heyn. Hom. 8, 410. ad Dionys. H. 2, 730. 790. (Ruhnk. Orat. Gr. 78.) Interdum deficit intelligendum est, Zeun. ad Xen. Mem. 1, 1, 12. Valck. Phœn. p. 454. Musgr. p. 224. Wyttentb. Select. 385. Heyn. Hom. 5, 660. 728. Quomodo sæpe depravatum, ad Herod. 517. Cum verbis metuendi, de constr., Brunck. Apoll. Rh. 156. 229. Boiss. Philostr. 439. Absolute, Jacobs. Anth. 7, 6. Heyn. Hom. 5, 125. 6, 190. I. q. περισσῶς, Cattier. Gazoph. 93. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 311. 3, 235. Heyn. Hom. 6, 380. 496. Postponitur, ad Dionys. H. 1, 329. Servit periphrasi, Cattier. Gazoph. p. 6. Quatenus Tragici vocem puram a περὶ compositam adhibeant, Porson. Med. 30. Brunck. Aristoph. 3, 44.:—Ultima in περὶ nunquam eliditur, nec sequente quavis alia vocali ipgratum facit biatum, cui vitando inseri debeat, vel soleat particula γε. Γίγεται περὶ —, συμβαίνει περὶ —, ad Mœr. 343. Περὶ τὸ ἀμφὶ τε, Heyn. iu Cer. 276. Περὶ πάντοθεν, Musgr. Ion. 285. Περὶ πον, Schneid. ad Nicandr. Θ. p. 238. Περὶ τὸ πον, 344. Cum gen., Wakef. Herc. F. 350. Jacobs. Anth. 7, 134. Cattier. Gazoph. 86. De, Pro, Propter, Valck. Phœn. p. 449. De, subaud., Wakef. Trach. 1122. Abresch. Æsch. 2, 25. 125. Quod attinet, ad Xen. Eph. 206. Callim. 1, 451. 453. Lucian. 3, 457. Heind. ad Plat. Phœdr. 263. 339. Circa, ad Xen. Eph. 269. Circum, Epigr. adesp. 705. An i. q. Apud, Juxta, Valck. ad Mosch. p. 358. De excellentia, Ion Epigr. 3. et Jacobs., Chæremont 3. Jacobs. Anth. 12, 147. Wakef. S. Cr. 5, 150. Timon Phlias 21. Heyn. Hom. 5, 61. 6, 449. Cum gen. et acc., Ob, Cattier. Gazoph. 87. Τὰ περὶ τίνος, Lennep. ad Phal. 126. Μάχεσθαι περί τίνος, ad Herod. 150. Zeun. ad Xen. K. II. 309.; περὶ πόλεως, Ad urbem expugnandam, Heyn. Hom. 7, 470. Ποιεῖ περὶ τίνος, Abresch. Æsch. 2, 25. Περὶ τίνος ἥκειν, Porson. Hec. p. 81. Ed. 2. Θάνατος περὶ τῆς πατρίδος, Dionys. H. 4, 2063.: Theogn. 120. εὐλαβῆς ἐστὶ περὶ πλέοντος. Τοῦ πέρι; Heind. ad Plat. Phœdr. 218. Τεχνικὸς λόγων περὶ, 338. Cum dat., Valck. Phœn. p. 330. Markl. Iph. p. 150. Jacobs. Anth. 7, 96. 10, 71. 11, 226. Heyn. Hom. 5, 445. Cum dat. et acc., ad Dionys. H. 2, 1063. Περὶ δύνη, Præ dolore,

A Brunck. Apoll. Rh. 61. Jacobs. Specim. p. 7. Mitsch. H. in Cer. 214. Ilgen. Hymn. 560. ad Charit. 427. Περὶ θυμῷ, περὶ κῆρι, ad II. Ω. 236. Περὶ δουρὶ, Heyn. Hom. 6, 452. 7, 193. 8, 363. Σφάλλεσθαι περὶ αὐτῷ, ad Dionys. H. 2, 1187. Περὶ τῷ ζήφει κείμενον, Philostr. 176. Boiss. Heyn. Hom. 7, 193. Cum accus., Jacobs. Anth. 9, 51. ad Lucian. 1, 575. 595. Boiss. Philostr. 422. Circiter, Apoll. Dysc. 102. Ob, Theodorid. 14. Quod attinet ad, Jacobs. Anth. 10, 200. Prope, Ad, Plut. Alex. 33. 42. Schm., (v. not. in Ed. Reisk.) Oi περὶ τίνα, omnino Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 18. ad Xen. Eph. 182. 282. ad Lucian. 1, 383. ad Diod. S. 1, 30. 32. 394. Wyttentb. Select. 154. Lennep. ad Phal. 165. Græv. Lectt. Hes. 553. Bentl. Opusc. 105. Heringa Obs. 122. Valck. Phœn. p. 618. 634. Act. Traj. 1, 236. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἀραλάντη, Wolf. Prolegg. 217. Τὰ περὶ τίνα, ad Charit. 255. ubi et de τὰ περὶ τίνος. Ή περὶ πόλεμον ἐπιμέλεια, pro πόλεμον, de talibus, Bibl. Philol. 2, 174. Γίγεσθαι περὶ τί, ad Charit. 285. b ubi et de γ. π. αὐτόν. Σύμπτωμα, πάθος περὶ ἐμὲ, ad Diod. S. 1, 217. Ἰστορεῖν περὶ τί, Heyn. Hom. 5, 715. Oi περὶ ταῦτα, Heind. ad Plat. Phœdr. 334. 336. Hipp. 124. Πέρι, Apoll. Rh. 1, 65. 101. 138. Brunck. p. 31. 59. 64. 154. Cattier. Gazoph. 61. Heyn. Hom. 4, 81. 87. 413. 562. 564. 625. 5, 107. 442. 534. 542. 6, 47. 125. 218. 380. 391. 449. 496. 497. 7, 175. Thom. M. 704. Pro πέριστη, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 186. 408. qui negat in usu esse. Περιπρὸ, ad Callim. 1. p. 33. Eratosth. 2. Heyn. Hom. 6, 156. Περίπον, Hieron. ante Orig. c. Cels. p. 126. Bibl. Eccles. Fabric." Schæf. MSS.]

"Περιδενκὲς, Hesychio est περισσῶς πεποικιλμένον."

ΠΕΡΙΞ, sicut περὶ, Circum, Circa: ut Π. τὸ τεῖχος, Herod. (3, 158.) Circa muros: (1, 196.) Π. δὲ αὐτὰς. Et ap. Galen. ad Gl., Τὸ πέριξ δ' αὐτὸ πάντα εἰς φλεγμονὴν ἔξαρτε. Affertur vero et cum gen. ex Herod. (4, 152.) Π. δ' αὐτοῦ, pro Circa ipsum, In ejus circuitu. Item sine casu pro Circumquaque, Circumcirca, Undique, Polyb. Π. δὲ παντὸς τοῦ δῆμου στάντος. Et ὁ πέριξ ὠκεανὸς, ap. Aristot. Cic. ap. Eur. (Fr. inc. 1, 2.) γῆν πέριξ ἔχοντα, vertit Qui terram amplectitur. Idem ap. Plat. Timæo, Πέριξ αὐτὰς ἔλαβε, vertit, Undique est eas circumplexus. Et τὰ πέριξ τῆς γῆς, Oræ s. Extremitates terræ, q. d. Quæ sunt in circuitu terræ. Ubi tamen aliquis fortasse malit γῆ regi a πέριξ. [“Casaub. ad Athen. p. 13. Verh. ad Anton. Lib. 199. LB., Ruhnk. Ep. Cr. 258. Valck. Phœn. p. 271. Diatr. 47. 66. Toup. Opusc. 1, 237. ad Herod. 143. 288. 314. 318. 348. 360. 718. ad II. Ψ. 2. ad Callim. 1. p. 55. Æsch. Pers. 367. Schutz. Ed. 2. Diouys. H. 1, 583. 3, 1799. 4, 2241. Wakef. Herc. F. 242. Musgr. ibid. Cattier. Gazoph. 87. Cum gen., Dionys. H. 2, 1183. Cum acc., Herod. 3, 158.” Schæf. MSS.]

ΠΕΡΙΣΣΟΣ, VEL Περιπρὸς, Ultra ceteros aliquid habens in suo genere, Qui præ ceteris aliquid habet, quo illis præstet: quasi sc. ὃν περὶ τῶν ἄλλων: sicut περὶ πάντων, s. πέρι πάντων pro Præ omnibus, habuisti supra, ubi hanc signif. poeticam esse, dictum etiam fuit, unde redditur Eximus, Egregius: item Præstans, Excellens, Insignis. Sic περισσὸς ἀνὴρ, Eur. (Hipp. 948.) Vir eximus. Itidem Aristot. Rhet. 2. ἄνδρες περιπτοι. Legitur vero et ap. Plut. Sed et Matth. 11, (9.) Περισσότερον προφήτον quidam interpr. Excellentiore propheta, s. Præstantiorem. Interdum cum accus., ut περισσὸς τὴν σοφίαν ap. Synes. Sic περιπτοι τὰ σοφιστικὰ, Greg. Apud Eund. vero et in malam partem, περιπτὸς τὴν ἀσέβειαν, de Juliano: sicut et Latine Insignis interdum in malam partem. Invenitur etiam περιπτὸς κατὰ τι: Aristot. Probl. 1, 3. Διὰ τὶ πάντες ὅσοι περιπτοι γεγόνασι ἄνδρες ἢ κατὰ φιλοσοφίαν, ἢ πολιτικὴν, ἢ ποίησιν, ἢ τέχνας, φαίνονται μελαγχολικοὶ ὄντες. E q. 1. putatur scripsisse Cic. Tusc. 1. Aristotelem dixisse omnes ingeniosos esse melancholicos. Dicunt prætereā περισσὸς ἐν τίνι: ut Plut. Romulo, Περισσὸς ἐν αὐτῷ δοκῶν εἶναι, Visus in ea excellere. Eust. περιπτοι ap. Hom. exp. περισσότερον εἶναι. Dicitur itidem aliquid esse περιπτὸν, Eximum, Egregium, etc. Aut etiam Admirandum, Singulare. Bud. ver-

tit, Eximum et scitum, in Aristot. *Metaphys.* 9. Οὐδὲν δὴ λέγοντες, περιττόν τι φάνονται λέγειν, cum igitur nihil dicant, eximum quipiam et scitum dicere videntur. Idem postquam scripsit accipi pro Eximum, Admirandum, Singulare, affert hæc Athēnæi, de cane, (611.) Καὶ τοι τοῦ Σώου τούτου ἐν τέτραροι τὴν φύσιν περιττὴν ἔχοντος αἰσθῆσει τε γὰρ τῇ πρὸς ὄφρησιν, καὶ πρὸς τὸ οἰκεῖον καὶ ἀλλότριον, θαυμαστῷ τῷ, τε συναγωρωπίζον καὶ οἰκουρὸν καὶ φυλακτὸν τοῦ τῶν εὐ δράντων βίον, πάντων περιττότατον. Plut. dixit etiam περιττὴν σύνεσιν. Vocavit autem et Hesiod. (Θ. 399.) περισσὰ δῶρα, Munera eximia s. insignia. || Sed περιττὸς dicitur etiam Qui aliquid singulare ac sibi peculiare habet, quo præstat aliis, Aristot. "Εστι δὲ καὶ ὁ ναυτίλος πολύπους τῇ τε φύσει καὶ οἷς ποιεῖ περιττός, et, "Οντος δὲ περιττοῦ τε γένεος τῶν μελιττῶν, καὶ ἰδίου, καὶ ἡ γένεσις αὐτῶν ἴδιος ἔσται, i. e. Cum singulari quadam peculiarique natura sit, Bud. et quidem e Gaza, ut opinor. || Περισσὸς, Qui est ultra id quod esse debet, Modum excedens, Nimiū; Supervacaneus, Redundans. Hermog. de Isocr. Καὶ ταῖς ἐργασίαις περιττὸς ἔστι, Multus supra modum suit in argumentis et epicherematis et καρασκενίαις, Bud. Dicitur tamen frequentius aliqua res esse περιττή: ut περιττὴ πρόστης Herodian. 6, (1, 24.) "Υπὸ περιττῆς πρόστης, καὶ αἰδοῦς πλεονος ἡ ἔχρην, Mansuetudine nimia, et reverentia majore quam oporteret, Polit. Qui ap. Eund. 2, (1, 2.) Ός δὴ τι σκεῦος τῶν ἐκ τοῦ θαλάμου περιττῶν, reddit Velut aliquid supervacaneum e cubiculi supellectile. Plut. περὶ Φιλοπλ. opposuit τὰ περιττὰ τοῖς ἀναγκαῖοις, i. e. Necessariis. Paul. 2 ad Cor. 9, (1.) Περισσούν μοὶ ἔστι τὸ γράφειν. Et Gramm. dicunt vocem aliquam ponī ἐκ περισσοῦ, i. e. Ex abundanti, redundanti, cum est supervacanea. At ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ legitur ap. Paul., quod sonat q. d. Supra quam redundanter: ad Ephes. 3, (20.) Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ ὅν αἰτούμεθα, ἡ νοοῦμεν, ubi redditur a doctiss. Interpr. Ei qui iuinita cum redundantia potest omnia facere supra ea quæ putamus, aut mente concipimus. Sed scribitur etiam CONJUNCTIM Ὅπερεκπερισσοῦ. [Schleusn. Lex. V. et N. T.] Ad hac autem τοῦ περισσοῦ signif., qua sc. de redundanti dicitur, est περισσὸν pro Excremento, ap. Aristot., itidemque in Epigr. ἀρπιῶν τὰ περισσά. Quinetiam quoniam reliquiae cibi veluti redundant, ideo τὰ π. dicitur et de Reliquis, a Lucilio Epigr. Affertur vero περισσὰ et pro Reliqua s. Cetera, e Xen. || Sed aliquando simplicius capitur περισσὸν, Matth. 5, (47.) Τι περισσὸν ποιεῖτε: Quid facitis quod sit ultra ea quæ fiunt a ceteris? Item cum gen., (37.) Τὸ δὲ περισσὸν τούτων, ἐκ τοῦ πονηροῦ ἔστιν. || Sed περισσὸς videtur etiam ponit interdum pro Eo quod abundans est: accipiendo id non pro Redundans, sed pro Copiosus, Multus: unde est ἐκ περισσοῦ ὑπερέχειν ap. Plat., quod exp. Multis partibus superare: sc. q. d. Abundanter superare, Abunde superare. E Luciano autem affertur Ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παρθησίᾳ, pro Usus ingenti libertate: quæ tamen Interpr. mihi suspecta est. Quinetiam περισσοτέρη 2ων Epigr. q. d. Abundantior et copiosior vita, pro Vita diuturnior et longior. Et περισσότερον κρίμα ap. Matth. (23, 14.) et Marc. (12, 40.) pro Majori s. Graviori. Item περισσοτέρα λίπη ap. Paul. (2 Cor. 2, 7.) || Περισσὸς ἀριθμὸς, Impar numerus: quasi sc. in hoc numero redundantia quædam sit; hanc enim istius signif. rationem quidam afferunt. Cui opp. ἀρτος, Par. Plut. de Def. Orac. Τῷ περισσῷ τοῦ ἀρτίου κρατηθέντος. Et περισσοί, Qui sunt numero impari, s. Quorum numerus est impar. Itidemque genero neutro τὰ περισσά. ΉΙΝC Περισσοδάκτυλος, SEU Περιττοδάκτυλος, Cui sunt digiti numero impari, Qui est digitis imparibus. Sic legimus ap. Plin. Digitis imparibus pro περιττοδάκτυλοι, quod habetur in Geoponicis. Et ADV. Περισσάκις, [s. Περιττάκις,] Numero impari, Impariter, Plut. [Q. Symp. 9, 14. Plato Parmen. p. 143. Jambl. Arithm. 27. * Περισσαχῶς, 14. Π. μετρεῖται. " Περισσὸς, Valek. Hipp. p. 177. 214. 248. Diatr. 118. Oratt. 390. Tyrwh. ad Aristot. 194. ad Callim. 1. p. 172. Schol. Soph. Ed. C. 1375. Bergler. Alciphr. 418. Fischer. ad Anacr.

A p. 1. Brunck. ad Bacch. p. 401. ad Xen. Eph. 212. Toup. Emendd. 1, 463. Jacobs. Exerc. 2, 135. Anim. 108. 272. Anth. 6, 333. 7, 146. 170. 203. 247. 9, 284. 497. 10, 72. 11, 222. 235. 362. ad Phalar. 273. Dawes. M. Cr. 356. Theodorid. 9. Leonid. Alex. 6, 17. Philipp. Thess. 1. Villoison. ad Long. 193. ad Diod. S. 2, 382. Dionys. H. 1, 159. Crassus, de veste, Wessel. Obs. 33. Eximius, Valck. Hipp. p. 266. Inanis, Bast. Specim. p. 40. Excellens, Epigr. adesp. 669. Heindorf. ad Plat. Hipp. 124. Rittersh. ad Porph. p. 18. Kust. Imper. de numero, Phryn. Ecl. 117. Fischer. ad Plat. Euthyphr. 44. Heind. ad Gorg. 18. Cuni gen., ad Lucian. 2, 334. Xen. K. II. 8, 2, 22. Seq. inf., Dionys. H. 5, 117. Περισσὸς τὴν ἔραν, Alciphr. p. 50. Τέχνη π., Longus p. 1. Villois. Ἐκ περιττοῦ, Bibl. Crit. 1, 3, p. 50. Insuper, Ex abundanti, Toup. Opusc. 1, 304. 341. Τὰ π., Burm. ad Phædr. 66. Mit., Voss Myth. Br. 1, 229." Schæf. MSS. Ἐκ περισσοῦ ὑπερέχει τοῖς ἀλλοῖς, Plato de LL. 5. p. 219. Componitur ε περὶ et ἵσος, Theolog. Arithm. p. 13. Περισσὰ, adv., Piud. N. 7, 63. Dio Cass. 37. Περισσὸν, Excrementum, Athan. Vit. S. Ant.]

Περισσὸν, SEU Περιττὸν, Solani species. Vide Theophr. (H. Pl. 9, 11, 6.) et Plin.

Περισσόβορος, dictum a Nonno (Jo. 72.) περὶ πατέης, i. e. De mensa, ea sc. quæ cibum abundantem aut etiam redundantem habet. [* Περισσονάλη, Cratinus ap. Bekk. Anecd. 335.] Περισσόκομη, Abunde comans, Opp. K. 3, [317. ἔθειρας.] Περιστολόγος, SIVE Περιττολόγος, Supervacaneo sermone utens, Themist. Ἀλλ' ὅπως μή με ἀδόλεσχη καὶ π. νομίσῃτε, [Schol. Aristoph. Ιππ. 89.] Περιστολογία, SEU Περιττολογία, Sermo supervacaneus, [Isocr. περὶ Αντιδ. 117. Orell., Περὶ τὴν π. καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀστρολογίας καὶ γεωμετρίας διετρίβοται, Dionys. H. 2, 204.] Περισσολογέω, Sermone supervacaneo utor. [Περιττολογέω, Suid. 3, 89. Chrys. in Rom. T. 3. p. 8, 43.] Dicitur autem pro περισσόδηγσται, ΕΤΙ ΑΜ Περισσοεπῆσαι: nam hoc, quod Roeticum potius esse puto, exponit illo. SIC Περισσοεπής, " s. Περιττοεπής," idem qui περισσολόγης, [* Περισσοεπεία, s. * Περιττοεπεία, Cyrill. in c. 1. Nahumi p. 487.] Περισσόλοφος, Valde profusam cristam habens, q. d. supra modum profusam, Opp. [K. 3, 369.] Περισσόροος, Cui eximia mens est, Excellentemente prædictus, [Nonn. Jo. 92. 200. Opp. A. 3, 12. * Περισσοπαθῆς, unde * Περισσοπαθέω, Cassii Probl. 15. * Περισσόποντος, Nonn. D. 7, 43. * Περισσόπρακτος, unde * " Περισσοπρακτία, ή, Cyrill. Scythopolitan. ap. Alemann. ad Procop. p. 101. Dufréne Glossar. p. 1154." Schn. Lex. Suppl. * Περισσόσαρκος, Suid. v. Πρίαπος, Eudocia p. 345. * Περισσόσοφος, unde * " Περισσοσοφέω, Const. Manass. Chron. p. 74." Boiss. MSS. * Περισσοταγῆς, Nicom. Arithm. 1, 22. p. 103. Jambl. Arithm. p. 135. opp. * Αρτιοραγῆς. * Περισσοτεχνῆς, unde * Περισσοτεχνή, Demetr. Phal. 247. * Περισσοτριψέω, unde * Περιττοτριψήτος, Athen. 160. οἵζεις, pro quo. Valck. Sched. ad N. T. p. 390. legere maluit πᾶσι * ἀπερισσοτριψήτος. " Timon Philius. 38." Schæf. MSS. * Περισσοφρήτης, Aesch. Pr. 328. * Περισσοχόρηγος, * " Περισσοχόρηγος, Cod. Theod. T. 5. p. 300." Schæf. MSS. * Περισσοχρόνος, Theophr. C. Pl. 1, 18, 2. ubi Schneid. ισόχρονα dedit. * " Περισσώνυμος, Jambl. Arithm. 118. λόγοι. * Περισσώνυμέω, 29. Τοῖς τῶν ἐν τῷ ἀρτίῳ ἀριθμῷ μερῶν δύνμασιν αἱ αὐτῶν δυνάμεις ἀντιποστοῦσιν, ἀρτιαι μὲν οὖσαι περισσωνυμούντων ἐκείνων, περισσαὶ δὲ * ἀρτιωνυμούντων, Vocabula sunt denominatione imparia, cum potentiæ denominatione sunt impares, vocabula paria." Schn. Lex. Suppl.]

Περισσῶς, SEU Περιττῶς, Eximie, Egregie, Excelenter: περιττῶς ἡσημένον, item ἐξεργασμένον, Athen. [cf. 501.] Item, Singulari quodam modo et speculari. Quod autem dicit Aristot., Περιττόταρα δὲ πάντων ὁ δελφὶς ἔχει Σώων, redditur, Natura omnium maxime animantium peculiaris delphino est. || Redundanter, Supervacanea, Abundanter, Abunde. || Interdum vero et pro Amplius, Magis, Vehementius. Pro quo et gradu COMP. Περισσοτέρως: utrumque in N. T. SED ET

Περισσότερος adverbialiter, ibid. [Plut. Theseo 19. "Herod. 2, 129. Περισσότερος τῶν ἄλλων θάψαι τὴν θυγατέρα." Schw. MSS. "Περισσῶς, Valck. Hipp. p. 289. ad Paus. 217. Bast Lettre 79. Cum gen., Rittersh. in Porph. p. 87. Kust. Περιττῶς, Inaniter, Bast. Specim. p. 40." Schæf. MSS. Περισσοτέρως, 1 Thess. 2, 17. Philipp. 1, 14. Schol. Thuc. 3, 65. Περιποτέρως, Athen. 192. Diod. S. 13. p. 390.] Περισσότης, οὐκ Περιπότης, Excellentia, Præstantia. || Redundantia. Et peculiariter ex Hermog. de Ea sermonis redundantia quæ et πλεονασμὸς vocatur. ["Diod. S. 1, 106." Schæf. MSS. Polyb. 9, 10, 5. Dionys. H. 2, 119. Eust. Od. A. p. 41. Schol. Aristoph. Θ. 428.]

Περισσεύων, οὐκ Περιπτεύων, Redundo, Abundo, Affluo, Polyb. Τάρκοντα ἔχειν καὶ τὰ περισσεύοντα, Etiam quæ redundant, Quæ supersint. Sic ap. Lucam 21, (4.) Ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς. Apud Eund. vero, 12, (15.) περισσεύειν, vel pro Redundare, vel simpliciter pro Abundare, eapi potest: quæ in signif. frequens est et Paulo. At ἐπείσθενε ε Thuc. (2, 65.) pro Abundabat, Affuebat. Jungitur et genitivo: Luc. 15, (17.) Περισσεύοντος ἀρτῶν, Abundant pani- bus. Sed ap. Act. 16, (5.) Ἐπείσθενον τῷ ἀριθμῷ καθ' ἡμέραν, non tam est Abundabant numero, quam Abundantiores s. Copiosiores erant, reddebantur. Sed Latine dicitur potius Augebantur numero. Quidam interpr. et Exuberabunt. A Paulo autem περισσεύω capitul etiam μεταβατικῶς, pro Abundare facio, Facio ut abundet, Abunde subministro, suppedito: 2 ad Cor. 9, (8.) et 1 ad Thess. 3, (12.) Περισσεύω, inquit Bud., i. fere q. πλεονεκτῶ: ut in Eccles. 3, (19.) Τί ἐπείσθενεν ὁ ἀνθρώπος παρὰ τὸ κτῆνος; Quid amplius habet? Vel, Quid præcipuum habet et singulare? Aut, Quid præstat homo? Sequendo autem duas hasce posteriores interpr. erit περισσεύειν ab ea nominis περισσὸς signif., quæ illi data prima fuit. || Περισσεύειν est etiam Superesse, i. e. Residuum esse, Reliquum esse, unde περισσεύματα, Reliquiae, ut Matth. 14, (20.) Ἡμέραν τῷ περισσεύοντι τῶν κλασμάτων, 6, (12.) Τὰ περισσεύσαντα κλάσματα. Quam signif. et PASS. Περισσεύομαι habet ap. Nonn.; dicit enim δόσα περισσεύοντο pro Quæcunque residua erant. At Matth. 13, (12.) et 25, (29.) Περισσεύθησατ pro Reddetur abundantior. ["Wyttentb. Select. 114. Thom. M. 298. 338. De augm., Phryni. Ecl. 10." Schæf. MSS. Xen. K. A. 4, 8, 11. Περιπτεύσοντι δημῶν οἱ πολέμου, cf. Εε. 7, 36.: Dionys. Antiq. 3, 11. Thuc. 2, 65.] Περισσεύμα, οὐκ Περιπτεύμα, Abundantia, ap. Matth. (12, 34.) et Paul. (2 Cor. 8, 14.) Item Reliquiae, ap. Marc. (8, 8.) Item Excrementum, Stereus, ap. Plut. Qua tamen in signif. frequentius EST Περιπτώμα, pro Excremento sc.: sed intelligendo Quicquid in corpore supervacaneum est: unde φλεγματώδη περιπτώματα ap. Alex. Aphr. [Plut. Artax. 16. Aristot. H. A. 1, 762. 765. 772. 781. 814. 822. 823.] ITEM Περιπτώμα pro eod., Aristot. [H. A. 1, 765. 821. Περίσσωσι, Hippocr. 1185.] Et ADJ. Περιπτωματικός, q. d. Excrementosus, i. e. Excrementis abundans. Item simpliciter, Cui excrementsa insunt, Aphr. Probl. Τὰ βρέφη ὑγρὰ καὶ ὑπνώδη καὶ περιπτωματικά. Item Τροφὴ περιπτωματικὴ καὶ ποικίλη, Theophr. [Plut. 6, 494. 8, 583. Aristot. H. A. 1, 823.] Cui est CONTR. Απέριττας καὶ ἀπλῆς, Excrementsis carents. Et ἀπέριττων φυτῶν ap. Eund. [C. Pl. 6, 10, 3. * Περισσεύσις, Gl. Abundantia.] Περισσεία, itidem Abundantia, Paulo 2 ad Cor. 8, (2.) At in Eccles. (1, 3.) Τίς περισσεύειν τῷ ἀνθρώπῳ ἐν παγὶ μόχθῳ αὐτοῦ; Quid amplius est homini? vel Quid superest homini, ut Bud. verit: qui ibid. (2, 13.) Εἶδον ὅτι ἔστι περισσεία τῇ σοφίᾳ ὑπὲρ τὴν εὐφροσύνην, reddit, Quod sapientia præstat stultitiae. ["Koen. ad Greg. Cor. 217." Schæf. MSS.]

* Απέριττος, ὁ, η, Nihil supervacaneum habens, Luxu carens, Greg. Naz. In VV. LL. ἀπέριττος γλῶσσα, Minime fucata lingua. Ibid. Απέριττος χυμῶν ε Gal. Supervacaneis humoribus non redundans. Et Απέριττος τὰς ἔκροas τῶν περιπτωμάτων, ex Alex. Aphr. ["Schol. II. A. 52. Simplex, de Stylo, Diog. L. Anaximene p. 50. HSt." Seager. MSS. "Απέ-

ριττῶν, τὸ, Immunitas a luxu, M. Anton. 5, 5. * Απέριττος, Ut nil redundet, Clem. Alex. 211. Αἴσκη verborum ambage, Euseb. H. 274." Kall. MSS. Schol. Eur. Hec. 113. Diod. S. 12. p. 301., 13. * "Απεριττότης, Sext. Emp. Math. 2, 23. Clem. Alex. Pæd. 1, 13. p. 134." Kall. MSS.] "Απερισσόχρονος, " Qui tempore s. annis impar non est, Suppar ætate, " e Theophr. C. Pl. 1, 12. Απερισσόχρονα κνεῖ " affertur pro Pari tempore in utero ferunt." [Cf. Περισσόχρονος.] "Απερισσεία, Natura superfluitatis " immunis, puraque incrementorum, φύσις περιπτώ- " ματα οὐκ ἔχουσα. Ita quidam reponunt pro ἀπερι- " σίᾳ, ap. Theophr. C. Pl. 2, 12." "Υπερπερισσῶς, " Supra modum, Plusquam abundantanter," [Marc. 7, 37.] " a nomine Υπερπερισσός. Unde Υπερπερισ- " σείων et Υπερπερισσεύματα, quorum rarus est usus. " Paulus pass. vocem usurpavit, 2 Cor. (7, 4.) Υπερ- " περισσεύματα τῇ χαρῇ, ubi redditur Superabundo " gaudio, Vehementer exundo gaudio:" [ad Rom. 5, 20.]

B "Περισσομένη, ap. Hes. πορθουμένη: sed suspe- " ctum."

"ΠΕΡΙΓΡΑ, ἡ, Instrumentum fabrile, denomina- " tum παρὰ τὸ πέριξ γράειν, i. e. ἐσθίειν s. γράφειν " καὶ ξέειν τὰ ξύλα, οἷς ἐπισύρεται περιαγομένη, καὶ " οὗτος ἔξακριβοῦν σχημάτων ισότητα: veluti cum " dicitur ἐκ περίγρας τετράγωνος πρὸ ίσος πάντη ὡς εἰ " ἑτεραγωνίσθη διά τινος περίγρας. Ita Eust. Latin. " Circinum vocant, Graeci alio nomine διαβήτην." [Greg. Naz. Orat. 32. cum variante πύραγρα, q. l. habet Suid.]

"ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, ἡ, Columba, Avis nota, de qua " Aristot. H. A. 5, 13. Plin. 10, 34. et Athen. 1, 9. " ἐπικοίνως tam de mare dicitur, quam de semina: " quamobrem ap. Lucian. Solœcista (7.) Socratea " ὁ ἀπὸ Μόψου quandem dicentem ὁ περιστέρας, ve- " lut Atticum, deridet; ita enim dicendum fore et " ὁ φάττος pro ἡ φάττα. Attamen et Athen. 9. " (p. 395.) Atticos περιστερὸν dicere scribit: ut " Alexidem, Ο λευκὸς Ἀφροδίτης γάρ εἴμι περιστέρας. " Aristot. discriminandi sexus causa masc. gen. " utitur, dicens, 'Ο πρεσβύτερος προαναβαίνει, μὴ " κύσας οἱ δὲ νεώτεροι ἀεὶ τοῦτο ποιήσαντες ὀχεύονται: " ut et Lat. interdum Columbum dicunt de mare: " alioquin et ipsi in genere Columbas vocantes " utrumque sexum." ["Περιστερὰ, Heyn. ad Apollod. 1056. Περιστερὸς, ad Lucian. 3, 574." Schæf. MSS.] "Comp. ΗΙΝC Περιστεροειδῆς," [s. * Περι- " στερόδης.] "Qui e columbino genere est, Qui sub " columbarum genere comprehenditur, Athen. (394.) "Ἐπάσχοντι δὲ διαδοχῆς πάν τὸ περιστεροειδὲς γένος. " Aristot. H. A. 5, 17. τῶν περιστεροειδῶν plura " genera esse tradit: maximam horum esse φάτταν, " deinde οἰνάδα, περιστεράν, πελειάδα, minimam τρυ- " γόνα. ΕΤ Περιστεροφορεῖν, τὸ, Locus alendis " columbis destinatus, in quo columbæ aluntur. " Legitur hoc vocab. ap. Varro. R. R. 3, 7. Ibi " enim Merula, in villam intro involantibus columbis, " Axio dicit, Si unquam περιστεροφορεῖον constituis- " ses, has tuas esse putares, quamvis feræ essent. " Ibid. ΕΤ Περιστερῶν vocatur τὸ περιστεροφορεῖον. " Nam cum dixisset duo genera columbarum in πε- " ριστεροφορεῖψε esse solere, unum agreste, alterum " clementius: subjungit, Ex his duabus stirpibus " fit miscellum tertium genus fructus causa, atque " incedunt in locum unum, quod alii vocant περιστε- " ρῶνα, alii περιστεροφορεῖον: in quo uno sæpe vel " quinque millia sunt inclusæ. Ibid. Columbarium " distinguunt a περιστεροφορεῖψε s. περιστερῶν, ut " pars a toto. Περιστερῶν, inquit, fit ut testudo, " magna camera tectus, uno ostio angusto, fenestris " punicanis aut latioribus, reticulatis utrimque, ut " locus omnis sit illustris, neve serpens aliudve quid, " animal maleficum introire queat. Intrinsecus quam " levissimo marmorato toti parietes ac cameræ obli- " nuntur, et extrinsecus circum fenestras singulis pa- " ribus columbaria fiunt rotunda in ordine crebra :" [Plato Theat. 197. 198.] "Alioqui περιστερῶν

“ Herba quædam dicitur, tracto nomine ἐκ τοῦ τὰς “ περιστέρας ἡδέως διατρίβεται ἐν αὐτῇ, Diosc. 4, 60. “ latius eam ibi describens, ac cap. seq. docens “ ἵεραν quoque βοτάνην a nonnullis περιστερέων “ vocari. Apud Plin., non Peristerewn solum dici- “ tur, sed etiam Peristereos, περιστέρεος. Priore “ modo, 27, 4. Folia similia verbenacæ, quæ et “ Peristereon cognominatur: posteriore, 25, 9. Nulla “ tamen Romanæ nobilitatis plus habet quam Hieræ “ botane: aliqui Peristereon, nostri Verbenacam “ vocant. Hæc est, quam legatos ferre ad hostes “ indicavimus; hac Jovis mensa verritur, domus “ purgantur lustranturque. Et cap. seq. Periste- “ reos vocatur, caule alto, foliato, cacumine in alios “ caules se spargens, columbis admodum familiaris: “ unde et nomen.” [* Περιστερών, ΆΞοπι Fab. * Περιστερέπτορος, Theod. Prodr. Ep. p. 49. * Περι- στερέως, Nicander Θ. 860.] “ Denique a περιστερά “ sunt DIMIN. Περιστέριον, ετ Περιστερίδιον, τὸ, “ Columbula, Parvula columba. Quorum posteriore “ utitur Athen. 14. (p. 654.) Περὶ κρεῶν καὶ ὄρνιθων “ καὶ περιστερίδιων. Priore, Alexandrides ibid. Πε- “ ριστέρια γὰρ εἰσάγων καὶ στρουθία. Et Phrynic. “ Περιστέριον δ' αὐτῷ τι λάβε τριψόδολον. Quidam “ περιστερίδιον interpr. Pullus columbinus, Pipio: “ qui et περιστερίδεν dicitur. Eustathio enim teste, “ περιστερίδεις, περιδικίδεις, χηνιδεῖς, χελιδονίδεις, “ κορωνίδεις, ἵερακίδεις, dicuntur οἱ περιστερῶν καὶ “ περδίκων et sequentium avium γόνοι. At περιστέ- “ ρια Hesychio sunt etiam κοσμάρια ποιά.” [* Πε- στερέριον, Diosc. Notha 470.] Boiss. MSS. Περιστε- “ ρίδεν, Valck. Adoniaz. p. 401. ad Herod. 252. Huschek. Anal. 101. Brunck. Aristoph. 3, 150.” Schæf. MSS. Schol. Aristoph. 'Α. 866.]

“ ΠΕΡΚΟΣ, ετ Περκνὸς, Niger, Nigris distinctus “ maculis, Varius. Frequentior in usu est posterius “ περκνὸς, e priore πέρκος derivatum, et ab Hes. exp. “ non solum μέλας et ποικίλος, sed etiam γλαυκὸς, “ Glaucus, Cæsius: a Suida μέλανι κατάστικτος. “ Hom. μορφίδην et περκνὸν pro eod. accipit: II. Ω. “ (316.) Αἰτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειώτατον πετεηνῶν, “ Μορφίδην θηρητῆρ', δν καὶ περκνὸν καλέοντο: appell- “ lans μορφίδην s. περκνὸν ἀετὸν Hesychio auctore τὸν “ * μέλανὸν ἢ ποικίλον, Nigrum, Varium. Sed videtur “ exponendum potius Varium, Nigris distinctum ma- “ culis: cum Aristot. manifestum discriminem consti- “ tuat inter τὸν μορφίδην ἀετὸν et τὸν μέλανα. Nam “ H. A. 9, 32. cum dixisset Quoddam aquilarum ge- “ nus vocari πλάγκον, a nonnullis cognominari νηττο- “ φόνον et μορφίδην, cuius mentionem fieri ab Hom. “ in profectione Priami ad Achillem: subjungit, “ esse Aliud genus μέλαν τὴν χρόαν, quod μέλανατε- “ τὸν appellari et λαγωφόνον. Plin. quoque distin- “ guit inter Melænaēton et Percnon: nihilominus “ tamen et Percnon esse nigram prodens. Aquila- “ rum, inquit, 10, 3., sex genera: Melænaētos a “ Græcis dicta, eademque Valeria, minima magnitu- “ dine, viribus præcipua, colore nigricans. Secundi “ generis Pygargus, albicante cauda: tertii Mor- “ phinos, quam Hom. et Percnon vocat, aliqui et “ Plancum et Anatariam, secunda magnitudine et vi. “ Phemonoē eam aquilarum nigerrimam esse prodi- “ dit, prominentiore cauda. Hæc ille inter alia: “ unde intelligis περκνὸν recte exponi Niger, Ater, “ etiam Nigerrimus.” [* Jacobs. Anth. 9, 163. Heyn. Hom. 8, 161. 660.] Schæf. MSS. “ Nicander Θ. 129.” Wakef. MSS. Vid. Corai. ad Plut. 6, 441.] “ Ab “ eod. rursum Aristot. et Plinio commemoratur “ ΕΤΙΑΜ Περκνόπτερος ἀετὸς, vulturina specie, alis “ minimis, reliqua magnitudine antecellens, sed im- “ bellis et degener, ut quem verberet corvus: alio “ nomine dictus ὄρειπελαργὸς et γυπαίερος, quod “ montes ac nemora amet, et vulturina sit specie. “ Vocatur autem περκνόπτερος, quoniam alas habet “ περκνὰς, h. e. Nigris distinctas maculis. Rursum “ ab Aristot. memorantur etiam πέρκοι ἵερακες, 9, “ 36.: procul dubio et his nomine imposito a nigris “ maculis quibus sunt insigniti. Quomodo et Piscis “ quidam DICITUR Πέρκη ΣΙΝΕ Περκὶς, quod nigris

A “ maculis sit varius: eam ob rem * ἀνθεσίχρως di- “ chtus a Matrone ap. Athen. (135.) Nigris maculis “ ceu flosculis variegatum corpus habens. Meminit “ ejus Aristot. cum aliibi, tum H. A. 8, 15. et Plin. “ 9, 16.: ubi tradunt eam hybernis mensibus jacere “ speluncis conditam. Diosc. sextilibus piscibus “ annumerat, 2, 35. dicens Ζωμὸς ὁ ἀπὸ ιουλίδων καὶ “ περκίδων καὶ τῶν ἄλλων πετράων. Plin. vero inter “ Percam et Percidem distinguere videtur, ut qui “ Percidem in ostreorum numero ponat: Pectu- “ culi, inquit, purpuræ, percides, pinna, pinnothera, “ rhina.” [* Πέρκη, Jacobs. Anth. 7, 145. Aristoph. Fr. 269. Callim. 1, 428.] Schæf. MSS. * Περκίδιον, Athen. 329. * Περκὰς, i. q. περκὴ, Eratosthenes ap. Eund. 284. κίχλην. “ Jacobs. Anth. 7, 313. * Περ- κεὺς, 137.” Schæf. MSS.] “ Περκάζω, Fio περκνός, “ h. e. Nigresco, s. Nigris distinguui maculis incipio, “ μελαίνομαι, αἰόλλομαι. Ac sicut αἰόλλοεσθαι dicun- “ tur uvæ, cum pingi incipiunt et nigrescere, ita “ etiam περκάζειν. Hesiod. 'Α. (399.) ὅτ' ὄμφακες “ αἰόλλονται, Od. H. (126.) πάροιθε δέ τ' ὄμφακές “ εἰσιν, “ Ανθός ἀφεῖσαι· ἔτεραι δ' ὑποπερκάζονται. “ Prosæ etiam Scriptt. ita hoc verbum usurpat de “ uvis, Theophr. (H. Pl. 9, 11, 7.) “ Οταν ἄρτι περ- “ κάσῃ σταφύλῃ, C. Pl. 3, 22. “ Οταν ἄρχωνται περκά- “ ζειν οἱ βότρυες. Sic Diosc. Λαβὼν ὄμφακα μήτη “ περκαζόντας. Et Plut. (8, 571.) “ Ομφακι περκάζονται “ προσεοικώς. Active etiam accipitur hoc verbum “ aliquando pro Vario: ut Hes. quoque περκάζει “ exp. non solum μελαίνει, sed etiam ποικίλλει. “ Diosc. 5, 2. de vite ἀγρεστι, Οὐ περκάζει τὴν σταφύ- “ λὴν, ἄχρι δ' ἀνθήσεως ἀγει τὴν λεγομένην οἰνάνθρῳ. “ Ubi quidam interpr. Maturat, πεταίνει: minus “ recte, cum τὸ περκάζειν initium tantum sit τοῦ πε- “ παίνεοθαι, ut satis clare patet e Theophr. C. Pl. “ 3, 22. Τὴν δ' ὑποκόνισιν ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς, ὅταν “ ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες, μὴ ἔργη ἄχρι οὐ πε- “ πανθῶσι.” [* Jacobs. Anth. 9, 142. 163. 11, 322. Villois. ad Long. 62. 234. ad Herodian. Philet. 444.] Schæf. MSS. * “ Εμπερκάζω, ad Hesych. 1, 1200, 17.” Dahler. MSS. * “ Επιπερκάζω, Anal. 2, 212. “ Jacobs. Anth. 9, 142. Pierson. Veris. 84. Toup. Opusc. 1, 201.” Schæf. MSS. * “ Υπερπερκάζω Ad- “ modum maturesco, Eust. Ism. 241.” Wakef. MSS.] “ Υποπερκάζω, Propemodum περκάζω, quod verbum “ vide,” [Achill. Tat. p. 49. Bip. Κατὰ μικρὸν ὁ βό- “ τρυς ὑποπερκάζεται. “ Ad Nicet. Eugen. 4, 122. ubi legitur et ὑπερπ.” Boiss. MSS.] “ Est a πέρκος “ et aliud VERBUM, Περκαίνειν sc., significans et “ ipsum διαποικίλλεσθαι, Variari, Varinū fieri, Hes. “ Item VERBALE Περκώματα, quod idem significat “ ait τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα.” [* Jacobs. Anth. 9, 163.] Schæf. MSS. Est a * Περκώ, unde * “ Αποπερκώ, Soph. ap. Schol. Eur. Phœn. 236.” Kall. MSS.] “ Denique a πέρκος est COMP. Επιπε- “ ρκός, quod est, Accedens ad τὸ περκνὸν χρῶμα, Ali- “ quantum περκνὸς, Nigricans, Subniger, Nigris ma- “ culis aliquantum distinctus. Xen. K. (5, 22.) de “ duplici τῶν δασέων λαγωῶν genere, p. 573. Οἱ μὲν “ μεγάλοι, ἐπίπερκοι, καὶ τὸ λευκὸν τὸ ἐν τῷ μετώφῳ “ μέγα ἔχοντι. Ubi quidam scribunt ἐπίπερκον “ quod idem est.” “ Περνός, ap. Varinū ὁ κυνηγετικὸς ἀετός: sed “ perperam pro περκνὸς vel πέρκος, ut vel ex etymo “ patet, quod subjungit, ὁ περισσῶς καίνων καὶ κό- “ πτων.” “ Πέρνης, et ἀστερίας, ab Aristot. numerantur in “ genere τῶν ἱεράκων, Accipitrum, H. A. 9, 36. “ Paulo post πέρκοι καὶ σπίζαι, itidem in Accipi- “ trum genere. Unde sunt qui pro eodem accipiunt “ πέρνην et πέρκον ἱεράκα: Gazæ ille Peraix est, hic, “ Perca.”

ΠΕΤΑΩ, ΟΝΔΕ Περάζω, ετ Πεταννύω, ΣΙΝΕ Πε- “ τάννυμι, ἀσω, Pando, Explico, II. Σ. (495.) ὁ δ' ἔξερο “ χειρε πετάσσως” Αμφω, Ambas manus pandens, vel “ Ambo brachia. Itidem Φ. (115.) ὁ δ' ἔξερο χειρε πετάσσως” Αμφοτέρας. At N. (549.) ὁ δ' ὑπτιος έ- “ κονίησι Κάππεσεν, ἀμφω χειρε φίλοις ἔτάροισι πετάσσως, ubi propter dativum ἔτάροισι reddideris potius Ten-

dens, etiam Expansas tendens. || Aperio, Opp. K. 3, (414.) τρίστοιχα πετάσσας Χελεα και χάος εύρυ και δισπετον αλόλον ἔρκος, Triplicibus apertis labris. Inde præt. PASS. Πέπταμι, Pansus sum, Expansus s. Explicatus sum; interdum etiam Apertus sum. Il. E. (195.) de bigis, sic enim δίφρος redditur, ἀμφὶ δὲ πέπλοι Πέπτανται. Et circum eas pepli expansi s. tensi sunt. Solent enim linteis laneisve velaminibus integri desuper expansis. Eust. exp. ἔξηπλωνται. Sic (Od. Z. 45.) αἰδηρη Πέπταται ἀννέφελος. Idem exp. ἔξηπλωται. Apoll. Rh. 2, (405.) πεπτάμενον κῶς, Expansum et explicatum, Opp. K. 3, (106.) Πεπτάμεναι περὶ τέκνα μέγα κλαίοντι γυναικες, Passis ulnis amplectæ natos, περιβεβληκυῖαι τὰ τέκνα: quemadmodum Hes. πέπτασθαι exp. περιέχειν, ἀνεψηθῆναι. Secundum quam signif. dicuntur Πεπταμέναι πύλαι, Portæ apertæ et passæ: Virg. Portæ panduntur, Castell. Claustra pandite januæ. Il. Φ. (531.) ad janitores, Πεπταμένας ἐν χεροὶ πύλας ἔχεται, i. e. ἀνεψημένας, Apertas, Passas: de quibus mox, Αἱ δὲ πετασθεῖσαι τεῦχαι φάος, postquam sc. janitores eas ἀνεσαν και ἀπώσαν ὄχης. Adde ex Epigr. "Οστρεον ἀθρήσας χειλεοι πεπτάμενον, Aperta habens labia, i. e. Hians. At ex Aristoph. (N. 342.) πεπταμένον ἔρλος, Laniis volantibus. || Περάζω exp. etiam Tendo. || Hes. vero πετάσειν exp. non solum ἀπλώσει, sed etiam κουφίσει, a præs. Περάζω. [Περάζω, Schæf. ad Æsop. p. 143. "Nic. Hydrunt. ap. Bast. Spec. novæ Ed. Aristæn. p. 17." Boiss. MSS. "Ilgen. Hymn. 329. Bergler. Alciphr. p. 3. Valck. Hipp. p. 290. ad Od. Σ. 159. Heyn. Hom. 4, 97. Jacobs. Anth. 6, 437. Πέπταται, Koppiers. Obs. 122. Dawes. Misc. Cr. 288. Πεπταμένος, Toup. Opusc. 2, 123. 216. Brunck. Cœd. C. 717. ad Charit. 480. Jacobs. Anth. 7, 131. 8, 183. Heyn. Hom. 5, 36. Περάννυμι, Wakef. Eum. 381. Jacobs. Anth. 11, 266." Schæf. MSS. * Εὐπετάζω, vox analogiæ repugnans, Schol. Aristoph. Θ. 1009. εὐπετασθεῖς, leg. εὐ π. Vide Εὐπορίζω.] Πέτασμα, τὸ, Explicatio, Extensio, [Æsch. Ag. 918. "Ad Herod. 729." Schæf. MSS. * "Πετασμὸς, Const. Manass. Chron. p. 4(=8.) * Πεταστὸς, Theod. Diac. Acr. 5, 188." Boiss. MSS.] "Εὐπεταστος, Expressu explicatique "facilis. Hes. εὐπεταστον exp. πλατὺ, εὐρίπιστον, "Amplum, Flatibus pervium."

[*Αμφιπετάζω, s. *Αμφιπετάζω, unde ἀμφιπετάσσας, Orph. Λ. 643.]

Αναπετάω, SEU Αναπετάζω, ET Αναπεταννύμι, SIVE Αναπεταννυμι, Expando, Explico, Aperio, Lucian. (1, 121.) Αναπετάσαι τὰς θύρας, Απειρε fores, Il. A. (480.) ἀνά θ' ιστία λευκὰ πέτασσαν, pro ἀναπετάσαι, Vela explicarunt, expanderunt. Licet Pandere vela dicatur frequentius. || Interdum etiam Laxo, Gal. Τὸ συνιζηκὸς τῶν πόρων ἀναπεταννύντες. Attici ἀναπετάσαι in fut. pro ἀναπετάσω dicunt. Affert Suidas ε Menandro exemplum. || Αναπεταννύμι, Pass. Expandor, Explicor, Aperior, Xen. K. Π. 8, (3, 6.) Ἐπει δὲ ἀναπεταννυτο αἱ τοῦ βασιλείου πύλαι. Sæpe occurrit præt. PASS. Αναπεπταμένος, per sync. pro ἀναπεπταμένος, ab Αναπετάσαι: usurpatur autem pro. Apertus, Patens, Expansus: ut ἀναπεπταμέναι θυρίδες, Apertæ fenestræ. Eust. ap. Il. M. (122.) ait, ἀναπεπταμένας σανίδας, i. e. θύρας, dici metaph. ducta ab avibus, quæ alas expandunt ἐν τῷ ἵπτασθαι, Inter volandum. Ceterum ἀναπεπταμένος pro Aperitus, de aliis etiam rebus dicitur. Sic, Αναπεπταμένου τοῦ Πλάτωνος περιπάτου, ap. Athen. : eod. modo, quo Lat. Ludum aperire dicunt; et Hes. ἀναπεπταμένον exp. ἀνεψημένον. Apud Xen. Ελλ. 4, (1, 8.) ἀναπεπταμένοι τόποι, Aperta loca, ut Aperta æquora, Virg. mare, Liv. : sic Apertus campus, utrique. Suid. quoque scribit, ἀναπεπταμένα χωρά, πεδία, Campi: sed ibi κάμποι literis Græcis scribitur. Ceterum ut Aperta æquora, ita et Virg. Pelagus patens; et ut Campus apertus, ita Campi patentæ, ab Eod. dicitur. Itidem vero a Cic. : cuius etiam est, Patens et apertum ex omni parte cœlum, i. e. πάντοθεν ἀναπεπταμένον. Apud Plut. Themistocle, Αναπεπταμένος εἰς θορέαν ναὸς, exp. Templum in boream exorrectum, vel patens. || In VV.LL. citatur, Αναπεπταμένος πρὸς θεραπείαν, pro Ad curationem sponte propen-

PARS XXIII.

A sus. Sed Auctor hujus generis loquendi non nominatur: esset autem signif. metaph. [Αναπετάω, Schæf. ad Æsop. p. 143. " Pierson. Veris. 148. ad Lucian. 1, 234. Αναπετάω, ἀναπετάσω, Pierson. ad Mœr. 17. 124. ad Thom. M. 32. 61. Αναπετάζω, 531. Αναπεταννυμι, Valck. Adoniaz. p. 309. Phœn. p. 294. Musgr. ad Hec. 1040. ad Charit. 480. Αναπεπταμένος, ibid. Jacobs. Anim. 304. Anth. 7, 131. 181. Huschk. Anal. 122. Longus p. 83. Vill., Plato Phædro 231. Koppiers. Obs. 122. Toup. Opusc. 1, 341. Xen. Eph. p. 6. Ruhnk. ad Xen. Mem. 227. ad Lucian. 1, 234. 375. Valck. Hipp. p. 297. Plut. Mor. 1, 550. 769. Diod. S. 1, 267. 328. 363. Athen. 1. p. 6. ad Herod. 644. Eur. Hipp. 202." Schæf. MSS.] "Αμπέτασον, quod Hes. exp. ἀνακάλυψον, "syncopen Εολικαν habet pro ἀναπετασον, a th. "ἀμπετάζω," [Eur. Phœn. 304. ἀμπετάσας, 794. Alc. 600. Iph. A. 34. Αναπετάζω, uude *'Αναπετασμένος, Adamant. Phys. p. 437. βλέφαρα, pro quo Polemon. p. 287. male habet * εἰσπεπτασμένα. * Πρόσαναπετασοματ, unde "Προσαναπεπταμένος, Plin. Ovid. Met. 4, 526." Boiss. MSS. *'Αναπετής, Hippocr. Gland. 3. p. 272, 12. Aret. 1, 6. p. 5. ὄφαλμοι, Alex. Trall. 8. p. 137. *'Αναπετέται, Alex. Aphr. Probl. 1, 90. Cassii Probl. 62. πόρων. Cf. Διαπέτεται. *'Αμπετής, i. q. ἀναπετής, Heliodorus Stobæi Serm. 98. ὅμμα.]

[* "Αποπετάω, Diog. L. 6, 77." Boiss. MSS. *'Αποπετάζω, Schleusn. Lex. V. T. * "Αποπετάνυμι, Etym. M." Wakef. MSS.]

"Διαπετασμένος, Pando, Aperio," [Eust. in Od. Σ. 159. Il. A. p. 58. 87. Aristoph. Λ. 732. 733. et Brunck. "Διαπεπταμένος, Koppiers. Obs. 121. Διαπεπτασμένος, Heyn. Hom. 7, 333." Schæf. MSS. * Διαπετάσμα, Athan. 2, 425. * "Διαπετής, Hippocr. de Corde, Όκοιον ἀράχραι διαπετέες." Schn. Lex.] "Unde Διαπέτεται πόρων dicitur Cum sese meatus aperiunt. Nam Eust. 1842. Homericum illud πετάσεις θυμὸν μηηστήρων exponens διαχέοι, dicit esse metaph. ἀπὸ τῶν διαπεταννυμένων σωμάτων: unde esse et πόρων διαπέτεται παρὰ τοῖς σοφοῖς."

[* Εἰσπετάζω, vide Αναπετάζω.]

'Εκπετάζω, [Έκπεταννώ,] SIVE 'Εκπετάνυμι, Expando, Explico, Extendo. At Theophyl. Epist. 38. Τί δῆτα, τρισάθλιε, τὴν ἐσθῆτα διῆλλαξας, καὶ τοὺς πέρδικας ἐκπετέασας; accepisse videtur pro Evolare fecisti: quæ signif. nova fuerit. Pass. 'Εκπετάσομαι: item 'Εκπεταννόμαι, vel 'Εκπετάνυμαι, Expando, Explicor. Plut. de Deo Socratis, "Ποπερ ιστίον ἐκπεταννόμενον. [Pierson. Veris. 56. Wyttēnb. ad Plut. de S. N. V. p. 102. ad Lucian. 1, 434. T. H. ad Dial. p. 114. Valck. ad Biou. p. 315. Musgr. Cycl. 495." Schæf. MSS. Polyb. 1, 44, 3. 'Εκπετάσας πάσι τοῖς ἀρμένοις.] Unde præt. PASS. 'Εκπεπταμι, Expansus et explicatus sum. A quo ADV. 'Εκπεπταμένως, q. d. Explicate s. Expanse, Cum expansione s. explicatione, [Xen. K. Π. 8, 7, 3. εὐφρανθεῖσαι. "Musgr. l. c. *'Εκπετάσμα, Brunck. Soph. 3, 509. *'Εκπετάσις, Musgr. l. c. Wyttēnb. ad Plut. de S. N. V. 102. (8, 232.)" Schæf. MSS. "Eust. 105, 25. (Od. Ω. 396.)" Seager. MSS. * Διεκπετάνυμι, Theophr. C. Pl. 2, 19, 1. Διεκπεταννυται τὰ ἀνθη, sed ibi Codd. ἐκπ. simplex habent.]

'Εκπεταννώ, Explico, Extendo, Appendo cortinam, VV. LL. || Pro Explico s. Expando in, accipit Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόραγα ἐνεπετάννεις. ["Οι τοῖχοι διαχόνσοις ἐκπεπταμένοι ὑφεσι, Aureis tapetibus tensi parietes, Socrates Rhodius ap. Athen. 147. 'Εκπεπτασμένα δίκτυα τοῖς κάλυξι, 148. 'Εφ' ὡν ἀνλαῖαι ἐνεπετάννυτο, 206." Schw. MSS. *'Εκπετάσμα, Athen. 296.]

[* Εκπεταννυμι, Super extendō, Aret. 'Εκπεταννυται τῷσι ἐσχάρροι.]

Καραπετάζω, SIVE Καραπεταννώ, AUT Καραπεταννυμι, Expando, Explico, Extendo: qua signif. e Plut. Theseo (25.) affertur Ιστίον καραπετασθὲν, Extentum velum. || Obtego, Velo; Aristoph. Πλ. (731.) Καραπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοικιδί, Cooperuit et obtexit caput ejus panno rubeo: Σφ. (131.) 'Ημεῖς δὲ τὴν αὐλὴν ἀπασαν δικτύοις Καραπετάσαντες, ἐν

κύκλῳ φυλάττομεν, *Compluvium omne retibus obtegentes*: vel *Compluvio omni retia obtendentes*: ut Cic. *Simulationum involucris tegitur et quasi quibusdam velis obtenditur anjuscususque natura*. Ex Eod. *Kataπεταννύει τοῖς ιστίοις*, *Velis operire*: sicut Bud. e Plat. Parmen. p. 190. *Kataπετάσαι ιστίω πολλοὺς ἀνθρώπους*, *Velare multos homines uno velo*. [** Kataπετάω*, Eumath. 137.] Boiss. MSS. “*Kataπετάω*, Diod. S. 2, 412.” Schæf. MSS. *Kataπετάσμενος*, Xen. K. II. 8, 3, 6. 8.] *Kataπέτασμα*, τὸ, *Velum quo aliquid obtenditur s. obtegitur*, seu, ut Erasm. exp. in Epist. ad Hebr. c. 6., *Aliquid obtentum atque obductum, quod arceat conspectum*, Matth. 27, (51.) Marc. 15, (38.) Τὸ κ. τοῦ ναοῦ ἐσχισθη εἰς δύο, *Velum templi*, ad Hebr. 6, (19.) *Εἰσερχόμενη εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπέτασματος*, Philo V. M. 3. loquens de vestibulo templi, (*πρόναον ipse vocat*), *Eιργόμενον δυοῖν ὑφάσμασι τὸ μὲν ἔνδον ὄν, καλεῖται καταπέτασμα τὸ δὲ ἔκτος, καλεῖται κάλυμμα*. Ubi Turn. retinet vocem Graecam, sic interpretans, *Quorum penetrale, catapetasma dicitur*. [** Ad Charit. 445. T. H. ad Plutum p. 49.*] Schæf. MSS.] . *Παραπέταω*, VEL *Παραπεταννύω*, i. q. *καταπέταζω* s. *καταπεταγνύω*, *Obtendo, Obtego, Obvelo*. || *Videtur etiam accipi pro Expando, Explico. UNDE Παραπέπταται, Expansus s. Explicatus est, etiam Se expandit et explicat*, Arat. (312.) ὁ δὲ οἱ παραπέπταται ὅρνις Ἀσσότερον βόρεω : quæ verba Festus Avienus sic vertit, *de olore loquens, Threicio terminus axi Cana pruinosa extendit colla sub arctos*. Cic. vero ita, *Et clinata magis paulo est aquilonis ad auras*. [Dionys. P. 88. “*Παραπεπταμένος*, Brunck. Ed. C. 717.”] Schæf. MSS.] *Παραπέτασμα*, τὸ, *Velum quo aliquid obtenditur et obtegitur*, quod alicui rei obtenditur, i. q. *καταπέτασμα, παρακάλυμμα, παράπλωμα*, ut Suid. exp.: qui etiam addit, καὶ τὸ λεγόμενον βῆλον, i. e. *Velum*. Plut. Artax. (5.) de Statiræ currū loquens, *Γυμνὴ τῶν παραπέτασμάτων*, q. d. *Nuda velis quæ obtendi curribus solent, Nullis obtecta velis*. Peculiariter autem hoc nomine vocatum traditur, Quiddam quod obtendere solebant meretrices, ne ab amatoribus, qui ad eas accedebant, conspicerentur. Dicitur enim et in Lex. meo vet. proprie esse τὸ προκάλυμμα τῶν πορνῶν, ὃ προβάλλονται διὰ τὸ μὴ ὀράσθαι τοὺς εἰσιόντας. At Diphilus ap. Athen. (225.) de quodam piscatore comam alente, *ἐστιγμένος*, *Πρὸ τοῦ μετάποντος παραπέτασμ' αὐτὴν ἔχει*, Ideo comam alit, ut stigmata, quæ in fronte gerit, ea obtendat et obtegat. At Plut. (6, 149.) loquens de disputationibus et declamationibus sophistarum, *Toῖς ὄντοις παραπέτασματος χρῶνται τῶν διανοημάτων*. Aulæa quoque, quæ parietibus obtenduntur, *παραπέτασμα* nominantur. Aristoph. (B. 938.) *παραπέτασμα* Μηδικά, Aulæa Medica, etiam Medica tapetia. Plaut. dicit Babylonica tapetia. Synes. Ep. 4. *Παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπετείχισε*, Aulæum nos separabat, sc. a mulieribus quæ in navi erant, νέαι καὶ ἀγαθαὶ τὰς δύψεις. Vide et *Περιπέτασμα*. Exp. etiam *σκηνὴ*, et *Umbraculum*. [** Ad Timæi Lex. 222. Bergler. Alciph. 189. Athen. 225. Herod. 729. ad Charit. 439. 444. 699. ad Diod. S. 1, 447. T. H. ad Plutum p. 49.*] Schæf. MSS.]

Περιπέταζω, VEL *Περιπεταννύω*, In orbem expando, etiam *Circumcirca obtendo*, *Æschin. (64.) Πρέσβεις εἰς προεδρίαν ἔθηκε, καὶ προσκεφάλαια ἔθηκε, καὶ φουνκίδας περιπέτασε*, ubi videtur dicere Demosthenem, locum, in quibus legati sedebant, aulæis et tapetibus stravisse et obtendisse. Itidem *Περιπέταστε* exp. *Circum explicantes, Obtendentes*. [** Ad Diod. S. 2, 645.*] INDE *Περιπέταμαι*, *Circumcirca expansus s. obtentus sum*. Et ap. Apoñ. Rh. *περιπέπταται, Obtentus est*. [Quint. Sm. 7, 333. “*Περιπέταμένος*, Opp. K. 3, 106.”] Wakef. MSS. * *Περιπέταδην*, Tzetz. Exeg. Il. p. 4, 20.] *Περιπέτασμα*, τὸ, *Velum vel Aulæum quod rei alicui circumcirca obtenditur*, i. fere q. *περιστρωμα*, Plut. Pomp. (24.) de luxu piratico loquens, *Περιπέτασματι* [*Παρατ.*] ἀλογογοῖς καὶ πλάταις ὑπαργύροις, ubi videtur *Ιοqui de Velis s. Aulæis tapetibusque quorum in*

navi usus est. Est etiam verbum *Theologicum*, significans *Integumentum mysticum spiritualis sensus*, ap. Dionys. Areop. p. 2. teste Bud. Apud Eund. de Cœl. Hier. c. 1. legitur *παραπέτασμα*: sic enim ibi, Οὐδὲ δυνατὸν ἐτέρως ἡμῖν ἐπελάμψαι τὴν θεραπείην ἀκτῖνα, μὴ τῇ ποικιλῇ τῶν ἵερῶν παραπέτασμάτων ἀγαγωγικῶς περικεκαλυμμένην, ubi Maximus ambolat, *παραπέτασμα* eum vocare τὰ σωματικῶς πέρι Θεοῦ λεγόμενα. Ibid. idem Max. dicit in propria signif. τὰ ἐν τῇ σκηνῇ παραπέτασμα, *Vela* quibus tabernaculum obtendebatur et obtegebatur. Exp. *περιπέτασμα* non solum *Velum*, sed etiam *Cortina*: et *Περιπέτασμα*, *Aulæa* quæ ad ornandum locum aliquem extenduntur. [** Bergler. Alciph. 413. T. H. ad Plutum p. 49. ad Charit. 699.*] Schæf. MSS.] *Περιπέταστὸς*, ὁ, *Circumcirca expansus, obtentus, Peripetastὸς ex Aristoph. (A. 1201.) affertus et probasii quodam genere*. [** Kuster. Aristoph. 127. Bergler. Alciph. 148. Athen. p. 20.*] Schæf. MSS.]

Προπετάζω, SEU *Προπεταννύω*, aut *Προπετάννυμι*, Ab anteriore parte expando vel obtendo, Prætendo, Xen. K. II. 4, (2, 12.) *Ὑμᾶς αὐτὸς προπετάννετες ἡμῶν, προπορεύεσθε ἐμπροσθεῖς*, Explicantes vos ante nos et vos nobis veluti prætendentes. Nam acies se explicare dicitur, cum se latius diffundit et cornua extendit. [** Προπεπταται, Aristoph. Fr. 226.*] Schæf. MSS. * *Προπέτασμα*, Themist. 165.]

Προσπετάννυμι, Extendo, Illido, VV. LL. [Athen. 395. *προσπετασθείσης*, Schw. autem reposuit προπ.]

[* *Συμπετάω*, s. * *Συμπετάννυμι*; Æneas Tact. 37. Δύο ἀμάξων τοὺς ῥυμοὺς εἰς τὸ αὐτὸν δῆσαι συμπετάσαντα κατὰ τὸ ἔπειρον μέρος τῆς ἀμάξης.]

[* *Υπερπετάννυμι*, Dio Cass. 358, 24. * *Υπερπετῆς*, i. q. *ὑπερπετεῖης*, Dionys. Antiq. 9, 11. Quod super caput eminet, Præaltus, Polyb. 8, 6, 4. *Υπερπετέσι θωρακίοις σκεπάσαντες*, Quod super caput transit, Supervolans, 8, 7, 3. *βέλη*, cf. 18, 13, 3. Pertinet autem in hoc sensu ad *Υπερπέτομαι*.]

[* *Υποπετάω*, Hippocr. 887. Eust. Od. A. p. 32, 18. * “*Υποπετάννυμι*, unde *Υποπεπταμένος*, Jacobs. Anth. 7, 131.”] Schæf. MSS. * *Υποπέτασμα*, Plato Polit. 279.]

“*Πεταῖτα, Vites suspensæ, ut ai ἀναδειδρίσῃς, Hes.*”

ΠΕΤΑΣΟΣ, ὁ, *Petasus, Galerus, Tegmen capitis latum et expansum, ut videre est in Πεταῖτῃ, quod fuisse ἐφήβων φόρημα tradunt J. Poll. et Hes.*: Eust. quoque dicit fuisse φόρημά τι, a πετάζω derivans, et hoc exemplum afferens, *Παιδία χιτῶνας ἔχοντα καὶ ἱνιοχικὸν πετάσους*. Gestamen Mercurii ap. Athen. (537.) *Καὶ τὸν πέτασον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ, καὶ τὸ κηρύκευον ἐν τῇ χειρὶ*. Sic l. 5. *Εἶχε δὲ αὐτῶν ὁ μὲν πέτασος καὶ κηρύκευον χρυσοῦν*. || *Exp. etiam Umbraculum, Umbella, σκιάδιον*. || *Herbis quoque nonnullis πέτασοι tribuuntur, sicut πῖλοι, Theophr. H. Pl. 4, 10. de loto herba, Τούτου δὲ η μὲν τοῦ κανδοῦ φύσις ὄμοια τῷ τοῦ κυάρου, καὶ οἱ πέτασοι δὲ ὠσαίτως, πλὴν ἐλάτου καὶ λεπτότεροι*. Unde Plin. 13, 17. *Est autem eodem nomine et herba, et in Ἀἴγυπτοι caulis, in palustrum genere. Recendentibus enim aquis Nili riguis, provenit similis fabæ, caule foliisque densa congerie stipatis, brevioribus tautum gracilioribusque. Οὐδὲ nota eum pro πέτασοι dicere Folia densa congerie stipata.* || *Πέτασος a Suida [vv. Δράκων, Περιπέτασμα]* dicitur etiam esse εἶδος ὑφάσματος. [** Bīl. Crit. 2, 1. p. 82. Voss Myth. Br. 1, 117. Toop. Opusc. 1, 457. 2, 42. Jacobs. Anth. 1, 24, 7, 31. 8, 118. 170. Valck. Adoniaz. p. 343.*] Schæf. MSS. *Πέτασος*, ἡ, Athen. 499. Theophr. H. Pl. 4, 8, 7, 9. Schn. Lex. * *Πετάσιον, Petasunculus, Posidonius ap. Athen. 176.* Schw. MSS. “*Schol. Mosq. ad Dioscoridem Oribasii editum a Matth. Opusc. Medic. p. 362. Απὸ τούτου καὶ Ἀλεξανδρέϊς καλούσι πετάσια* * *κωνωπικὰ τὰ τὴν κεφαλὴν σκέποντα, ὡς φρούριον Ειρηναῖον ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων Διαλέκτου.* Schæf. Ind. Theophr.] *Πεταῖτης, Petasi speciem gerens, Plantæ nomen ap. Diosc. 4, 108. Πεταστῆς μίσχος ἔστι, μετὰ τὴν πήχεως, δακτύλου μεγάλου πάχος ἐφ' οὐ φύλλον πετασῶδες μέγα, προσκείμενον φοτερ μύκης*: i. e., Ruellio interpr., Petasites pediculus

cubito major, crassitudine pollicis: a quo prægrandi folium, galeri modo amplum, ceu fungus, dependet. Πετασόδης, itidem Petasi speciem gerens. Et πετασώδεις Plantæ. Quæ folia habent ampla in modum petasi, quemadmodum Theophr. H. Pl. 4, 10. dicit fabam Ægyptiam gestare folia quæ sua magnitudine referant πῖλον Θετταλικὴν, Pileum s. Galerum Thessalicum. Et Diosc. "Έχει φύλλων μέγα ἡ πέτασον: Plin. Habere folia ampla. Talis est ὁ πετασίτης, de quo jam dictum fuit. Sic Athen. (371.) e Phaniæ l. 5. Hist. Plant., Πετασόδης τὴν τῶν σπερμάτων ἀπειληφε φύσιν ἄννισσον, μάραθρον, σταφυλίνος, κακαλίς, κάνειον, κάρον, σκιάς: nam harum herbarnm summum caput est quædam veluti umbella, in qua semen continetur: adeo ut πετασώδεις herbæ sint quæ umbellam ferunt. ["Casaub. ad Athen. 105." Schæf. MSS.]

"ΠΙΕΤΑΣΩΝ, ῥνος, δ, Petaso, Perna. Vide Πέρα. "Vocabulum hoc Lat. cum Græcis commune habent: inter quos Martial. Nam mihi cum vetulo "sit petasone nihil, Juven. diminutive, siccus petasus sunculus et vas Pelamidum." [Itidem a πετάσῳ, a latitudine et explicatione carnium." Ernesti. Schneid. ad Caton. R. R. 213." Schæf. MSS.]

ΠΕΤΑΛΟΝ, τὸ, Folium; propriæ Folium quod est in amplitudinem expansum. Eust. πέταλα expr. ἀναπεπταμένα καὶ πλατέα φύλλα, a πετάσῳ derivans. Od. T. (20.) de luscinia, Δευδρέων ἐν πετάλοισι καθεδμένη πυκνοῖσι, II. B. (312.) "Οὐσῷ ἐπ' ἀκροτάψ πετάλοις ὑπὸ πεπτηῶτες, Epigr. δροσερῶν ἐκ πετάλων πτέφανος, Corona e foliis roscidis. Et ap. Suid. "Ἐχοντες γέρρα πάντες βοῶν λευκῶν δασέα, εἰκασμένα κιτοῖα πετάλῳ, Folio hederæ. Diosc. 1, 44. Πέταλα χλιδαὶ τῶν ρόδων, Folia mille rosarum: alii Mille rosæ. || Πέταλον dicitur etiam τῆς ἐπιγλωσσίδος τὸ καλύπτον στόμα, Hes.: ap. quem geminata λ, SCRIBITUR Πέταλλον: itemque Πέταλλα, φύλλα. || Lamina, Bractea, Philo V. M. 1. Πέταλα γὰρ εἰς λεπτὰ τρίχας κατατηθέντα πᾶσι τοῖς νήμασι συννφαίνεται, Nam bractæ in tenuissima capillamenta sectæ licet omnibus contextebantur, Turn. Itidem Exod. 28, (32.) Πέταλον χρυσοῦν, Lamina s. Bractea aurea. Apud Diosc. quoque 5, 91. Λεπίδων, αἱς περιεχόμενα τὰ χρυσᾶ πέταλα ἔλαντεναι, E laminis, quibus bractæ auri conclusæ malleo ducuntur, Ruell. At Marc. Virg. πέταλα χρυσᾶ ibi vertit Aurea coronarum folia. [Clem. Alex. 1. p. 46. Potter. Κεχρονσωμένον πετάλοις ἄγαλμα.] || Πέταλον capitulatur etiam pro Petaso, s. Galero, i. e. Pileo latiore in modum folii ampli: πέταλη μὲν ἔριον πιληθὲν exp. Suid., citans hoc Epigr. Σοὶ τὸν πιληθέντα δέ εὐξάντον τριχὸς ἀμροῦ Ἐρμᾶ Καλλιτέλης ἔκρεμασεν πέταλον. Mihi tamen πέταλον masc. genere usurpatum eo loco insolens videtur, ideoque existimo scr. πέτασον: erat enim πέτασος, Peculiare Mercurio gestamen capititis. ["Casaub. ad Athen. p. 20. Toup. Opusc. 1, 349. Bergler. Alciphr. 400. Jacobs. Anth. 8, 118. 12, 420." Schæf. MSS. * Πεταλοῦς, Gl. Bracharius: * Πεταλουργὸς, Blattearius: in utroque loco leg. Bractearius, ut est in Cod. Justin. de Excus. Artificum. "Jaeobs. Anth. 12, 420." Schæf. MSS.] Έκπέταλος, δ, ή, Amplius passusque in modum folii: ποτήρια, Eust. 229. τὰ πλατέα, ὅποια τὰ ἰδιωτικῶν λεγόμενα πατέλλια: quo vocabulo Pateras significare videtur. Athen. 11. (p. 501.) exponens quid ἀμφίθετος φιάλη significet Homero, Οἱ τὸ ποτήριον λέγει, ἄλλα χάλκεον τι καὶ ἔκπέταλον λεβητῶδες. Et paulo post, "Ποτε καὶ τὴν φιάλην εἶναι χαλκείω προσεοικίαν ἔκπέταλφ, δεχομένην ψυχρὸν θέρων. Eod. I. non procul ab initio, rursus explicans quid sit φιάλη ἀμφίθετος, ait, "Εστε δὲ χαλκεῖον ἔκπέταλον, λεβητῶδες, ἔπιπηδεις ἔχον πρὸς ὑδάτων ψυχρῶν ἕταδοχάς. Utitur etiam comparativo ἔκπέταλώτερος eod. I. (485.) e Moscho, tradens λεπταστὴν esse κεραμεῦν ἀγγεῖον, ἔοικὸς ταῖς λεγομέναις πτωματίσιν, ἔκπέταλώτερον δέ. Et ἔκπέταλα κέρατα, Cornua lata in modum folii vel bractæ. Vide Πέταλος. ["Aristoph. Fr. 243. Heyn. Hom. 8, 408. ad Herod. 264. Bergler. Alciphr. 400." Schæf. MSS. * "Καλλιπέταλος, Const. Manass. Chron. p. 4. var. lect. * Καλλιπέταλον, Diosc. Notha 465." Boiss. MSS. * "Μελιμπέταλος, ad Hesych. 2, 562, 14." Dahler. MSS.

A Anal. 2, 228.] Παραπέταλος, Foliis obtectus, obtentus et opertus. Apud Suid. Αἱ δὲ τριήρεις ἡσαν κόσμῳ διαπρεπεῖς, ἀργύρῳ τε τὰ ἔμβολα καὶ χρυσῷ τὰς πρύμνας παραπέταλοι, ubi ipse Suid. exp., πετάλοις ἐσκεπτασμέναι. Videtur certe reddi debere Bracteis s. Laminis aureis obductæ. [* "Χαλκοπέταλον, Άρεα λαμίνα, Schol. Eur. Phœn. 115." Kali. MSS.]

* Ερμηταλις, ίδος, ή, Hesychio ἔδεσμα διὰ τυροῦ σκευασμένον: fortassis quoniam foliis obductum coqui solebat: qualia erant etiam τὰ θρία, quæ foliis fulciniis involuta coquebantur.

Πεταλῶδης, Folio vel Laminæ similis. Πεταλῶδες οὐρον, Foliosa urina, dicitur ea in qua foliis similia sive squamis aut laminis subsident. At DICUNTUR Πέταλα, inquit Actuar., quæ et longitudinem et latitudinem habent, non etiam evidentem profunditatem. Eodem, inquit ille, donata sunt nomine Instrumenta quædam ad lanificia comparata. Quinetiam Lapis quidam Πεταλίτης dicitur, quasi eis πέταλα, h. e. In laminas, solitus: e quibus omnibus τὴν πεταλῶδη ὑπόστασιν considerare oportet. [Schol. Lycoiph. 270.]

Πεταλοῦσθαι, In folium mutari. Apud Hes. vero ita legitur, Πεταλοῦνται, ἔξυπτονγται, τρυφῶσιν, [* ἔξυπτινται corrigit T. H.; sed Barker. leg. esse censem * ἔξυπτιονγται.] "Πεδαχνοῦται, ἔξυπτιωται καὶ τρυφᾶ, "Hes." [Cf. Πεταχνώ. * "Πετάλωσις, Brunck. Soph. 3, 495." Schæf. MSS. Etym. M. Aristeas de LXX. Interpr. p. 255.] Πεταλωτὸς, Foliatus: Hes. πεταλωτὸς, ἀκμαίωτας, et εὐειδέστατος. [* Περεπεταλῶδης, Gl. Stagno, leg. Stanno, "Casaub. ad Athen. p. 20. * Περεπεταλωσις, 28." Schæf. MSS.]

Πεταλίζω, Folia decerpere, emitto, Germino: Hes. πεταλίζειν, βλαστεῖν, φυλλολογεῖν. Πεταλισμός, Idem exponit, διὰ φύλλων διστρακισμός: forsitan cum laminis inscribebantur nomina eorum quos commune suffragium redigando censebat: ut testulis siebat διστρακισμός. ["Münster Parerg. p. 87. ad Diod. S. 1, 445. 470." Schæf. MSS.]

Πεταλίτης, δ, Folium referens, ut πετασίτης, Qui petasum. Πεταλίτης, ίδος, ή, ap. Nicandr. (Θ. 864.) de Herba quadam. Vide et Πεταλῶδης.

Πέταλοι dicuntur oī μόσχοι, ἀπὸ τῶν κεράτων, ὅταν αὐτὰ ἔκπέταλα ἔχωσιν, Athen. (376.) UNDE Πεταλῶδες ὑες per metaph. ap. Achæum, quemadmodum Eratosthenes τοὺς σύνας λαριοὺς vocavit, Μεραγαγῶν καὶ αὐτὸς ἀπὸ λαριῶν βοῶν. Itidem Hes. cum citasset Πεταλίδων ὥν, quod legitur ap. Athen. in l. Achæi quem citat, subjungit, Μερήχθη ἀπὸ τῶν μόσχων πέτηλοι γὰρ οὗτοι λέγονται. Ubi etiam ΝΟΤΑ Πέτηλοι scribi pro πέταλοι, quod ap. Athen. legitur. Videtur dici de tenera adhuc xerata vitulorum et porcellorum. ["Πέταλος, Diodor. Zon. 6." Schæf. MSS.] Πετάλη, ή, fem. a πέταλος, significare videtur Τενέρα, ut folia et germina quæ recens ab arbore emissæ sunt. In [Anal. 2, 81.] πετάλης πικρογάμον, Puellæ s. Juvenculæ: nisi potius, ut Lascaris putavit, sit Nom. propr. ["Jacobs. Anth. 9, 126." Schæf. MSS.] Rursum ex [Anal. 2, 81.] πετάλας μάκωνας, pro Folia pavaveris: forsitan reddendum Papavera tenera et quæ recens folia emiserunt. ["Πετάλη, Pherecratis Fabula, Priscian. 18, 25, 243." Elberling, MSS.]

* Πετάλειον, i. q. πέταλον, Nicander Θ. 629. 639.]

Πέτηλον metri causa dicitur pro πέταλον, Folium, Folium latum, amplum, Hesiod. (A. 289.) Nicander (Fr. 5, 4.) dicens ἄρου πέτηλον, ["Jacobs. Anth. 6, 120. Culmus, Ruhnk. ad H. in Cer. 457. Græv. Lectt. Hes. 610." Schæf. MSS. * "Αμφιπέτηλος, Plut. 8, 49. δρῦς, ubi vide Reisk.] "Απέτηλος, Foliiς "carens, Epigr." [Anal. 2, 16.] "ubi et compar. "ἀπετηλοτέρη legitur pro Minus foliosa, frondosa." Καλλιπέτηλος, Pulcra habens folia, i. q. εἰνπέταλος. In Epigr. καλλιπέτηλος λήσιον. ["Græv. Lectt. Hes. 610." Schæf. MSS.] Πενταπέτηλος, Quinquefolius, πεντάφυλλος: de quo et supra. Τριπέτηλος, Trifolius. Et Τριπέτηλος, Herba quædam quæ synonyma τριφυλλον nominatur, Lat. Trifolium: a tribus foliis. ["Valck. Adoniaz. p. 220. ad Callim. 1. p. 125. 551. ad Charit. 747. 783." Schæf. MSS.] "Τυφέτηλος,

Folia in cacumine gerens; ut ὑψίκομος, In cäcumine comatus. Vel Altus, Excelsus; nam ὑψιπέτηλον in Lex. meo vet. exp. ὑψηλόν. [II. N. 437.] Dicitur ΕΤΙΑΜ Ὑψιπέταλος, ead. signif. qua ὑψιπέτηλος, Athen. (370.) e Polyzelo, Ὑψιπέταλον τε κράμβαι. [* “Πετηλώδης, Eust. 136, 12.” Seager. MSS.]

[* Πετήλος, η, ου, Arat. 271. τὸ δὲ ἐπὶ σκελέεσσι πέτηλον (εἴδωλον) Γούνατι οἱ σκαιφοὶ πελάει, Schol. πέτηλον δὲ, η τὸ ἀναπεπεισμένον, η τὸ ἀναπεπτωκός: redditur Volatile, quasi a Πέτομαι, Volo. * Πετήλη, unde Πετήλας, Hesychio τοὺς μικροὺς καὶ θαυμώδεις φοῖνικας. * Πετήλης, Eid. ἀκρίς. * Πετήλας, Elian. H. A. 7, 30. πετήλαι καρκίνοι.]

Ἐνπέταλος, Bene foliatus, Foliis decorus, Pulcra habens folia. Alii, Frondens, Virens. Epigr. [“ Jacobs. Anth. 9, 403.” Schæf. MSS.] || Εὐπέταλον vero Fruticis nomen: δαφνοειδὲς alio nomine vocant: habens multos ramulos φυλλοφόρους, Diosc. 4, 148. de quo Plin. 15. c. ult., Id quoque, quod Daphnoides vocatur, genus, in nominum ambitu est. Alii enim Pelasgum, alii εὐπέταλον, alii στέφανον Ἀλεξάνδρον vocant. Et hic frutex est ramosus, crassiore ac molliore quam laurus-folio. || Εὐπέταλος λίθος: de quo idem Plin. 37, 10. Eupetalos, quatuor colores habens, cœruleum, igneum, minii, mali. [* “ Εὐπέταλεια, Foliis decora, dicitur ράμυνος, vet. Poëta de Viribus Herb. ap. Fabric. B. Gr. 3, 26. p. 633. Anonym. ap. Voss. ad Barnab. Epist. c. 7.” Kall. MSS.]

ΠΕΤΑΚΝΟΝ, sive Πέταχνον, Poculum latum et tenui, ut patera, et τὰ ἔκπέταλα ποτήρια. Athen. (496.) Πέταχνον esse dicit ποτήριον ἐκ πετάλου, afferens ex Aristoph. [VERB. Πέταχνω,] πάντες δὲ ἔνδον πεταχνεῦνται: ubi signif. videatur Potant ἐκ τῶν πετάχνων: [“ Olim edebatur πεταχνεῖται, nunc ε Cod. Ms. πεταχνεῖται, tanquam a SING. ὁ * Πεταχνεύτης.” Schw. MSS. Cf. p. 125.] Utriusque scripturæ meminit Hes., sc. Πέταχνον et Πέτακνον, dicens esse ποτήριον, quod et ἔκπέταλον: adeo ut ap. Athen. pro ἐκ πετάλου reponendum putem ἔκπέταλον.

ΠΕΤΡΟΣ, ὁ, Lapis, Saxum, i. q. λᾶς et λίθος, II. Π. (734.) ἐτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον Μάρμαρον ὄκριοντα, (Υ. 288.) ἐπεσυμένον βάλε πέτρῳ. Sic H. (270.) Εἰσὼ δὲ σπιδὲ ἔπει βαλὼν μυλοειδὲς πέτρῳ, Xen. Ἐλλ. 3, (5, 13.) Ἐπὶ τοὺς λοιπὸν ἐπεκυλίνδουν πέτρους ἐς τὸ κάραντε, Saxa devolvebant. || Nomen proprium primarii Apostoli, a Christo ei impositum, Matth. 10, (2.) ubi nomina Apostolorum recensentur, Πρῶτος, ὁ λεγόμενος Πέτρος, Marc. 3, (16.) Ἐπέθηκε τῷ Στυμωνὶ ὄνομα Πέτρον. Sic Lucæ 6, [14. “ Valck. Phœn. p. 291. Diatr. 31. ad Diod. S. 1, 38. 2, 467. Musgr. Herc. F. 1103. Jacobs. Anth. 6, 138. 11, 407. Porson. Or. 59. ad Dionys. H. 4, 2223. Sol. Callim. 1. p. 491. Πάντα κινῆσαι π., Musgr. Heracl. 1002. Π., η, Theodorid. 18. Orestes 9.” Schæf. MSS.]

Πέτρα, IONICE Πέτρη, η, Lapis, Saxum, i. q. πέτρος. De Latino autem Petra, mox. Hesiod. Θ. (675.) Πέτρας ἡλιθάρον στιβαρὰς ἐν χερσὶν ἔχοντες, Lapides s. Saxa quibus hostes impeterent, Plut. de Orac. Pyth. Πέτρων καὶ φλεγμονῶν ὑπὸ πνεύματος ἀναρρίψεις. Dicitur interdum de Saxis que in mari visuntur, et tunc reddi etiam potest Scopulus, Cantes, Od. Δ. (501.) ἐπέλασσε Πέτρησιν μεγάλησι, M. (260.) Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδαν. Sic K. (131.) ἐπηρεφέας φύγε πέτρας Νηὸς ἐμή. At II. O. (619.) ἡντε πέτρη Ἡλίθατος, μεγάλη, πολλῆς ἀλὸς ἔγγὺς ἐσോσα. Ubi etiam exponere possis Rupes. Festus itidem Petram ab Ennio et Liv. vocari ait Saxum prominens in mari. Itidem Plin. de gaviis, avibus marinis, In petris nidificant. Dicitur etiam de Saxo quod e terra aut monte prominet, et alicubi reddi potest Rupes: quomodo accipi potest Hom. l. c., ubi de Saxo dicitur, quod in mare prominet: quemadmodum et Od. E. (156.) Ἡμαρα δὲ ἐν πέτρησι καὶ ἥσυχοσσι καθίσων. De saxis et rupibus montanis, II. Ω. (614.) ἐν πέτραισι, ἐν οὐρεσιν οιοπόλοισι, Plut. Amat. Narr. Ρίπτει ἑαυτὸν κατὰ τῶν πετρῶν: sicut ap. Athen. 12. Κατὰ πετρῶν ὥθειν.

Rursum Plut. (8, 203.) Ἀπέκτειναν, ὅσαντες ἀπὸ τῆς πέτρας ἔκεινης, ην Ὅμπειαν καλοῦσι. Vide alium ex eo locum in Κρητινός. || Nomen urbis Indicæ ap. Athen. (124.) UNDE Πετρίτης: Plin. 14, 7. Vino Gnidio, Catacecaumenitæ, Petritæ. [“ Πέρη, Longus p. 5. Vill., Theocr. 13, 36. Valck. Phœn. p. 291. Hipp. p. 298. Diatr. 31. Toup. Opusc. 2, 137. Wessel. ad Diod. S. 1, 38. Græv. Lectt. Hes. 578. Musgr. Herc. F. 320. Porson. Or. 59. ad Dionys. H. 4, 2223. Arabiæ pars, ad Diod. S. 1, 209. Conf. c. πέτρος, Heyn. Hom. 6, 396. Schneid. Anab. 32. Lobeck. Aj. p. 333. Π. Παλλάδος, Valck. Hipp. p. 165. Ψήχει καὶ πέτρην, Jacobs. Anth. 12, 85.” Schæf. MSS. “ Μακρὰ π., Potter. Archæol. T. 1. p. 35.” Seager. MSS. ‘Αμπέραις, pro ἀνὰ πέτρας; Ξεσ. Suppl. 355.]

[* Πετροβάρης, Appian. B. C. 4, 56. Stob. Ecl. Phys. 1. p. 68. * Πετροβαρέω, Strabo 11. p. 551. Eust. in Dionys. P. 730. “ Diod. S. 2, 6. Appian. 2, 631. * Πετροβατίκος, Eust. II. 626, 35.” Wakef. MSS.] Πετροβόλος, Qui lapides ejaculatur, lapidis impletit, ὁ πέτροις βάλλων, ut Hom. loquitur: synonūmum τῷ λιθοβόλος. [* “ Πετροδείμων, Phlegon de Longævis p. 128. perperam pro πτεροειδινοῖς” Schn. Lex. * Πετροκόπος, * Πετροκοπέω, unde * Καταπετροκοπέω, Diod. S. 16, 60. * Πετροκυλοπός, Strabo 15. p. 1037. * Πετρολάπαθος, Diod. Parab. 2, 47. * Πετροποιός, unde] Πετροποία, η, Structura e petris, Structura saxea, Athen. (205.) de Philopatoris nave, Αντρον κατεσκεύαστο, οὐ χρῶμα μὲν ἦχον τὴν πετροποίαν ἐκ λίθων ἀληθινῶν καὶ χρυσοῦ δεδημιουργημένον. Festus quoque tradit esse petrarum quoddam genus manu factum: afferens hæc ex Άlio Gallo verba, Petra est, quæ Jovis dextera ac sinistra fornicem expletura est, ad libramentum summi fornicis. [* “ Πετροποιός, Tzetz. Chil. 2, 597. (11, 381.) Nic. Hydrunt. ap. Baſt. Spec. Aristæn. p. 8. Nicet. Eugen. 1, 9. et n., 5, 373. 395. et in Notit. MSS. 6, 230.” Boiss. MSS.] Πετροποιός, in VV. LL. dicitur esse Machina qua saxum emittitur. Polybius πετροβόλος et πετροβολικὸν ὄργανον. Posset etiam significare Lapidum ejaculatio. [* Πετρορόφητη, Eur. Ion. 1222. “ Jacobs. Exerc. 160.” Schæf. MSS. * Πετρόρρυτος, Orph. H. 50, 9. “ Ruhuk. Ep. Cr. 279.” Schæf. MSS.] Πετροσέλινον, τὸ, Apium petræum, in petris et saxis s. locis petrosis et saxosis nascentis: Gaza modo Petrapium, modo Saxapium vertit. Plin. 20, 12. cum de apii quibusdam generibus locutus esset, sc. hipposelino, eleoselino, oreoselino, subjungit, Alio genere Petroselinon quidam appellant, in saxis natum. Diosc. 3, 77. Σέλινον, τὸ καὶ πετροσέλινον τοῦτο φύεται ἐν Μακεδονίᾳ ἐν ἀποκρύμνοις τόποις. UNDE Πετροσέλινης ὄνος, Vinum e petroselino, Diosc. 5, 67. [* “ Πετρόστεγος, Pisid. Opif. 423. * “ Πετρόστερνος, Const. Manass. Amat. 4, 149. * Πετροστίβατος, Const. Manass. Chron. p. 2(=5).” Boiss. MSS. * Πετρογόμος, Anal. 2, 575. “ Musgr. Bacch. 1155.” Schæf. MSS.]: Πετροφύτη Saxis adhærescens, Petris hærens, ἐμφύται πετραι, Phocyl. (44.) πετροφύτης πολύπονος, Saxis adhærentes polypus. Πετροφύτης dicitur et τὸ ἀετῶν, sive Sedum majus, quod in petris nascatur, [“ Diosc. Notha 468.” Boiss. MSS. * “ Πετροχειλόν, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 234.” Schæf. MSS.]

Πετρέλαιον, Petroleum: dicitur a quibusdam Bitumen liquidum, quod effluat e saxis, vel quod eo ad lucernarum lumina olei vice antiqui uterentur. Scribit Platearius fieri, cum pinguedo terræ et aquæ actione caloris in igneas partes convertitur; et inveniri super lapides, quia per eos resudet et ex eis; et supra muros inveniri, sed nigri coloris, postea vero per excoctionem fieri album. Gor. Πετρέλαιον, Qui per saxa gradiuntur. At Hes. exp. ὑψηλὸν κρημνον. “ Πατρέμβατοι, Eid. ὑψηλοί, Alii, “ Celsi.” Πετρώροφος, Cuius tectum e lapidibus factum est, Contignationem habens lapidibus tectam. Alii, Saxis laqueatus. [Tzetz. ad Lycophr. p. 268. Müller.]

[* ‘Αντίπετρος, ὁ, η, Soph. Ed. C. 188. “ Qui saxe vice stratus est ære, Suid. v. ‘Αντιπέτρον βῆ-

μαρος.” Kall. MSS.] “Ευπτερος, Qui in petris nascitur, Qui in saxis, s. locis petrosis et saxosis provenit. Ευπτερον vero, Herba est nascens in montibus et maritimis, salso-gusto: a Romanis Saxifraga dicta. Est et alia ejusd. nominis, quam Latini Calcifragam appellant, ut Gorr. tradit. Plin. 27, 9. Empetron, quam nostri Calcifragam vocant, nascitur in montibus et maritimis, fere in saxo: quo propius mari fuerit, minus salsa est. Quæ e Diosc. 4, 181. desumis, ubi sic scribit, “Ευπτερον οι δὲ φακοειδές ἐπιπαράλοις καὶ ὄρεισ φύεται, ἀλυκὸν τῇ γενούσῃ τὸ δὲ προσγειότερον, πικρότερον. [“Ευπτερος, Anal. 2, 258. *Ισοπτερος, Schol. Soph. ΟΕδ. C. 188. “Suid. v. ‘Αντιπέτρον.” Kall. MSS. *Μεγαλόπτερος, Aristoph. Α. 482. *Μελάμπτερος, Philet. ap. Schol. Theocr.” Wakef. MSS.] “Περπτερον, Hes. afferit “πρωταχόθεν ἔξεχον, ut sit Undique habens eminentes petras s. rupes.” Υπόπτερος, Sub quo petræ s. saxa latent; Petrosus, Saxosus, i. q. ὑπόλιθος, [Herod. 2, 12.]

Πετρώδης, Petrosus, Saxosus, Lapidosus, i. q. λαθάδης, Matth. (13, 5.) de semente, “Ἐπεσεν ἐπὶ τὰ πετρώδη, Diosc. de Smyrno, Φύεται δὲ ἐν πετρώδεσι τόποις καὶ γεωλόφοις. De quo Plin. Nascitur in saxosis collibus et in terrenis. [Plut. Sulla 16.]

Πετραῖος, Saxatilis, In saxis stabulans, Inter petras s. saxa versans, Od. M. (231.) Σκύλλαν πετραῖν, η μοι φέρε πῆμ' ἐπάροισι. Ubi Eust. annotat, scyllam vocari πετραῖαν quasi προσπερυκναν ταῖς καὶ αὐτὴν πέτραις. Item πετραῖοι ἰχθύς, Pisces saxatiles: ut Plin. et item Colum. Qui quod in petris stabulentur, saxatiles dicti sunt. Athen. 7. Οἱ πετραῖοι καλύμμενοι ἰχθύς. Apud Eund. 14. (p. 649.) Τὰ πετραῖα τῶν ἰχθυδιων ἀπέσθιε, Pisciculos saxatiles ne comedere. Itidem Gal. 1 ad Gl. Οἱ πετραῖοι τῶν ἰχθύων, E. piscibus ii qui saxatiles nominantur. Item συκη πετραῖα, Ficus quæ in petris s. locis petrosis et saxosis nascitur; vel etiam Quæ in rupibus s. locis præruptis, provenit. Apud Athen. (594.) Συκη πετραῖη πολλὰ βόσκουσα κορώνας: ad eam enim corvi et cornices advolant, hominibus inaccessam. Item πετραία κράμβη, Brassica petræa, i. e. sylvestris, sive erratica, Plin. 20, 9. At Πετραῖη σκιη ap. Hesiod. (Ἐργ. 2, 207.) Umbra quam petra s. rupes facit. Athen. 12. dicit, αἱ τῶν πετρῶν σκιαι, Umbræ petrarum, saxorum s. rupium. || Saxeus, Saxosus, Petrosus, Soph. πετραῖας ἀπὸ δειράδος φάνηθι. || Neptunus: quod olim, ut fabulantur, super saxo consopitus, urinam profuderit genitale: unde enatus equus primus, quem dixere σκύφιον. Plut. vero (8, 683.) meminit cujusdam Πετραῖον ἀγωνοθέρου. [Æsch. Pr. 1018. “Ruhn. Ep. Cr. 22. Græv. Lectt. Hes. 578. Villoison. ad Long. 108. Erycius 7. et Jacobs., item Anth. 12, 23. Wakef. Ion. 284.” Schæf. MSS.]

Πετρήεις, Petrosus, Saxosus, Lapidosus, πετρώδης, s. τραχὺς, ut exp. ap. Hom.: qui II. B. (496.) uituit fem. Πετρήεσσα. Neutro. uituit Hesiod. “Ἐργ. (2, 150.) dicens, πυκνούς κενθμῶνας ἔχοντι, Καὶ γλάφῳ πετρηνε, Cavernam petrosam. [“Græv. Lectt. Hes. 578. Jacobs. Anth. 7, 145. Archias 14.” Schæf. MSS. *Πετρήεις, Petris gaudens, Marc. Sidet. ap. Fabric. B. Gr. 1. p. 15, 14.” Kall. MSS.] ΑΤ Πετρήκης, Nomen lapidis esse dicitur ap. Orph.: ap. quem tamen non πετρήκης, sed Πετράκης reperi, (Δ. 228.) Χρὴ δὲ καὶ εὐπέταλον πετράκεα λᾶαν ἔχοντας Αράσθαι παρὰ βωμόν. Ubi dubium est πετράκεα ne substantivi vice sit, an εὐπέταλον: nam Eupetalon inter Gemmas numerat Plin.

[* “Πετρήης, Brunck. ad Soph. El. 89. Phil. 1262.” Schæf. MSS.]

Πέτριος, Lapideus, Saxeus, ut λίθιος, [Æsch. Pr. 564. Eur. Iph. T. 290. 1089. Andr. 116. “Jacobs. Anth. 12, 22. 23.” Schæf. MSS. Herod. 2, 8. ὄπος.]

Πετρίδιον, τὸ, Saxulum, ut Cic. loquitur, λιθίδιον. Expr. etiam Saxum, Petra, ut ap. Aristot. H. A. 5. Τῶν πετρίδιων σῆραγγες, Saxorum ruinæ. [“Huschk. Anal. 149. Jacobs. Anth. 8, 245. Valck. Anim. ad Ammon. 141.” Schæf. MSS.] ΑΤ Πετρόδιον, quod in VV. LL. habetur, mendosum est.

A Περηδόν, In modum petrarum, δίκην πετρῶν, Lucian. [1, 105. “334. T. H. ad Dial. p. 95.” Schæf. MSS.]

Περόω, In petram muto, In lapidem vel saxum verto, ut λιθω. Exp. etiam Lapido: qua signif. καταλιθώα et λιθάζω usurpantur. Eur. Or. (994.) Μόλις δὲ ἐπεισε μὴ πετρούμενος θαρεῖν, i. e. λιθούς βαλλόμενος, Schol. Vix eis persuasit, ne se lapidarent. [“Wakef. Ion. 1131. (1241.) 1255. Jacobs. Anth. 6, 128.” Schæf. MSS.] Πέτρωμα, τὸ, Lapidatio, Lapidum jactus, Eur. Or. (442.) Θαρεῖν ἡπ̄ ἀστῶν λενούμω πετρώματι, Lapidum jaictu s. Lapidatione perimi a civibus. [*“Ἀποπερόω, Andr. Cr. 166.” Kall. MSS.] Καραπετρώ, Lapidibus obruo, i. q. καταλιθώα, [Xen. K. Α. 1, 3, 2.]

[* “Περίσω, Valck. Adoniaz. p. 289.” Schæf. MSS.] “Περιπετρίζεσθαι, Hesychio περικρούεσθαι, “Allidi,” [“Valck. ad Rover. 77.” Schæf. MSS.]

[* “Περῶν, Chandler. Inscr. p. 14.” Schn. Lex.]

[* Πέρης, Gl. δένδρον, Cerrus.]

B

ΠΕΥΚΗ, ή, Picea, ut nonnulli interpr., Plin. vertit Larix; nam quod Theophr. H. Pl. 3, 4. dicit, ‘Αειφύλλα μὲν οὖν ἐστὶ τῶν ἀγριῶν, πεύκη, πίτυς ἀγρία, ipse sic vertit 16, 21. Sylvestrium generis folia non decidunt abieti, larici, pinastro. Ubi etiam NOTA Πίτυς ἀγρία redi. Pinaster: de qua arbore, eod. l. c. 2. Pinaster nihil aliud est quam pinus sylvestris. Eandem interpr. confirmat, quod eod. cap. 2. scribit, Laricis morbus est ut tæda fiat: si conferas cum Theophrasti verbis quæ in Δάδωσις citavi. Quemadmodum Diosc. quoque 1, 92. πεύκη innuit vocari Laricem: quod manifestius fit, si conferas quæ ibi de resina scribit, cum iis quæ Plin. 24, 7. Idem tamen alibi pro Picea quoque accipere videatur. At in Theophr. H. Pl. 1, 16. Ακανθῶδες δὲ ἐκ των ἄκρων φύλλων κατὰ τὴν πεύκην καὶ πίτυν καὶ ἐλάτης, ἔτι δὲ κέδρον: quem sic interpretatus est 16, 24. Pungentia pino, piceæ, abieti, larici, cedro: ambiguum πεύκην accipiat pro Picea an pro Larice. Pro Picea accepisse, ex hoc Theophrasti l. colligo: H. Pl. 1, 13: Οξωδες δὲ, ἐλαία, πεύκη, κότινος. Unde Plin. 16, 30. Quædam individuae, ramosæ, ut piceæ: quibusdam ramorum ordo, ut piceæ, olivæ. Præterea quod Theophr. eod. l. c. 16. dicit. Τὰ δὲ, ωπερ σπανόφυλλα, καθάπερ πεύκη, πίτυς, κέδρη: Idem sic transtulit, 16, 10. Piceæ rariora folia. Sed afferam discrimen quod inter laricem et piceam facit l. c. Picea minus alta quam larix. Illa crassior, leviorque cortice, folio villosior, pinguior, et densior, molliorque flexu. At piceæ rariora siccioraque folia et tenuiora, ac magis algentia: totaque horridior est, et perfusa resina. Lignum abietis similius. Larix ustis radicibus non repullulat, picea repullulat. Quibus vero notis πεύκη et ἐλάτη distinguantur, ap. Theophr. vide, H. Pl. 3, 10. Minus proprie Ennius Abietem interpr., hos Eur. versus initio Medeæ, Μηδὲ ἐν νάπαισι Πηλίον πετεῖν ποτὲ Τυμθεῖσα πεύκη, sic transferens. At utinam ne in nemore Pelio securibus Cæsa cecidisset abiegnæ ad terram trabes. Aristot. H. A. 5, 19. Η πεύκη δαδοκοπουμένη σώζεται, Plut. Symp. 5, 3. de pinu, i. e. περὶ πίτυν, loquens, Καὶ γαρ αὐτῇ καὶ τὰ ἀδελφὰ δένδρα, πεύκαι καὶ στροβίλοι, τῶν τε ἔνλων παρέχει τὰ πλαϊμώτατα, πίτυν τε καὶ ῥητίνης ἀλοιφήν. Ubi et ipse Piceam intelligere videtur, quæ sicut a Pix denominatur, ita πίτυς a πίττα deductum existimo: quo tamen vocabulo non Picea, sed Pinus significatur. || Accipitur interdum pro Face s. Tæda e picea execta, Aristoph. N. (604.) σὺν πεύκαις σελαγεῖ: quod Schol. exp. μετὰ δάδων καὶ λαμπάδων χορεύει. Itidem ap. Athen. 15. Ἐκφέρετε πεύκας καὶ Ἀγάθωνα φωσφόρους: nam πεύκη arbor est e genere τῶν δαδωδῶν, ut tum e prædictis patet, tum e Plut. Symp. 3, 2. Τὰ δαδώδη καὶ πισσοτρόφα τῶν φυτῶν, μάλιστα πεύκας καὶ στροβίλους, ἐκφέρεντις οἱ ὄρεινοι καὶ πνευματώδεις καὶ νιφάδεις τόποι. || Apud Eur. Phædra ponitur pro Pugillariis s. Codicillis e picea s. larice factis ante reperatum chartæ usum, δέλτος ἐκ πεύκινον ξύλου, Eust.

[“ Schreber. ad Theocr. 347. Toup. Opusc. 2, 77. Valck. ad Hipp. p. 299. Eurip. 3, p. 293. ad Herod. 454. Musgr. Suppl. 377. Iph. A. 39. Wakef. Alc. 936. Jacobs. Anth. 6, 324. 9, 120. 12, 42. Schneider. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 58. ad Diod. S. 2, 363. Tæda, Fax, Ruhnk. Ep. Cr. 117. Toup. Opusc. 1, 18. 499. Πεύκης τρόπον, Bentl. Opusc. 16. Lennep. ad Phal. 48. ad Herod. 454. Πεύκης νοτίς, Jacobs. Anth. 9, 10.” Schæf. MSS.] “ “Απευκός, Ταῦδε “inutilis, E quo tādæ fieri nequeunt : ut sunt ar-“bores quæ non sunt pingues nec resinosæ, ut Plin. “loquitur. Theophr. H. Pl. 3, 10. ‘Απευκορέα καὶ “ἡττον ἔνδρος.”

Πεύκηνα σύρεα, ap. Dionys. P. (678.) Montes in quibus multæ peñkai nascuntur; nam in locis montosis nasci solere docet Plut. I. paulo ante e. in Πεύκη. “ Πεύκαι σάφος, ap. Eur. (Andr. 864.) “ Dorice pro πεύκην, Navis s. Scapha e picea.” [“ Πεύκηις, Jacobs. Anim. 71. Heyn. Hom. 7, 557. ad Charit. 751. Abresch. Add. ad Aristæn. 133.” Schæf. MSS. Orph. Arg. 1194. Soph. Antig. 124. Æsch. Choëph. 377. Opp. 'A. 2, 457. “ Manetho 4, 345.” Wakef. MSS.]

Πεύκιος, Piceus, Qui est e picea arbore : φῆτιν, Diosc. 1, 93. Resina picea ; Resina quæ e picea arbore manat ; Resina quam picea profundit : nam ἡ πεύκη παρέχει πίττης τε καὶ φῆτιν ἀλοιφὴν, ut patet e quodam Plut. I. in Πεύκη citato : Τῆς μέντοι ἔρησ, ἡ μὲν ἔστι υποβιτίνη καὶ ἐλατίνη, ἡ δὲ πεύκινη, ἡ δὲ πτενίνη. Unde Plin. 24, 7. posteriora tantum duo, sed inverso ordine exprimens, Sicca e pinu et picea fit: liquida, e terebintho, larice, lentisco, cupresso. Et ap. Eur. (Med. 1200.) πεύκιον δάκρυ, Lacryma quam picea fundit, i. e. ἡ πεύκινη φῆτιν. Et 3 Reg. 5, (10.) Πεύκια ξύλα, Ligna e picea vel larice. Nam ibi perperam redditur Abiegnæ ligna, [“ Valck. Diatr. 239. Bergler. ad Alciphr. p. 18. Jacobs. Anth. 9, 10. ad Diod. S. 2, 363.” Schæf. MSS.]

[* “ Πεύκια, ἡ πικρὰ πίσσης, Tzetz. Ch. 9, 836.” Elberling. MSS.]

[* “ Πεύκιον, Schol. Aristoph. Πλ. 528. T. H. ad p. 159.” Schæf. MSS.]

[* “ Πεύκεις, Tedifer, dicitur Hercules, Lycophr. 663.” Kall. MSS. Vide Lex. VV. Peregr.]

[* “ Πεύκων, Heyn. Hom. 7, 557.” Schæf. MSS.]

[* “ Πεύκος, Amaritudo, Etym. M.” Wakef. MSS. Vide Εμπευκής.]

In sequentibus Πεύκη Amaritudinis quan-
dam signif. habet.

Ἐμπευκής, Amarus, VV. LL. [Nicander 'A. 202. ubi Codd. ἐν *πεύκει]. Ἐχεπευκής, Amarus, II. A. (51.) Αἴνιρος ἔπειτα αὐτοῖσι βέλος ἔχεπευκὲς ἐφιεῖς Βάλλε. Ubi Eust. ἔχεπευκὲς exp. τὸ οὖν ἔχον τὸ πεύκης, sc. πικρίαν : nam πικράν est τῆς πεύκης τὸ δάκρυνον : unde fortassis, inquit, τὸ πικρόν, πεύκειον παρωνύμιον : a quo βέλος πεύκειον, τὸ καὶ ἔχεπευκὲς, i. e. *ἔχεπικρον, secundum antiquos ; nam ἔχριτο τὸ βέλη πεύκη, ubi πεύκη accipiendum pro Resina ipsa quam fundit arbor picea. Alii ἔχεπευκὲς accipiunt pro θανάσιμον, καὶ ἔκτεινον τοῦ βίου τὸν βλήθεντα, δίκην πεύκης, ητος ἔκτημθεῖσα οὐκ ἔτι βλαστάνει : quod confirmatur his Plinii verbis, si πεύκη pro Larice accipiamus, 16, 10. Larix ustis radicibus non repullulat, picea repullulat. Simile narrat de pinu Herod., ut in Πίττας dicetur. [“ Heyn. Hom. 6, 267. Gesner. Ind. Orph.” Schæf. MSS.] Περιπευκής, Peraramarus, II. A. (844.) ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ Όξη βέλος περιπευκές. Ubi Eust. annotat περιπευκές habere εριτασία τοῦ ἔχεπευκές, de quo nunc dictum fuit.

Πεύκειον, Amarus, πικρός, ut Eust. exp. II. K. initio, Ἡε ποτὶ πιολέμῳ μέγα στόρα πεύκειον. Alii πεύκειον ibi exp. πικρίαν ποιοῦντος : nonnulli σλεθρίον, Exitiosi, Lethiferi : quoniam ἡ πεύκη excisa non repullulat, ut idem sit quod nonnullis ἔχεπευκές. [“ Ilgen. Hymn. 641. Wakef. Trach. 1035. Heyn. Hom. 6, 8.” Schæf. MSS. Opp. 'A. 2, 33. θάλασσαν. Vide Buttmaan. Lexil. 18.] Ατ Πεύκειον, ut Ερυθρόδανον s. Ερευθέδανον, dicitur βοτάνη τις οὐκ ἀγαθὴ γεύσασθαι, inquit Eust. : etiam ipsa nomen sortita

A ab amaritudine. De qua Theophr. H. Pl. 9, 15. et Diosc. 3, 92. ap. quem non πεύκειον legitur, ut ap. Theophr., sed Πεύκειον. Plin. Peucedanum nominat.

Πευκάλιμος, Amarus, Cautus, Prudens, II. O. (81.) νόος ἄνερος δοτ’ ἐπὶ πολλὴν Γαῖαν ἐληλουθεῖ, φρεσὶ πευκαλίμησι νοήσῃ “Ενθ' εἶην. Ubi Eust. annotat quosdam exponere πικράς καὶ συνεράς : per πικρά intelligentes τὸ δυσπρόσιτον τῆς φρονήσεως, καὶ μὴ πάντη πάντως διόλου μελιχρόν καὶ μελέχουν. Idem Eust. ap. eund. Hom. II. Υ. (35.) de Mercurio, δὲ ἐν φρεσὶ πευκαλίμησι κέκαστο, exp. πικραῖς, συνεραῖς : alii etiam φρονίμοις : ut πευκαλίμησι φρένι sit Solers mens, s. Prudens : quae exp. aptior loco esse videatur. [“ Jacobs. Anth. 12, 76. Heyn. Hom. 5, 478. 6, 554. 7, 22.” Schæf. MSS. Cf. Buttmaan. Lexil. 18. Orac. ap. Diog. L. 1, 30. πραπίδεσσιν ἀρρόγα πευκαλίμησι.]

[* Πευκαλέος, unde Πευκαλέον, Hesychio ἔπειρος ἀγγεῖον, et *Πευκαλέται· ἔηραίνεται· οἱ δὲ ἔηραίνεται Ἀριστέας.]

“ Πεύκον, Hes. exp. πικρὸν, πεύκειον, Amaran.” [Cf. Πικρός, Πέσκον.]

ΠΗΓΝΥΩ, SIVE Πήγυμι, ITEM Πήσσω, SEU Πήττω, ξω, Compingo, Fabricor, Struo, Compindo struo et fabricor, II. B. (664.) Αἴψα δὲ νῆσος ἔκητε, i. e. νῆσος κατεσκενασε, vel uno verbo ἔγειτησε, Naves ædificavit, Liv. Item pass. voce, signif. tamen activa : Hesiod. Ήμέρ. (45.) Τερράδι δὲ ἀρχεσθαι νῆσος πήγυνοθαι ἀραιάς. Sie πηξάμενοι νῆσος, Naves fabricati, Cum naves compiegissent et fabricassent. At Gregi Naz. Μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, Ne altos tores struamus. Rursum activa terminatione πηγνύει σηνῆν, Struo tabernaculum, vel etiam Figo : de qua signif. dicetur infra. Et rursum pass. voce, Greg. Naz. “ Αριτέος δὲ γεωργὸς ἀροτρον πηγνύται, Aratrum compingit, compingendo fabricatur. Idem, Καλιάν ὄρης πηγνύται, Nidum compingit, componit. Pro eo vero, quod Basil. de ape dicit, Κήρα πηγνύται, Colum. et Plin., Cellulas confangit ; aliis Favos singit et concinnat. Pro Coagmento, in paulum diverso loquendi genere : cuius exemplum vide in Κολλητικός. Adde e Diosc. 4. Πήσσει τὰ διαλελυμένης Dissipata cogit, Ruell. Præt. MED. Πέπτηγα, Compactus sum, Coagmentatus sum, Fixus sto, συνέστησα. Chrys. Σῶρα διὰ τῶν νεύρων συνέχεται καὶ πέπηγε, ubi observa copulari συνέχεται καὶ πέπηγε, ut in Plut. ad quem remisi, copulantur συνέχει καὶ πέπηγε. || Concrescere facio, Cogo, Coagulo, Congelo, Plato Tim. Ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα : quae verba Cic. sic interpr., p. 38. mei Lex. Cic., Quæ vim habeant frigorū et calorū, concretionis et liquoris. Ubi nota, causam antecedenter concretionis, esse frigus. Unde et Lucan. astrictum frigore pontum dicit, et Ovid. per metaphoram Astrictum gelido frigore pectus erat. In Geop. 'Ο τυρός, δὲ ἐπηγέ τὰ ἀπαλὰ συκῆς κλώνια, pro his Columellæ, Fici ramulis glaciatus caseus. Sic Diosc. 4. Πήσσει γάλα, Lac cogit, coagulat : pro quo Hom. dicit συμπήσσει, ut videbis in 'Οωδε, ubi et alia quædam synonyma habes. Pass. Πήγυμαι, Cogit, Coagulor, Concreco, Congelo, Conglacio, Coeo, Aristot. de Part. Anim. Ψύχεται δὲ θάρρος τὸ θέρμα καὶ πήγυνται τοῦ ἐλάτου, Citius concrescit, congelat, congelatur. Cic. dicit Frigore conglaciare, ut Athen. 8. Περὶ τῶν πηγνυμένων διὰ χειμῶντα τῷ κρυστάλλῳ : sicut et Plut. de Pr. Frig. Καὶ γὰρ πήγυνται πολλὰ τῷ ψυχρῷ καὶ συγκρίνεται καὶ πικνοῦται, Frigore enim conglaciant multa. Rursum Aristot. de melle thymoso, Οὐ πήγυνται τοῦτο : de quo Plin. Non coit. Idem de lacte, Υπὸ τοῦ πυρὸς πήγυνται καὶ παχύνεται : pro quibus Plin. Omne lac igne spissatur. Idem Aristot. de ovo, Εξέρχεται μὲν οὕτω πεπηγός ἔξερχομενος δὲ, εὐθέως πήγυνται καὶ γίγνεται σκληρόν : qua de re Plin. Exeunt ova a rotundissima sui parte, dum pariuntur, molli putamine, sed protinus durescente, quibuscumque emergunt portionibus. Habes itaque πήγυνοθαι dictum de aqua, oleo, melle, lacte, oī. Sed frequentius de aquis et fluminibus : ut Her-

|| Concrescere facio, Cogo, Coagulo, Congelo, Plato Tim. Ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα : quae verba Cic. sic interpr., p. 38. mei Lex. Cic., Quæ vim habeant frigorū et calorū, concretionis et liquoris. Ubi nota, causam antecedenter concretionis, esse frigus. Unde et Lucan. astrictum frigore pontum dicit, et Ovid. per metaphoram Astrictum gelido frigore pectus erat. In Geop. 'Ο τυρός, δὲ ἐπηγέ τὰ ἀπαλὰ συκῆς κλώνια, pro his Columellæ, Fici ramulis glaciatus caseus. Sic Diosc. 4. Πήσσει γάλα, Lac cogit, coagulat : pro quo Hom. dicit συμπήσσει, ut videbis in 'Οωδε, ubi et alia quædam synonyma habes. Pass. Πήγυμαι, Cogit, Coagulor, Concreco, Congelo, Conglacio, Coeo, Aristot. de Part. Anim. Ψύχεται δὲ θάρρος τὸ θέρμα καὶ πήγυνται τοῦ ἐλάτου, Citius concrescit, congelat, congelatur. Cic. dicit Frigore conglaciare, ut Athen. 8. Περὶ τῶν πηγνυμένων διὰ χειμῶντα τῷ κρυστάλλῳ : sicut et Plut. de Pr. Frig. Καὶ γὰρ πήγυνται πολλὰ τῷ ψυχρῷ καὶ συγκρίνεται καὶ πικνοῦται, Frigore enim conglaciant multa. Rursum Aristot. de melle thymoso, Οὐ πήγυνται τοῦτο : de quo Plin. Non coit. Idem de lacte, Υπὸ τοῦ πυρὸς πήγυνται καὶ παχύνεται : pro quibus Plin. Omne lac igne spissatur. Idem Aristot. de ovo, Εξέρχεται μὲν οὕτω πεπηγός ἔξερχομενος δὲ, εὐθέως πήγυνται καὶ γίγνεται σκληρόν : qua de re Plin. Exeunt ova a rotundissima sui parte, dum pariuntur, molli putamine, sed protinus durescente, quibuscumque emergunt portionibus. Habes itaque πήγυνοθαι dictum de aqua, oleo, melle, lacte, oī. Sed frequentius de aquis et fluminibus : ut Her-

dian. 1, (6, 4.) Πηγάμενόν τε καὶ ὄρυττόμενον ὕδω πίνων, Concretam gelu atque effossam aquam potans. Sic Philo de aquis Jordanis, Καὶ παγέντα τρόπον τεχνούς κραταῖς ἡρέμει καὶ ἡσύχασε, Solidaque, more munitionis, et firma stabilitate concreta hærebant, Turn. Rursum Herodian. 2, (10, 10.) Ποραμὸν πηγανόντας πατεῖν, Concreta gelu calcare flumina, Astrictos frigore fluvios: sicut 6, (7, 15.) idem de Rheno et Danubio, Τοῦ δὲ χειμῶνος παγέντος ὑπὸ τοῦ κρίου ἐν πεδίοι σχήματα καθιππεύονται, Hyeme concreti gelu camporum in morem perequitantur. At 8, (4, 3.) Idem dicit, Τὰς δὲ ὅλου χειμῶνος παγέσας χώρας. Cic. de aqua dicit, Quæ neque conglaciaret frigoribus, neque nive pruinaque concresceret. At Greg. Naz. Μὴ παγάμεν εἰς στήλην ἀλλά, ut Ovid. Metam. 11. in lapidem rictus serpentis apertos Congelat, et patulos, ut erant, indurat hiatus. Unde Πέπηγα: et partic. πεπηγὸς, ut πεπηγὸς γάλα, Diosc. πεπηγὸς αἷμα, Plut. Metaph. II. X. (453.) νέρθε δὲ γοῦνα Πήγανται, ut Ovid. Astrictum gelido frigore pectus erat; nam gelido pavore velut membra congelant et rigent. || Pango, Figo, Depango, Defigo, Hesiod. ἐν ἔλύματι πήξας, In dentali figens, Dentali infigens: q. l. vide in Πελάζω. Od. Λ. (77.) πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν, Depange remum super tumulo meo quo utebar cum viverem, s. Infige tumulo. II. Γ. (217.) κατὰ χθονὸς ὅμματα πήξας, Humi figens, In terram defigens, Xen. K. (6, 7.) Πηγανέν δεῖ τὰς σχαλίδας ὑπῆρχας, Varos prinos figere convenit. At Philo de Mundo, Τὰ μὲν φυτὰ κατώκαρα εἰργάσατο, τὰς κεφαλὰς αὐτῶν τοῖς βαθέσι τῆς γῆς μέρεσι πήξας, Cum imae terræ infixisset. Ubi nota cum dat. sine præp. constructum. Cum præp. vero Lucian. (1, 774.) Ἐπὶ κοντοῦ πήξατε, Cum conto infixissent: cui similia loquendi genera vide in Περιπέτερω. Pass. Πηγανμα, Pangor, Figor, Depangor, Defigor, II. Γ. (135.) παρὰ δέ οὐχεῖα μακρὰ πέπηγεν, Juxta eos de-pactæ sunt hastæ: sc. juxta milites quiescentes et clypeis acclinatos: nisi malis a Παραπήγνυμαι deducere. Soph. (Aj. 819.) Πέπηγε δέ ἐν γῇ πολεμίᾳ, Fixus est in hostili solo, Plut. Themistocle, Πεπήγασι στήλαι, Stelæ fixæ sunt, Cippi in terram deparati. Alii, Columnæ erectæ. Item Theophr. H. Pl. 7, 4. Τὰ πηγανόντα, de plantis quæ non seruntur, sed in terra deponuntur et veluti depanguntur: Paulo ante de rapis, Πηγανάν δεῖ μανάς. Dicitur aliquis telum quoque πήξαι in corpore inimici, i. e. Figere. II. Θ. (95.) Μὴ τις τοι φεύγοντι μεταφρένω ἐν δόρυ πήξῃ, Ne tibi fugienti quispiam terga figat: Item pass. voce et signif. II. Ο. (315.) πολλὰ δὲ δουραθραστάν ἀπὸ χειρῶν "Ἄλλα μὲν ἐν χροὶ πήγανται" ἀριθέων αἰενῶν, Ν. (442.) δόρυ δέ ἐν κραδίῃ ἐπεκήγεται, Δ. (528.) πάγη δέ ἐν πνεύμονι χαλκός. || Metaph. vero res aliqua πεπηγέναι dicitur pro Fixa esse, s. Ita constituta, ut nullo modo de statu suo dimoveri queat, Immobilis esse et perpetua, Dem. (42.) Μὴ γὰρ ὡς θεῷ νομίζεται ἐκείνῳ τὰ παρόντα πεπηγέναι πράγματα ἀθάνατα. Sic ex Eod. Πεπήγασι τὰ πράγματα, Constitutæ sunt et stabilitæ. || Item πήξαι δόρκον dicitur Pangere foedera: ut Liv. Pacem, Indicias, Societatem pangere. Unde ap. Eur. (Iph. A. 395.) παγεῖς δόρκος, Pactum et initum foedus. [“ Πηγανός, Valck. Diatr. 224. ad Theocr. x. Id. p. 84. ad II. Σ. 40. ad Callim. 1. p. 54. Ruhnk. Ep. Cr. 139. ad Lucian. 1, 387. Wakef. Ion. 1325. Herc. F. 1421. Eum. 190. Georg. p. 13. ad Charit. 495. Markl. Iph. p. 58. Jacobs. Anim. 321. Anth. 8, 376. 9, 7. 378. Luzac. Exerc. 30. 153. Coray Theophr. 283. Monthly Review Febr. 1799. p. 194. Heyn. Hom. 6, 530. De lacte, caseo, Longus p. 19. Villois. ad 229. Toup. Append. in Theocr. p. 21. Valck. ad x. Id. p. 18. ad Diod. S. 1, 324. De retibus, Zeun. ad Xen. K. Π. 139. De act. et med., Villois. ad Long. 146. Πηγανός βέλος, Toup. Append. in Theocr. p. 19. Φρὴν πηγεῖσα, Valck. Diatr. p. 13. Res dicitur πεπηγέναι, Firmiter constituta, rata, Valck. Phœn. p. 339. Πεπηγα, Heind. ad Plat. Phœdr. 199. Heyn. Hom. 7, 35. Πέπηγε, Thom. M. 823. Wakef. Herc. F. 1398. 1421. Meleager 117. Coray Theophr. 283. Jacobs. Anth. 8, 124. 11, 377.

A Parrhas. 2. Πεπηγάσι, ad Herod. 538. Πεπάγασιν, Congelatæ sunt (aqua), ad Horat. 24. Zeun. Πέπηχα, Etym. M. 354, 34. Πήγαντο, πήχθεν, Heyn. Hom. 7, 58. Πῆξαι, πήξασθαι νανν, quid differant, Herodian. Philet. 468. Πήσσων, Casaub. ad Athen. 125. Schleusn. Cur. Nov. c. 324. Heyn. Hom. 7, 309. * Πήγω, Kuster. V. M. 9." Schæf. MSS. Heliod. p. 84. Ἐπάγη πρὸς τὴν ἀκοὴν, cf. 148. 157.] Πήγαμα, τὸ, Id quod concretum est, Concretus, Plin. In concreto albicantis succi. Cic. alicubi Concretum neutraliter et substantive usurpat. Polyb. (3, 55, 5.) Πήγμα τῆς χώρας, Concretus s. Concretio nivis, Nix frigore concreta; nam dicuntur πήγνυσθαι nives quoque, ut in Πήγανται videre est. Pro Coagulum citat Bud. ex Aristot. [H. A. 3, 6.] Item Coagulum. Ex Epigr. πήγματα pro Concinnationes, Compositiones: sicut πήγτειν pro Coagmentare, Compingere, Concinnare, Componere, usurpari docui. Lat. quoque Pegma usurpat. Et annotat Turn. JCtos Pegmatum nomine Antepagmenta videri intelligere, quæ valvarum sunt ornamenta affixa antis: qui hujus vocabuli usus pertinet ad Πήγανται, Figo, Defigo, Depango. Festus scribit Pegmata esse aut ex ære aut e marmore ornamenta, quæ ut plurimum in atriis, quandoque in porticibus aulisque affigunt, majorum aliorumque fortium virorum gesta certius quam pictura ostendentia: qua in signif. utitur tum Cic., tum Juv., et alii. Præterea Pegma dicitur machina lignea in qua statuæ collocantur, et quasi figurunt ad illas sustinendas. Interdum pegmata cum ludicris producebantur in scenam, cum pueris etiam considentibus, e lignis tabulisque vario picturæ genere illustratis compacta. Seneca ad Lucill. His annumeres licet machinatores qui pegmata per se surgentia excogitant, et tabulata tacite in sublimè crescentia. Suet. Claud. Qui pegmata in scenam parum feliciter produxissent. Sic Plin. et Juv. Apud Graecos autem Joseph. B. J. 7. [“ Ad Timæi Lex. 114. 205. 259. 266. Toup. Opusc. 1, 224. ad Charit. 668. Markl. Iph. p. 59. Meleager 77. Jacobs. Anth. 12, 107." Schæf. MSS. Eesch. Ag. 1209. δόρκος, πήγμα γενναῖος παγέν: 4 Macc. 9, 21. Τὸ τῶν ὁστέων π., Carnium compages.] Πηγματώδης, Concretus, Πήγμα referens.

B Πήξαι, Coagmentatio, Coagulatio, Concretio, Congelatio, Aristot. Meteor. 1. “Οσα διὰ πήξαι συμβαίνει πάθη τῶν αὐτῶν σωμάτων, Affectus qui accident cum hæc ipsa corpora condensantur et concrescant. Turn. interpr. Glacies, hæc Plutarchi verba de Primo Frig. “Εστι δὲ ὑπερβολὴ ψύξεως, πήξαι, sic vertens, At refrigerationis exuperantia glacies est. Eod. modo hæc verba, Σφοδρότατον καὶ βιαιότατον ἡ πήξαι οὖσα, interpr., Cum nulla sit acrior et violentior quam glacies. [“ Segar. in Daniel. p. 89. Toup. Opusc. 2, 87. Π. γάλακτος, Diod. S. 1, 324." Schæf. MSS. * Πηξιθάλαττα, Phrynicus Bekkeri p. 61. * Παλιμπήξαι, Theophr. Char. 24. “Υποδήματα παλιμπήξαι κεκαττυμένα.]

C Πηκτὸς, Compactus, Coagmentatus, Hesiod. “Ἐργ. (2, 50.) Δοιὰ δὲ θέσθαι ἀρογρα πονησάμενος κατὰ οἴκον, Αντρόγονον καὶ πηκτὸν, ubi nota opposita αντρόγονον et πηκτὸν: dicitur enim αντρόγονον, Hesychio * μονόβολον, quod per se burin habet: πηκτὸν vero, quod compactum est s. compactitum, Compactile. Hes. exp. τὸ ἀπὸ δύο ἀρότρων, quoniam quædam sunt μονόβολα. Idem πυκτὸν exp. ἐκ πολλῶν ξυλῶν πεπηγμένον. || Πηκτὰ δωμάτων, Compactitiæ ædium partes, i. e. Fores; eæ enim e pluribus tabulis compingi solent et coagmentari: quamobrem ab Hom. quoque dicuntur σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, et κολληταὶ σανίδες: item θύραι εὐν ἀραρυῖαι, item θύραι πυκινῶς ἀραρυῖαι. Aristoph. A. (479.) ‘Ανηρ ιθρίζει κλεῖς πηκτὰ δωμάτων, Claude fores. Schol. quoque ibi πηκτὰ δωμάτων exp. θύρας, subjungens hæc Hom. verba θύρας πυκινῶς ἀραρυῖας. Sed addit et alia quædam, quæ ibi videre licebit. || Concretus, Coagulatus, Coactus, Congelatus, Qui concrescere solet et cogi, solet coagulari et congelari: ut πηκτὰ σώματα ap. Aristot. Meteor. 4. pro quo ibid. Τῶν σωμάτων δια πηγανέται καὶ σκληρύνεται: quibus opp. τὰ ἀπη-

κτα. Et ap. Diosc. 5, 114. πηκτὸν χάλκαυθον, Concretitum, Ruell.: sc. quod solet concrescere: de quo his verbis, Τὸ δὲ ἀπλῶς ἐργαζόμενον, ἐν σπηλαιοῖς, ἔπειτα μεταχεύμενον εἰς βόθρους, τὴν πῆξιν λαμβάνει: δὲ δὴ καὶ πηκτὸν ἰδτως ὄνομαζεται. Unde Plin. desumissee videtur, quod scribit 14, 12. Fit et in saxorum catinis, pluvia aqua corrivato limo gelante. Item Πηκτὸν γάλα, SIVE Πηκτὴ, Lac concretum per coagulum admisto melle, Gorr., qui in vocabulo Γάλα, Est et alia, inquit, lactis præparatio, cum per coagulum melle admisto lac cogitur: Medici γάλα πηκτὸν, Aëtius πηκτὴν appellat. Sic enim serum lactis a crassiore parte secedit. Præterea πηκτὸς ἀλς, Sal concretitus, qui concrevit: quem uno nomine Lycophr. πάγον, Comicus quidam ap. Athen. πῆγον appellat. Sed sunt qui Fossitum s. Fossilem salem ita vocari scribant, i. e. τὸν ὄρυκτὸν καὶ *έμμεταλλον. Nicander A. (518.) Πολλάκι δὲ ἄλλα πηκτὸν ὄμιλα δὸν, ἢ ἀλὸς ἄχυτν. Πηκτὸν, Concretile, inquit Gorr., Id quod condensari atque indurari potest. Duobus autem id contingit modis, calore et frigore; illo quidem desiccante humorē, hoc vero calorem expellente. Itaque alia humoris absentia, alia vero caloris, concrescunt: aqua quidem, caloris: ut glacies, cera, sævum: terrea vero, humoris, ut sal, nitrum, lutum. Vide Aristot. Meteor. 4. || Fixus, Defixus, Depactus, Sophr. Aj. (907.) ἐν χθρὶ πηκτὸν ἔχος, Telum in terra fixum. Et πηκτὰ σκόροδα, Allia quæ solent pangī, τὰ πηγνύμενα, Quæ deponi et plantari solent. Colum. Modicis spatiis, id est inter quaternos digitos, depangas. Quod alibi Idem Pangere et Deponere dicit. Utitur illo Theophr. H. Pl. 7, 5. ubi etiam τὰ πηγνύμενα dicit pro τὰ πηκτὰ, ad differentiam eorum quæ seruntur. || Πηκτὸν dicitur etiam Symphyti herbæ species quædam, Diosc. 4, 10. || Πηκτὰ, δάκρυα, πάρα τὸ πεπηγέναι ὡς ἐκ πηγῆς ρέαντα, Hes. Ubi nota Πηκτὰ substantive usurpatum: sicut et FEMIN. Πηκτή. Nam Πηκταὶ, dicuntur θύραι, s. θύραι, εὐπηκτοι, Fores bene compactæ et coagmentatae, Hes.: quas Aristoph. appellat πηκτὰ δωμάτων, Eur. πακτά. || Præterea Πηκταὶ sunt θηρευτικὸν ὄργανον ap. Aristoph., Suid., s. εἶδος δικτύου, ut Schol. annotat "Ορν." (528.) Πᾶς τις ἐφ' ἡμῖν ὄρυθεντης "Ιστησι βρόχους, παγίδας, ράβδους, Ἐρκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς. Itidem Aristot. H. A. 9, (8.) de pærdicibus, Τούτον δὲ ἀλόντος ἐν ταῖς πηκταῖς: pro quo Plin. 10, 33. simpliciter dicit Capto eo. Putarim certe πηκτὰς idem prorsus esse quod πάγας et παγίδας, nisi Aristoph. l. c. simul παγίδας et πηκτὰς tanquam diversa posuisset. Utut sit, h. e. sive laquei sive reticula sint, a πήγνυμι significante Figo, Depango, πηκταὶ dicuntur, ut Tendiculae a Tendo. Gaza tamen ibi vertit Compago, sc. ap. Aristot. H. A. 9, 8. || Πηκτὴ ab Aëtio, vocatur etiam Lac concretum per coagulum, admisto melle, ut paulo ante e Gorr. docui: quo referri posse existimo hæc Suidæ ex Epigr. Πειθοὶ καὶ Παρθαὶ πακτὰν καὶ κηρία στριβλῶν ἀνέθηκεν ὁ Βουκάλος: ubi DORICE Πακτάν possum pro Πηκτήν. Idem Suid. πηκτὴν esse dicit εἶδος ἀκολάστου σχήματος. [“Πηκτὸς, ad Charit. 668. Jacobs. Anth. 8, 226. 9, 57. Brunck. Soph. 3, 413. Heyn. Hom. 6, 75. 492. Lobeck. Aj. p. 372. Cassaub. ad Athen. 117. Bibl. Crit. 2, 1. p. 5. Bernard. Reliq. 32. 43. Valck. Hipp. p. 250. Græv. Lectt. Hes. 558. Musgr. Bacch. 1211. Concretus, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 161. Πηκτὴ, Jacobs. Anth. 11, 19.” Schæf. MSS. * “Πηκτώδης, Paraphr. Ms. Dionysii P. 745.” Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Απηκτός, δὲ, ή, Qui compactus s. coagmentatus non est. || Non concretus, Qui frigore non coit; Incongelabilis, Gell. 17, 8. ubi etiam Qui nunquam concrevit, Qui gelu non duratur: item Gelu stringi et consistere, et Facilia ad coéundum: quæ omnia pertinent ad exprimentum Gr. verbum πήγνυσθαι. Ceterum Gr. voce ἀπηκτός pro Incongelabilis, Qui gelu non duratur et stringitur, Qui gelu non coit, Qui nunquam concrevit, utitur Aristot. Meteor. 4. Πηκτὸν, ἀπηκτὸν, πηκτὸν, ἀπηκτὸν μαλακτὸν, ἀμάλακτον. Ali quanto post, “Απηκτα δὲ δοσι μὴ ἔχει ὑγρότητα ὑδατῶδη, μηδὲ ὑδατός ἐστιν, ἀλλὰ

A πλεῖον θερμοῦ καὶ γῆς, οἷον μέλι καὶ γλυκὺς οἶνος. [“Schol. Od. P. 225.” Wakef. MSS.] Εὐπηκτος, Bene compactus et coagmentatus, i. q. εὐπηγὴ et εὐπαγὴ, Il. B. (661.) ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ, In domo bene coagmentata, s. bene structa et ædificata, καλῶς κατεσκευασμένῳ. Item, Qui facile conglatiatur, Facilius ad coéundum, ut Gell. loquitur in “Απηκτος.” Vide Πηκτικός. [Eust. 316. “Markl. Iph. p. 265. Jacobs. Anth. 8, 226. Theocr. 1, 128. Heyn. Hom. 7, 490. 514.” Schæf. MSS. * Εὐπηξία, Adamant. Phys. 2, 16.] ΑΤ Νεύπηκτος, Recens compactus et coagmentatus, ut νευταγής et νεύπηγής, Recens coagulatus, Hom. (Batr. 38.) Οὐ τυρός νεύπηκτος. Redditur et simpliciter Recens. [Schæf. ad Longum. p. 382. 405. “Bergler. Alciphr. 188. Jacobs. Anth. 8, 314.” Schæf. MSS.]

Πηκτικός, Congelandi s. Conglaciandi vim habens, Vim habens cogendi s. coagulandi: Πηκτικός ἐστι γάλακτος, Coaguli modo lac contrahit, Lac coagulat: quæ vide in ‘Ὀπὸς, col. 1375. Compar. gradu utitur Theophr. C. Pl. 5, 20. Ταύτη μὲν οὖν δόξειν ἣν δεπτὸς ἀηρ πηκτικώτερος εἶναι, Facilius astrinxere et congelare. Alii passive exp., Concretioni magis obnoxios, ut sit i. q. εὐπηκτος. Sequitur enim mox, ‘Ο δὲ ἀκίνητος, εὐπηκτότερος.

Πηκτὶς, ἴδος, ἡ, Gelu fictitium, VV. LL. || Est etiam Instrumentum musicum, quod et μάγαδις nominatur, Sapphus inventum, Athen. 14. (p. 635.) e Menæchmi libro περὶ Τεχνῶν: quod tamē eod. I, necnon I. 4. (p. 182.) ex Aristoxeno etiam refert. Ali quanto post auctem e Phillide Delio I. 2. de Musica tradit πηκτίδα διαφέρειν μαγάδιδος: quippe, qui sic scribat, Φοίνικες, πηκτίδες, μαγάδιδες, σαμψίδαι. Eodem I., paulo ante verba citata, Πινδάροις λέγοντας τὸν Τέρπανδρον ἀντίθογγον εὑρειν τῷ παρα Διοῖς πηκτίδα τὸν βάρβιτον. Ubi etiam nota Lydis fuisse peculiare instrumentum: ut et Telestes indicat, cjm ap. eund. Athen. eod. I. (p. 626.) ait, Τοι δὲ φέρεται τοις πηκτίδων φαλμοῖς, κρέκον Δύδιον ὑμνοῦ. Idem Athen. 4. (p. 175.) e Soph. Οἴχωκε, γάρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη. Aristot. Pol. 8. πηκτίδας et βαρβίτων inter ἀρχαῖα ὄργανα numerat. Meminit et Herod. (1, 17.) necnon Chrys. At Suid. dicit esse εἶδος ὄργάνον κιβαρφικοῦ ap. Aristoph. : afferens et h. I. ei Epigr. Αδὺ μέλος νὴ Πάνα τὸν Ἀρκάδα πηκτίδη μέλη τεις. Hesychio est ὄργανον μονοτόνην, πανδόμον, μαλτήριον: item σύριγξ, Tibia, Fistula. [Cf. Platou. de Rep. 3. p. 399—288.] || Rursum Suidæ est μέλη κρεωκόπος, Culter ad scindendas carnes aptus, κρεωκός quoque nominatur. [“Bibl. Crit. 1, 2. p. 29. Toup. Opusc. 1, 354. Valck. Diatr. 236. ad Lucian. 1, 222. Wessel. Lex. Herod. 173. Gesner. Ind. Orph., ad Charit. 607. Jacobs. Anth. 6, 78. 100. 11, 25. 81. 206. Marcus Arg. 23. Brunck. Soph. 3, 413.” Schæf. MSS. Heliod. 4. p. 191.]

Derivata a præt. med. Πέπηγα.

Πηγὸς, Bene compactus et compositus, coagmentatus et concretus: ut πηγὸς ἵπποι, Equi bene compacto et coagmentato corpore. II. I. (124.) δάδει δὲ ἵπποις Πηγὸν, ἀθλοφάρον: i. e. εὐπαγεῖς καὶ στρεψόντες, Eust., qui etiam annotat, πηγὸν ibi vett. quosdam accipere pro μέλανας, quod ii censerentur optimi. Idem Eust. 1539. exponens πηγὸν κύμα, sit πηγὸν significare vel εὐτραφὲς, et, ut idem Poëta appellat, τροφόν: vel τὸ εὐπαγὲς, in modum ὄρειον πάγον: quo modo et πηγὸν ἵπποι dici τοὺς στρεψόντες. Vocat autem πηγὸν κύμα Od. Ψ. 234. εὐεργέα νὴ ἐν τόντῳ Πάτοι ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῆ. Hes. quoque πηγὸν annotat quosdam capere pro εὐτραφῇ, quosdam pro μέλανα, quosdam pro λευκῷ. Pro Albus, s. Niveus, qualis est glaciei color, usurpavit Lycophr. (336.) qui πλόκαμον πηγὸν vocavit λευκὴν πολιὰν, i. e. Canos, Niveos capillos, quales sunt senum canorum. || Πόνιτη etiam substagnans pro Sale; nam et ipse concretus est. Apud Athen. (383.) e Stratone Comico, Πηγὸς πάρεστι; quæ verba non intelligens coquus, et πηγὸς accipiens pro μέλας, respondet, πηγὸς οὐχὶ λευκὸς εἰ: succensens seni, a quo multis vocabulis ambiguis deludebatur. Tandem senex exponens quid per vocab. πηγὸς intelligit

gat, ait, ἀλλα φέρε. Τοιτ' ἔστι πηγός. Sed malim ibi SCRIBERE Πήγος, ut Πάγος. [“ Ad Callim. 1. p. 108. (3, 90.) Jacobs. Anth. 8, 54. 9, 179. Heyn. Hom. 4, 489. 5, 550. 6, 651.” Schæf. MSS.] Πηγεσμάλλος, Γ. (197.) Ἀρνειφ μιν ἔγωγε ἔστι πηγεσμάλλῳ, Θστ' οίων μέρα πῶν διέρχεται ἀργεννάων. Ubi Eust. annotat πηγεσμάλλῳ quosdam exponere μελανομάλλῳ, eo quod nigri vellēris aries ἐν λευκῷ ποιεινίῳ magis sit διάδηκος : quosdam contra λευκομάλλῳ, a πηγός significante λευκός. Sed addit, videndum ne forte hoc πηγεσμάλλος sit a verbo πηγέω, quod formet fut. in ἔστι, aut a substantivo neutrius generis πήγος: ut ἔγχεσμάλλως ab ἔγχος. Dubitat tamen an haec duo, sc. πηγέω et πήγος, in usu sint. [“ Theod. Hyrt. Ep. 2.” Boiss. MSS. “ Heyn. Hom. 4, 489. 696. *Πηγόμαλλος, 489.” Schæf. MSS.]

Ἐντηγής, Bene compactus, coagmentatus, Apoll. Rh. 2, (1017.) πύργος εὐπηγέας, [Od. Φ. 334. Eust. 1912.] Νεοτηγής, Recens compactus s. coagmentatus. In Epigr. νεοτηγέος ἔνδοθι Ρώμης, Romæ recens coagmentatae, s. Recens constructæ et aedificatae. Nisi malis Recens fundatae, fixæ et stabilitæ. [“ Cyrus Epigr. 6. Bergler. ad Alciph. 188.” Schæf. MSS. *Παλιμπηγής, Hippocr. de Septim. Spur. T. 1. p. 165.]

Ιηγαῖς, ἄδος, ἥ, Glacies, i. q. πηγεις, a πέπηγα sumto pro Conglaciavi, Congelavi, Frigore concrevi, s. astrictus sum, Hesiod. Εργ. 2, (123.) Τοντον ἀλεύασθαι καὶ πηγάδας, αἴτ' ἐτι γαῖαν Πνεύσαντος βορεοῦ δυσηλεγέες τελέθουσι, i. e. παγερός, ut Moschop. et Tzetzes exp.; Proclus vero per παγάδας intelligentias censem vel τὰς παγεράς ἡμέρας vel τὰς πάχνας τῆς χιόνος. Εἴδε πηγάδα acceperim pro πηγυλί, subaudiendo ἡμέρα. Exp. etiam Rupes, Scopulus, e Schol. Apoll. Rh. 2. || Hes. πηγάδα exp. τὴν οὐ πολλῷ ὑδατι τεχνημένην γῆν, ὑπερον γεγενημένην ἔρην καὶ πεπηγίαν. [“ Heyn. Hom. 8, 40. Segar. in Daniel. p. 89. *Πηγάδιον, T. H. ad Plutum p. 276. 455.” Schæf. MSS. “ Herodian. Epimer. 143.” Boiss. MSS.] Πηγαῖος, itidem Glacies, Gelū : pro qua signif. assertur e Dionys. P. [667. “ Segar. in Daniel. p. 89.” Schæf. MSS.]

Πηγυλί, ἴδος, ἥ, Glacialis, Gelida, Qua conglariant et congelant omnia, Od. Ψ. (476.) νὺξ δ' ἀπέπηδε κακὴ βορέο πεσόντος Πηγυλί, i. e. παγετώδης, Eust., qui tamen veteres annotat πηγυλί accepisse ibi pro παγετός, Glacies. Sic Apoll. Rh. 2, (737.) ἀστριη Πηγυλί ὄκρυστος ἀναπνεόντα μυχοῦ, ubi Schol. itidem exp. παγετώδης καὶ ψυχρή. || Suid. πηγυλί exp. per substantivum κρύος, Frigus, Gelū : sic et Eust. tradit a vett. itidem Gramm. capi pro παγετός, Glacies : adeo ut non adjective solum usurpetur, sed etiam substantive, sicut πηγάδα. “ Πηλυνί” γις, Etymologo et Lex. meo vet. est ἡ ἐκ τοῦ κρύον πῆξες, in exemplum afferentibus, Πηλυγής ὄκρυστος : τος ἀναπνεόντα μυχοῦ Συννεχὲς ἀργυρόστοις ἀει περιέτροφε πάχνην : derivantibusque ε πήσω, ε quo primum sit πηλὺς, inde πηλυγής. Sed rectius pro eo scriptum habent Apollomini Edd. πηγυλίς : εις eo enim locus is desumtus est. Significat Glacie frigus.” [“ Gesner. Ind. Orph. Bergler. ad Alciph. 97. Segar. in Daniel. p. 89. Toup. Opusc. 1, 440.” Schæf. MSS.]

“ Πηγανός, τὸ, Ruta, Herba ita nominata ἀπὸ τῆς δυνάμεως, ut quæ propter suam θερμότητα πήγνυσι τὸ σπέρμα, atque adeo et τὰς κνόσσας inimica est, ut testatur Plut. Symp. 3. Itidem Nicandri Schol. dictam tradit παρὰ τὸ πήγνυσθαι τὴν γονήν : esse enim ἐπισχετικὴν τῆς συνονοτας: quamobrem et τοὺς μυνητέρους ea uti. Duorum generum est τὸ πηγανόν : alterum ἡμερον, alterum ἀγρον : δέ qui bus Diosc. 3, 52. 53. Plin. 19, 8, (45.) 20, 13,” [51. “ Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 220. Græv. Lectt. Hes. 572. Jacobs. Anth. 9, 20. Lobeck. Aj. p. 280. Οὐδ' ἐν πηγάνῳ, Brunck. Aristoph. 2, 221. (Σφ. 480.)” Schæf. MSS. ‘Ορεών π., Clasii Hist. Pl. 2. p. 136. Columella 9, 3, 38. “ Tzetz. ad Lyc. 679. Suid.” Kall. MSS. *Πηγανόσπερμον, Geop., ap. Schn. Lex. *Πηγανόλανον, Alex. Trall. 1. p. 95.] “ Πηγανόδης, Rutaceus, i. e. Ad rutam

A “proxime accedens, Rutæ similis.” [*Πηγάνινος, Gal. de Potest. Simpl. T. 2. p. 10. 26. Alex. Trall. 1. p. 22. 98., 10. p. 573. 574., 12. p. 676. *Πηγάνειος, male pro πηγάνινος, ap. Gal. de Comp. Med. sec. Loc. 2. T. 2. p. 99. 33. Ald. *Πηγανηρά, ἥ, Nomen emplastri, Alex. Trall. 5. p. 265., 6. p. 270. 275. Dufresne Gloss. 1163. *Πηγανόεις, Nicander Α. 154. *Πηγανίτης, Geop. 8, 13. *Πηγανίτης, Athen. 102. “ Jacobs. Anth. 9, 417.” Schæf. MSS.] “Ετ Πηγάνιον, τὸ, Rutula, Herba genus ap. Theoc. phr. H. Pl. 1,” [10, 4. Nicander Θ. 531. Α. 49.] “Item VERB. Πηγανίζειν, Rutam imitari, referre : “ap. Diosc. 3.”

Derivata ab aor. 2. Επάγην.

*Ακροπαγής, In summo fixus, e Nonno [Jo. 47.] *Απαγής, Qui compactus et concretus non est, ἀσύκριτος, Plut. (9, 738.) Αὐτὸ μὲν γὰρ καθ' ἐαυτὸ τὸ ὑδωρ εἰδίαχτον καὶ ἀπαγής καὶ ἀσύκριτόν ἔστι, Humor enim suapte natura liquefactus et dilapsus diffunditur, omni concretione vacuus et soliditate, Turn. [“ Ad Herod. 538.” Schæf. MSS. *Απάγεια, Lobeck. Phryn. 538. *“Αρποπαγής, Nicom. Harm. p. 22. Meib. (χαρδάι.)” Kall. MSS.] *Αρπαγής, Recens compactus et coagmentatus. E Greg. Naz. vero ἀρπαγής εἰς εὐσέβειαν, pro Nuper pietati connexa. [“ Theocr. Epigr. 3. Philodem. 30.” Schæf. MSS. “ Planud. Ovid. Met. 14, 274.” Boiss. MSS. *“ Αὐτοπαγής, (A semet ipso factus sibi,) Jacobs. Anth. 7, 156. 8, 356. Antiphil. 29. Wakef. S. Cr. 4, 48. D. R. ad Longin. 253.” Schæf. MSS. Aristid. 3, 590. Apud Suid. autem ὑδωρ αὐτοπαγής exp. τὸ αὐτομάρας πηγὰς ἔχον, quod pertinet ad πηγή, unde *Αὐτοπαγής.] Εὐταγής, Bene compactus et coagmentatus, Solidus. Pro quo dicitur etiam εὐτηγής in metro. Utitur Eust. in Πηγός, [J. Poll. 5, 59. Opp. K. 1, 188. “ Boiss. Philostr. 378. 574.” Schæf. MSS.] *Εὐταγέως, Opp. Α. 3, 401.] *Ημετηγής, Semiconcretus, vide Πάχνη, [Hippocr. 405. Plato Timæo p. 60. *“ Ισοπαγής, Nicom. Harm. 11.” Wakef. MSS. *Μελαμπαγής, Ἰσχ. Ag. 391. S. c. Th. 742.] “ Μενοπαγής, Usque ad medium terræ defixum, Hes.” [“ Μεσοπαγής, Synes. H. 6, 9.” Boiss. MSS.] Νεοπαγής, i. q. νεοτηγής et ἀρπαγής, Recens compactus et coagmentatus, constructus, [Schæf. ad Longum 382. 405. “ Valck. ad Theocr. x. Id. p. 146.” Schæf. MSS.] Πρωτοπαγής, Qui primus compactus et coagmentatus est, fixus et depactus est. Unde ap. Suid. Πρωτοπαγή, πρώτως πεπηγότα. Apud Hom. πρ. ἀμάξη, Currus nunc primum compactus et fabricatus : quemadmodum Hes. quoque πρωτοπαγῆς δίφροι exp., οἱ πρῶτον πεπηγμένοι, καὶνοι : II. Ω. (267.) Ἐκ μὲν ἀμάξην ἀειράν ἔντροχον ἰμιοεῖην, Καλλήν, πρωτοπαγή. Itidem πρωτοπαγῆς dicitur Navis nunc primum coagmentata et aedificata. [“ Heyn. Hom. 5, 36. 8, 646. Ruhnk. Ep. Cr. 186.” Schæf. MSS.] In VV. LL ponitur ΕΤΙΑΜ Πρωτοπαγής, itidem pro Nuper compactus, Recenter constructus, fabricatus, πρώτως πεπηγῶς, *νέοκατασκεύαστος: sed sine Auctore et exemplo. Cui aliquatenus simile EST Παλιμπηγός, Iterum compactus: quod a πέπηγα derivatur. Unde παλιμπηγα Comici appellant τὰ παλαιά καττύματα, teste J. Poll. (6, 164.) i. e. Caleeamenta vetera; alii Veteramenta sæpius suppacta. [*Σκληροπαγής, Xenocr. de Alim. ex Aquat. c. 8. *Υγροπαγής, c. 33. p. 471. Gal. Comp. Med. sec. Loc. 8, 8. Nonn. D. 8, 92. Lobeck. Phryn. 530.] “ Υπερπαγής pro Valde glaciato affertur e Xen.” [K. 8, 2. *Ψυπαγής, Anal. 2, 47. *Χαμαπαγής, Paul. Sil. Ecphr. 126.]

¶ Πάγη, ἥ, Laqueus depactus ad irretienda animalia; etiam Decipulum, Apul.: Xen. K. Π. 1, (6, 19.) p. 21. Καὶ πρὶν κινέσθαι τὰς ὄργιας ἐπεποτηρόσθι ἐπὶ τούτῳ αἱ πάγαι αὐταῖς. Philo V. M. 1. Αρεσαγηνθεὶς πάγαις πολυειδέσι, Multiplicibus laqueis implicatus. Theophylact. Ep. 65. Αἱ μὲν γὰρ εἰρκταὶ καὶ πάγαι τοὺς λαγωνούς ἀπελαύνονται, δι' ὅν καὶ ἀλίσκονται. Et ap. Herod. Πάγαις ἐργάσασθαι, Laqueos fabricatum esse. Apud Eund. πάγαις ἐνέχεσθαι, Laqueis irretitum teneri. Non incommodo redditur etiam Tendicula; sicut enim Tendicula dicuntur a Tendo, quod tendantur ad capiendas feras, sic

πάγαι α πήγυνμαί, quod humi in eund. usum figantur: παρὰ τὸ πρὸς θύραν πεπηγέναι, Eust. || Πάγην, Hes. exp. etiam ὑψηλὸν τέπον, ut πάγον. [“Valck. Oratt. 410. Hipp. p. 162. ad Herod. 159. 160. Toup. Opusc. 1, 315. 2, 60. Zeun. ad Xen. K. Π. 139. ad Lucian. 1, 500. Thom. M. 450. Wakef. Ion. 175. Trach. 1051. Jacobs. Anim. 69.” Schæf. MSS. Opp. Ixeut. 3, 13.] UNDE Παγίς, ἴδος, ἡ, i. q. πάγη, Laqueus qui tenditur, in terram depangitur, ad capiendas feras. Vide in Νεφέλη, quod pro Reti capit. Bud. interpr. Decipula avium, afferens ex Eccles. 9, (12.) “Οσπερ ὄρνεα θηρευόμενα ἐν παγίδι. Metaph. autem ap. Athen. (567.) Amphis Comicus meretrices appellat παγίδας τοῦ βίου. Sunt enim velut amatorum laquei. Citatur ex Aristoph. pro Pedica; at ex Epigr. pro Retinaculum. [“Athen. p. 25. ad Herod. 159. Jacobs. Anth. 6, 309. 7, 409. 9, 44. 11, 93. 117. 290. Philipp. 22. Thom. M. 449. De rebus, Bergler. Alciphr. p. 7. Toup. Opusc. 1, 315.” Schæf. MSS. Apud Theophl. Protosp. est παγίδες τῶν πλευρῶν, pro Costis s. Compagibus laterum.] Ex hoc Παγίς fit VERB. Παγίδενω, Illaqueo, Tendiculis irretio, Matth. 22, (15.) Συμβούλιον ἔλαβον ὅπως αὐτὸν παγίδενσωσιν. Et in Eccles. 1, c. in Παγίς, itidem, “Ος αὐτὰ, παγίδενονται νιοι ἀνθρώποι. Legitur et 1 Reg. [28, 9. “Ad Anton. Lib. 43. Verb.” Schæf. MSS. * “Παγίδενται, Clement. Epist. ad Jacob. §. 7.” Kall. MSS. * “Παγίδενται, unde *.” Απαγίδεντος, Nicet. Annal. 5, 5. * “Παγίδεντις, Insidiosus, vide Γοητότομος. * “Καταπαγίδενω, Plin. V. Εξοπ. 133.” Boiss. MSS. “Irretio, Eust. Ism. 133.” Wakef. MSS.]

¶ Πάγος, Collis, Tumulus, Terra in tumulum coagmentata, Od. E. 405. ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπλάδες τε πάγοι τε: paulo post, “Ἐκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὁξεῖς, ubi Schol. exp. πετρώδεις ἔξοχαι, vel. οξεῖαι πέτραι, vel eis ὥψος ἀνέχονται πέτραι: quam exp. Eust. quoque sequitur: alibi πάγοι esse dicens οξύτητα δρεινήν. Secundum vero alteram exp. πάγοι fuerint. Petræ s. Saxa in acumen desinentia, quæ delecta in terram videntur. Pro Colle s. Tumulo usus est Hesiod. A. (439.) loquens de saxo quod e loco declivi devolvitur, πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν Υψηλὸς, τῷ δὴ συνενείκεται ἔνθα μιν ἵσχει. Item Lucian. (1, 158.) Πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τούτον ἀναβὰς, ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξιῶν ἀκροβολισόμενος; Sic Ἀρεῖος πάγος, Aristot. Polit. 2, 10. Collis Martius: alii vero minus recte Vicus Martius, πάγος ea signif. accipientes, qua Lat. vocab. Pagus. Eur. plurali etiam dixit (Iph. T. 1470.) ἐν Ἀρεῖος πάγοις, pro ἐν Ἀρεῖῳ πάγῳ, teste Eust. ubi πάγοι exp. ὅχθος. ¶ Humor frigore astrictus s. concretus, Glacies, Plut. de Pr. Frig. Εμφάνεται δὲ μᾶλλον, ἀσων τὸ θερμὸν ἐξεθλίζει καὶ διέπτατο, πάντα ταῦτα παντάπασιν ὑπὸ τῆς ψυχρότητος παγῆναι διὸ καὶ πάγοι καλοῦνται, i. e. Turn. interpr., Cum potius appareat, quorum calor expressus evolari, ea prorsus omnia a frigore concrescere: e quo etiam πάγοι Græce vocantur. Aristot. de Mundo, ‘Απὸ τῆς ἀγράδου ἀναθυμάσεως γίγονται δρόσοι καὶ δύχλαι καὶ πάγων ἰδεῖται, ubi Bud. vertit Gelu species, Gelu omne genus. Itidem in Epigr. πάγος. κρύος, Gelida glacies, Theophr. C. Pl. 5. πάγος ισχυρὸς, Solida et firma glacies: pro quo et στερρὸς πάγος, ut Plut. (10, 37.) ‘Αλώπεκα ποιονται γνώμονα τῆς τοῦ πάγου στερρότητος. ἡσυχῇ γὰρ ὑπάγοντα παραβάλλει τὸ οὖς, et quæ sequuntur. Sic Plin. 8, 28. Observatum, eam aure ad glaciem apposita conjectare crassitudinem gelu. Rursus Aristot. Probl. (12, 5.) dicit ἐν πάγοις, pro In glacie, a Πάγος neutro genere posito. Pro Gelu, i. e. Glaciali frigore, usus est Plato Symp. Καὶ ποτε ὄντος τοῦ πάγου οἴον δεινοτάτου, καὶ πάντων ἡ οὐκ ἔξιντων ἔνδοθεν, ἡ, εἰ τις ἔξιοι, ἡμφιεσμένων τε θαυμαστὰ δὴ σοσα, καὶ ὑποδεμένων καὶ ἐνειλυγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ὀρνακίδας. ¶ Πάγος dicitur etiam Sal; nam et ipse est ex humore saldo concretus: qua signif. πῆγος quoque usurpat Comicus quidam. Lycophr. (134.) Αἰγαῖνος ἀγνίτην πάγον, quasi Lustrale Neptuni concrementum. [“Segar. in Daniel. p. 89. Toup. Opusc. 2, 41. 94. Emendd. 2, 545.

ad Il. Δ. 185. Jacobs. Exerc. 2, 151. Anth. 7, 94. ad Diod. S. 1, 350. Brunck. Phil. 293. Wakef. ibid. Plut. Alex. p. 43. Schm. Glacies, ad Moer. 383. Sal. T. H. ad Plutum p. 480. Schæf. MSS. Quint. Sm. 14, 516. * Παγολύτος, Herodotus Oribasii p. 77. Matth. * Παγόπληκτος, unde] Παγοπληκτα, ἡ, Veterinorum morbus, cum nimis gelu percelluntur, Virg. Georg. 3, ubi frigidus imber Altius ad vivum persedit, et horrida cano Bruma gelu. Qui morbus peculiariter in bobus a Colum. vocatur Coriago. Asyrtus, Χειμῶνος ὥρᾳ πάγοι λυποῦσι περὶ τὰς ὁδοὺς πορταὶ ἵππους τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὑποσυγίων, ὡς ἀν ἔτνη παῖδες δὲ λαρῶν τὸ πάθος ἐκάλεσαν παγοπληκταν. Πάγουρος dicitur Canceris quoddam genus, παρὰ τὸ οὐρεῖν καὶ φυλάττεσθαι ἐν πάγοις i. e. κρημώσει τόποις, ut in Lex. meo vet. traditur. [Cf. Schol. Nicandri Θ. 788.] Omnes tamen generaliter canceri sub πάγοις fluininum latere solent, i. e. sub ripis præruptis. Vide Aristot. et Aelian.: Plin. quoque Pagurum appellat. ¶ Lycophr. aliter etiam usurpat, Eust. 762. Καὶ δρα τὸ, Γῆρας ἀποκύσας, προφῶς ρήθεν τῇ τοῦ γεροντικοῦ δέρματος τραχύτητε διὰ τοῦ καὶ πάγουρον αὐτὸν ἡ Κασάνδρα που καλεῖ. Logilius autem de Phœnice Achillis paedagogo. [Vide Schæf. Lex. “Coray Theophr. 260. Jacobs. Anth. 9, 216. 271. * Παγουράδαι, Lucian. 2, 99.” Schæf. MSS.]

* Επίπαγος, Superficies aquæ concreta, s. Id quod in summa aquæ parte congelatum est, Diosc. 1, 134. de succo acaciæ, Πλίνεται δὲ καὶ εἰς τὰ ὄφθαλμα τριβομένον μεθ' ὑδατος, ἀποχεομένον του ἐ. ἄχρι ἀν καθαρὸν ἐφιστῆται τὸ ὑδωρ, Effuso, quod in summa parte concreverat. Ab eod. Diosc. dicitur Succus ille, qui inciso arboris cortice emanans concrescit et congelat: 1, 182. de moro, ‘Οπίζεται δὲ περὶ τοῦ πυραμητὸν τῆς ρίζης περιορυχθείσης καὶ ἐκκοτεσθεντος κερασκεται γὰρ τῇ ὑστεραὶ ἐπίπαγότις: i. e., Ruellio interpr., Succum emittit, qui postridie concretus inventi solet. Plin. vero hoc vocab. non expressit, cum 23, 7. dixit, Radix per messes incisa succum dat. Quod vero idem Diosc. 4, 8. de fungis, venenatis scribit, ‘Εχοντι δὲ καὶ γλοιώδη οἱ τοιοῦτοι ἐπίπαγοι, idem Ruell. sic vertit, Continent qui tales sunt, nescio quod strigmentum concretamque pituitam. Ad primum vero locum, quem citavi, magis accedit hic ejusdem Diosc. 5, 137. de adarca, ‘Εστι δὲ ὕστερος ἐπίπαγος ὑφαλμυρίζων, καθ' ὑγρῶν καὶ τελματωδῶν τόπων ἐν ξηρασίᾳ ἐπιγινόμενος, καὶ τερπυγνύμενος καλάμοις καὶ χοραρίοις, Est, autem tanquam concreta salsilago, humidis et palustribus locis sigillate emergens, et arundiūibus ac herbis agglutinata, Ruell.: Plin. 32, 10. dicit nasci circa arundines tenues, e spuma aquæ dulcis ac marinæ, ubi se miscet. [“T. H. ad Plutum p. 480.” Schæf. MSS.]

* Ομόπαγοι, Qui ejusd. pagi sunt, VV. LL. sine Auctore et exemplo. Verisimile est certe ex aliquo alio recenti esse sumtum. [Dionys. Antiq. 4, 15.] ΝΑΜ Πάγος pro Pagus s. Vicus a vetusto Scriptore usurpatum nusquam inveni. Apud Suid. tautum REPERI Παγανοί, quod mere Lat. est. Nam Pagani Latinis dicuntur Qui in pagis habitant. Ipse tamen Suid. exp. ἀστράτευται, hunc locum afferens, Συνέθεον δὲ γύναια re καὶ ἡ στρατεία καὶ παγανοί. [“Geop. 1, 5.” Kall. MSS.]

Παγώδης, Glacialis, Gelidus, i. q. παγερόντις, [“Geop. 1, 50.” Wakef. MSS. Theophr. C. Pl. 2, 4, 12. Πλειρα καὶ μὲν παγώδης γῆ.] Παγερός, Glacialis, vide Πηγαίς, [“ Dio Chrys. 1, 550.” Wakef. MSS. Arethæus 6, 2. Ξὺν γὰρ τῷ λειώ καὶ τὸ π. ἵσχει, Simul cum lævandi, glutinandi etiam facultatem habet. Cf. 2, 2. ubi pro παγετώτερα, f. leg. est παγερόρος.]

[* “Παγώω, Gelo, Chrys. in Ep. ad Philipp. Serm. 9. T. 4. p. 57, 6.” Seager. MSS. “Tractat. Eccles. de 70 Domini Discipul. in Cave Hist. Liter. p. 108.” Schn. Lex. Suppl.]

Παγερός, i. q. πάγος significante Glacies, Gelu, Xen. K. (5, 1.) “Οταν πάχνη ἡ, ἡ παγερός. Hes. Ηγεράς exp. non solum κρύσταλλος, sed etiam ψύχος, itidemque Παγετῷ, ψύχει, κρυμφ. Exp. etiam κρυμνός, σκύπελος, ut πάγος. [“Πάγερος, Παγερός, Ερα-

Philo 172." Schæf. MSS. Arcadius p. 81. Πάγετος, ὁπερ ὄξνει ἡ συνήθεια.] Παγετώδης, Glacialis, Gelidus, Glaciei instar concretus, Glacie s. Gelu astrictus, Aristot. de Mundo, 'Αὴρ ὑποέχει τοφώδης ὥν καὶ π. τὴν φύσιν, Aer suspte natura caligine et gelu permistus s. concretus. [Soph. Phil. 1083. Polyæn. 4, 6, 11. " Ad Diod. S. 2, 347." Schæf. MSS.]

Παγὰς, i. q. πηγάς. Hes. ita vocari scribit Terram quandam ab agricolis. Quæ vero ea sit, vide ex Eod. in Πηγάς. In Suidæ autem Codice pro Παγὰς, quod dicit esse ἐπίνειον Φεραίων ap. Demosth. in Philippicis, REPONE Παγασαὶ ex Harpoecr. et Demosth. ipso. UNDE Παγασαῖς, Ex oppido isto oriundus, Epith. Apollinis ap. Hesiod. A. (70.) quod ibi coleretur. [" Jacobs. Anth. Prolegg. 55. * Παγασῆς, Ruhnk. Ep. Cr. 229. * Παγασητικός, ad Diod. S. 2, 359." Scbæf. MSS.]

¶ Πάγιος, Fixus, Firmus, Stabilis, πεπηγμένος καὶ ἔδραιος, ut exp. in Lex. meo vet. : Greg. Naz. Γῆ παγία, Terra fixa et stabilis. Apud Eund. πάγιος λόγος: quod exp. Certa ratio. Magis ad verbum, Firma. COMPAR. Παγιώτερος, Firmior, Stabilior. Ex eod. Greg. Naz., Παγιώτερος πρὸς τὸ καλὸν, pro Stabiliores in bono. [" Ad Lucian. 1, 287. 2, 291." Schæf. MSS. " Andr. Cr. 155. Tzetz. ad Lyc. 336." Kall. MSS.] " Παῖον, Tutum, Firmum, Hes." [" Causa eorruptelæ proxima recentioribus literarum γ et ε prenunciatio, quo mendi genero vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in Hes. Παῖον, ἀσφαλὲς, βέβαιον, pro πάγιον: Λοῖα, ὀλέθρια, pro λογία: ἡγε et ἡγε, ἀγὼν et αἰῶν in membranis sæpe commutata. Ἐργύλας nullius pretii vocab. in Apoll. Rh. 1, 1132. pro ἐριώλας, quod usurpat ipse 4, 1778. Sed exemplis parco." T. H. ad Lucian. 1, 287. et Brunck. ad Aristoph. A. 1177.] Παγίας, Cum firmitudine, sicut ea quæ fixa sunt, Firme s. Firmiter, Plato Theæt. Philo. At Aristot. παγίας λέγειν dicit pro Asseverare, Constante affirmare: Rhet. 2. Καὶ ἀμφισβητοῦντες, προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα καὶ πάντα λέγοντιν οὕτω, παγίας δὲ οὐδέν. COMPAR. Παγιώτερον, Firmius, Constantius. [" Ad Timæi Lex. 108. Valck. Hipp. p. 281. Wakef. S. Cr. 4, 206. Boeckh. in Plat. Min. 175. Heind. ad Theæt. 333." Scbæf. MSS.] " Παγιώτης, " Soliditas," [Hes.] Παγιώτα, Firmum et fixum statuo, Firmo, Stabilio: unde παγιωθῆναι, et partic. Παγιωθεῖς, quod in Lex. meo vet. exp. ἔδραιωθεῖς. [Etym. M. * Παγιώρδος, unde * " Απαγιώτως, Insolidus, Planud. Ovid. Met. 15, 203." Boiss. MSS.] " Παγελός, Pedis talus, VV. LL. ἀμαρτύρως."

" Παγηνός, Pulvis ex itinere aut cursu, VV. LL.; " sed verba Hesychii sunt, δὲ ὁ δούστορας καὶ διωγμὸν " κοινωρτός." [Schneidero leg. videtur παληνός a πάλῃ.]

Compp. cum præp.

'Αμφιπαγῆς, Circuquaque firmus, firmiter hærens. Apud Nonn. ἀμφιπαγῆς λίθος exp. Solidus lapis: [Jo. 227.] Sed VERBI 'Αμφιπήνυμι pro Circumcirca compingo et coagmento, Circumquaque Figo et firmo, nulla afferuntur exempla. [At vide Opp. A. 1, 241. 297.]

'Αντίπαγῆς, E contrario compactus, Ex adverso compactus, fixus. Aliis, Contrario modo constitutus. [Etym. M. * " 'Αντίπαγος, Aristot. H. A. 5, 2. Αἱ δὲ κάμποι ὅχεινται, τῆς θηλείας καθημένης περιβεβηκάς δὲ ὁ ἄρρεν ὅχειν, οὐκ ἀντίπαγος, ἀλλὰ καθάπερ καὶ τὰ ἄλλα τετράποδα, Gaza vertit Aversus." Seager. MSS.] Verbi AUTEM 'Αντιπήνυμι, pro Ex adverso figo, compingo, nullum usum reperi. " 'Αντίπηξ, Hesychio κιβωτὸς, Arca, Cista: qui ἀντίπηγα itidem " pro κιστὴν, s. ἀγγεῖον, posuisse dicit Eur. in Ione" [19. 40. 1388. 1380. 1391.]. " Sic et Suid. et Eust." [Thom. M. 532. Valck. Adoniaz. p. 334. Ammon. 82. Heyn. Hom. 7, 785." Schæf. MSS.] " 'Αντίπηξ, " Scrinium, VV. LL., sed perperam pro ἀντίπηξ. Per " η enim scrib. aperte docent Suid., Etym. et Eust."

'Αναπήγνυμι, Suffigo, Suspendo, vide Διαπαγγεῖων, [Thom. M. 406. ad Charit. 495. 'Αναπεπηγῆς, Dionys. H. 2, 768." Schæf. MSS. * 'Επαμπήγνυμι, pro ἐπαναπήγνυμι, Orph. Arg. 316.]

'Αποπήγνυμι, Congelo, Conglacio, Frigore cogo et

astringo, s. Concrecere et congelascere facio. Pass. 'Αποπήγνυμαι, Congelo s. Pergelo, i. e. Penitus gelu astringor et coeo: qua signif. Bud. affert e Xen. (K. 'A. 5, 8, 6.) Itidem Athen. 2. Κρήνην νᾶμα ἀνιεῖσαν χίόνος ψυχρότερον ἐξ ἣς πολλοὺς μὴ πίνειν, ἀποπαγήσεσθαι προσδοκῶντας. " 'Αποπαγήσομαι, Concrescam, fut. 2. pass. verbi ἀποπήσοσιν s. ἀποπήγνυμι." [Αποπήγνων, Gl. Derigeo: 'Αποπήσομαι' Derigeor. 'Αποπήσοσι, Stob. Phys. p. 994. * " 'Εναποπήγνυμι, Infigo, Athan. 1, 548." Kall. MSS.] Διαπήγνυμι, Compingo, Concinno, Compono, e Luciano (1, 386.) Videtur habere aliquam διαχωρίσεως quoque signif.: UNDE Διάπηγα, τὰ, intercolumnia, ut exp. 3 Reg. 7, (30.) Καὶ ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ διατορεύματα καὶ διάπηγα αὐτῶν τετράγωνα. Ubi Hebr. textui apposita versio sic habet, In angulis autem columnarum variæ cælaturaæ erant, et media intercolumnia quadrata. Ita ut Διάπηγα sint Intercolumnia, h. e. Columnulae parvæ, quæ inter majores columnas panguntur. Atque ita Διαπήγνυμι fuerit Depango inter, vel Distinguo et separo iis quæ depanguntur. [" Διαπήγνυμι, Jacobs. Anth. 6, 154. ad Charit. 303." Schæf. MSS. " Schol. Apoll. Rh. 1, 1077." Boiss. MSS. " Διαπήγνυμαι, Concinno, Constituo, Athan. 1, 488." Kall. MSS. * " Διαπήσοσι, Suid. v. Πιμέλη." Wakef. MSS. * Διάπηγμα, 2 Reg. 16, 17. Oribas. de Machin. c. 4. Mathem. Vett. 74. * Διαπήγματιον, 64. * Διαπήξ, ἡγος, δ, 32. μόχλοι: cf. Philon. de 7 Mirac. c. 4. * Διάπηξις, Stob. Ecl. Phys. 1094. cf. 944.]

* Εκπήγνυμι SIVE 'Εκπηγνών, Congelo, Conglacio, Gelu astringo, Frigore coire et concrecere facio, Theophr. C. Pl. 5, 20. Καὶ δῆλος οἱ πρώτως οὐκ ἐκπήγνυντες τόποι, παχέος ὄντος τοῦ ἀέρος, νῦν ἐκπήγνυνοσι. Ibid. pass. Πλειώ γὰρ ἐκπήγνυται καὶ πολλάκις ἐν τούτοις. Aliquanto post, Πρότερον μᾶλλον ἐξεπήγνυντο. [" Plut. 8, 521. 10, 71. Strabo 489." Wakef. MSS.] * Εκπήξις, ἡ, Congelatio, Concretio quæ frigore fit, i. q. πήξις, Theophr. I. c., Αἱ δὲ ἐκπήξεις πότερον διὰ τὴν παχύτητα τοῦ ἀέρος, ή διὰ τὴν λεπτότητα γίνονται. Ibid. aliquoties SCRIPTUM "Εκπληξις perperam pro ἐκπήξις. * Εκπηκτικός, Congelandi et conglaciandi vim habens, i. q. πηκτικός, Theophr. I. c., sub finem capitisi, Διὸ καὶ εἴ που μὴ ὄντας ὁ ἀήρ, ἀλλ' ἄμα τῷ πάχει ἔηρός, οὐκ ἀλογον εἰ μᾶλλον ἐκπηκτικός.

* Εμπήγνυμι, Compactum et coagimentatum insero, Infigo, Depango in, Macedon, Epigr. τίς γὰρ οδόντων "Ορχατον ἐμπήξει φαρμακέυτι δόθει; Quis enim infiget et inseret ordinem dentium pharmacis? Nullis enim medicamentis dentes qui exciderunt vetulæ, reparare quisquam possit. || Exp. etiam Concrecere facio, Cogo, Coagulo; itidemque 'Εμπήγνυμαι Congelor, Gelu concresto s. coeo. [" Kuster. Aristoph. 119. Bast Lettre 53. Lobeck. Aj. p. 357. Jacobs. Anth. 7, 361. 11, 144. Villoison. ad Long. 229. ad Herod. 624. * 'Εμφήσοι, Heyn. Hom. 4, 652." Schæf. MSS. " Translate, Diphilus Athenæi 292. 'Εμπέπηγα τῷ διακονεῖν, In ministerium totus incumbō." Schw. MSS. 'Εμφήσομαι, Basil. 3, 129.] " 'Εμπήξις, Infixio," [Gal. 4, 11. Γόμφωσις συνάρθρωσίς ἔστι κατ' ἐμπήξιν.] 'Εμπηκτης, Hesychio ὁ τὰ δικαστικὰ γραμματίδια παρὰ τοῦ θεομοφόρου λαμβάνων ὑπηρέτης, καὶ πήποντιν εἰς τὴν κανονίδα: quæ verba sic exponunt, Minister qui forenses legalesque tabulas a legislatore accipieus in libellos compingit. Librorum quoque, ut hodie vocamus, compactores ἐμπήκτας fortasse nominare licebit. [Etym. M. * " 'Εμπηκτέον, Geop. 18, 2." Kall. MSS. * 'Εμπαγή, Schleusn. Lex. V. T. * 'Αγεμπήγνυμι, Aristoph. A. 230. * Διεμπήγνυμι, Schol. Ven. II. E. 724. * 'Επεμπήγνυμι, unde * 'Επεμπηκτός, quod affertur ex Heliod. ap. Schn. Lex. * " 'Παρεμπήγνυμι, Theod. Prodri. 213." Elberling. MSS.]

* Επιπήγνυμι, vel 'Επιπήσοι, In summa parte congelio, In superficie congacio. Pass. 'Επιπήγνυμαι, vel 'Επιπήσομαι, In superficie congelor, In summa parte concresto et coeo, Theophr. (C. Pl. 6, 11, 15.) 'Ομοίως δὲ καὶ τῶν αὐτομάρτων ἐπιπήγνυμένων δακρύων, οἷον ἐπὶ ταῖς ἀκάνθαις τιστ. Ab altero autem ἐπιπήσομαι est ἐπιπήσεται, In summa parte s. superficie concrescit. [" T. H. ad Plutum p. 480." Schæf.

Mss.] *Glacies vero superficiae, Humor in summa parte concretus, DICITUR Ἐπίπαγος, ab hoc Ἐπίπηγνυμα, ut πάγος a Πήγημαι.* Gal. ad Gl. 2. *Taῖς γεμῆι ἐν τῷ παρατίκα κύρρως φαρμάκοις ἐπίπαγός τις ξένθεται ἐπιπήγνυται φαιός, ὑφ' ω̄ τὸ βάθος τοῦ φαρμάκου κρύψεται. Η̄ ἐξ ἀρχῆς φαίνεται.* Hesychia quoque ἐπίπαγος est τὸ ἐπὶ τῶν ἀφομένων, ὡ̄ γράψ, sc. Cuticula rugosa, quæ in superficie pultis contracta et concreta frigore ei immitat: alio nomine γράψ appellata, de quo supra, T. I. c. 849. De Ἐπίπαγος vero dixi et paulo ante, post πάγας. [*Ἐπίπηγμα, Mathem. Vett. 54. *Ἐπιπήγος, ὥγος, ὁ, 40. Sureculus, Geop. 4, 12. 10, 57. *Παρεπιπήγνυμα, Athen. 202.]

Kαταπήγνυμι, Gelu constringo, Congelo, Conglaciō, Pass. Kαταπήγνυμι, Gelu coēo et concresco, Aristot. H. A. 6. Ὑπὸ ψύχους καταπήγνυται, Gelu concrescunt. || Defigo, Depango: ut καταπῆξαι πάτταλον: quod vide in Πάσσαλος. Item Aristot. H. A. 5. Eἰς τὴν γῆν καταπῆξαι τὸν αὐλόν, In terram depangere caulinum. Quia loquendi genere uti Colum., in Πηγαὶ docui. Idem Aristot. Polit. 7. Εἴ δὲ ταῖς Ἰβηρικούσι τὸν ἀριθμὸν ὅβελοικον καταπηγνύουσι περὶ τὸν τάφον δύοντος ἀν διαφθειρῃ τῶν πολεμίων. Passive autem βρόχοι et παγίδες dicuntur καταπεπηγέναι, In terram depacti esse, ad capiendas feras. Bas. Κεκρυμμένοι βρόχοι παρὰ τοῦ ἔχθροῦ πολλαχόθεν καταπεπηγάσι. Dicitur ETIAM Kαταπήσειν SEU Kαταπήττειν pro Defigere, Depangere, sicut non πηγνύειν tantum, verum etiam πήσειν. [*Jacobs. Avim. 305. Boiss. Philostr. 601. Herod. 625.] Schæf. MSS.] Kαταπήξ, ὥγος, ὁ, Palus, qui in terram depangitur, qui et σταυρός. Suid. καταπῆχας, τὰ πηγνύμενα ἔνδια, ἐν τοῖς ὕδαισιν, subjungens h. l. Ἐπεὶ τὰ ὑποκείμενα οὐχ οἶλα τε ἢν καταπῆχας δέχεσθαι, ὑφ' ὃν ἔδει συκέσθαι τὰ ἐπὶ τοῦ ρεύματος καθίεμενα. In VV. LL. Kαταπήγεις sunt etiam Pessuli; sed perperam ibi SCRIPTUM Kαταπήγεις. [Lobeck. Phryn. 611. Mathem. Vett. p. 41. Joseph. B. J. 6, 5, 3. Sureculus, Geop. 10, 65, 2.] “Kαταπήγον, vulgariter “lingua Graeca dicitur Veetis, Obex, Repagulum, “Schol. Theocr. (2, 124.) Θύρα ἡσφαλισμένη ἢν τῷ μού “χλῷ, τῷ κοινῷ λεγομένῳ κ.: [perperam pro *Καταπήγον. *“Kαταπάγος, unde *Καταπάγως, Isocr. Ἀντ. id. p. 83. Orell. Πόλιν οὐδεμίαν καταπ. οἰκήσας.” Schn. Lex.] “Καταπάκτος, Compactus, VV. LL. sine “exemplō.” [“Kαταπάκτος, (Ionice pro καταπάκτος,) Compactus, Firmus, Solidus, Herod. 5, (16.) Κρατέων ἔκαστος θύρης καταπάκτης διὰ τῶν ἱκρίων κάτω φερούσης ἐς τὴν λίμνην, ubi θύρη καταπάκτη nihil aliud videatur esse quam Homerι πυκνὰ θύραι, et πύλαι εἴ ἀρραγῖαι.” Brunck. MSS. “Janua depacta, Gron. et Wess., Plicatilis vel versatilis, Schweigh. cum Schneid. Vide ne sit Janua humi deposita, juxta solum porrecta.” Schw. MSS.] Ἐγκαταπήγνυμι, Defigo s. Depango in. Unde partic. Ἐγκαταπήξας, [“Herodian. 1, 550. II. I. 350. (ἐν δὲ σκόλοπας, κατέπηξεν.)” Schæf. MSS.] “Παρακαταπήγνυμι, Depango juxta, “Defigo apud,” [Thuc. 4, 90. *Προσκαταπήγνυμι, Alian. H. A. 8, 10.]

[*“Μεταπήγνυμι, Dio Chrys. 2, 387.” Wakef. MSS.]

Παραπήγνυμι, A latere figo, Juxta defigo s. depango. Unde παραπέπηγα, Defixus s. Depactus sum, II. G. (135.) παρὰ δὲ ἔγχεα μακρὰ πέπτηγεν, Juxta vero eos, (milites sc. a belli labore respirantes, et scutis acclinatos,) defixa sunt hastae: ut ibi tmesis sit pro παραπέπηγε. Item metaph. Isocr. Αἱ λύπαι ταῖς ἡθοῖς παραπέπηγασι, pro Doloribus adjunctæ sunt voluptates. Vel, Nulla voluptas est, cui non affixa adjunctaque sit aliqua molestia. Itidem Greg. Παραπέπηγαστ ταῖς ἀρεταῖς αἱ κακίαι, καὶ εἰσὶ ταῦς ἀγγιθυραι: nisi potius ibi significet Posita sunt juxta virtutes vitia; nam fere una qualibet virtus habet sua a latere vitia: unde et in medio consistere dicitur. Vera tamen est et altera expositio, sc., nullam in quopiam homine virtutem esse, cui non virtiosi aliquid admixtum sit. Bud. ibi interpr. In vicino collocatae sunt, Adhærent. Itaque Παραπήγνυμι significat Juxta defigo, colloco, pono: item Affigo: qua signif. παραπήγνυμι quoque accipi tradunt. At ex Alex. Aphr. Præf. l. 2 Probl. affertur Οἰκεῖαν ἀρ-

χὴν παρεπήξατο, pro Constituit. [“Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 190.” Schæf. MSS. Aschines Diat. 3, 17. *Παραπηκτέον, Eust. II. A. p. 738, 51. Σ. p. 1168. Od. E. 277. p. 1535, 60.] Παράπηγμα, τὸ Instrumentum Astronomicum, quo ortus occasusque siderum, tempestatumque significaciones cognoscuntur atque inveniuntur: inde dictum, ut putant nonnulli, quod e multis variisque coacinnatum esset. Vitruv. 9, 7. Quorum iugenta secuti, siderum et occasus et ortus, tempestatumque significatus, Hipparchus, Aratus, ceterique ex astrologia parapegmatum disiplinis invenuerunt, et eas posteris explicatas tradiderunt. Apud Suid. ita legitur, Παράπηγμα, κανὼν, ταῖς εἰδόσ τι ὄργανον ἀστρονομικοῦ. Quibus verbis hunc locum subiungit. Εἰ δὲ ἴδιωτικὸν παράπηγμα, ἀφε κάρδιον ἐθέλεις πρὸς τὸν θάκατον εἴπω. [ε. M. Antem 9, 3.] Diog. L. I. 8. tradit Democritum astronomos scripsisse Παραπήγματα. [“Ad Diod. S. 1, 8.” Schæf. MSS. Cic. ad Att. 5, 14. Sext. Emp. adv. Math. 1, 223. 237. 240. 269.] “Παράπηγμα, Ηεσχίο μάνδαλος θύρας.” [*Προσπαραπήγνυμι, Geop. 4, 12, 18.]

Περιπήγνυμι, Circumquaque eompingo, et eo agmendo, figo s. defigo, congelō et concrescere facio. Vide Ἐπίπαγος. [“Aristoph. Fr. 247. Lobeck. A. p. 372. Cattier. Gazoph. 86. Jacobs. Anth. 7, 314. ad Paus. 410.” Schæf. MSS.] *Περιπήσω, Gl. Circumfigo. *Περιπήτω, Strabo 12. p. 852. *Περιπηγμα, Philo Mathem. p. 78. *Περιπηξε, Strabo 1. c. *Περιπηγή, Nicander A. 107.]

Προπηγνύμι, Prius congelō, concrecere facio, UND Προπεπηγός, Prius coageliatum, concretum. Apud Diosc. vero 3, 92. Ἔντο τε εὐρίσκεται προπηγός δάκρυον, Ruell. vertit, Interdum etiam concreta inveniuntur lacryma. [Gl. Præfigo. *Προπηγμα, Antepagmenta.] ΑΤ Προπαγής, Promineus, Præberans, Lucian. (3, 92.) Οφθαλμός δὲ πρεπηγής, Prominentes oculi, s. Ita prominentes ac si aut ipsi oculorum cava fixi essent, non intus collocati.

Προσπήγνυμι SIVE Προσπηγνύω, Appinge, Affigo, Crucis affigo, suffigo: quorum illo Curt. utitur, hoc Suet. Act. 2, (23.) Προσπήσαντες ἀνειλέτε, Cruel affixum peremistis, In crucem sustulisti. Atibi στρατοῦ usurpat. [“Valek. Phoen. p. 748. Wakef. Trach. 836. Προσπήγνυμα, Adhæreo, Casaub. ad Athen. 93.” Schæf. MSS.] “Προσπήσαμι, s. Προσπήγνυμα, i. q. προσπήγνυμα.” [Προσπήσω, Gl. Affigo, Artemid. 1, 76.] Πρασπηγματα τὸ, Id quod affixum est. Προσπήγματα, Hesychio sunt Pers quædam navis.

Συμπήγνυμι, VEL Συμπηγνύω, ITEM Συμπήσω Compingo, Coagmento. Cui opp. λύω, Solvo, Dissolvo. Unde συμπεπηγώς, Compactus, Coagmentum, Cohærens. Lucian. (2, 309.) Εὐκίνητος δὲ τὰ τοῦτο πάντας ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἄμα τα συμπεπηγώς ὡς λυγίζεσθαι τε δηγ. καρπός, καὶ συνεστάθαι καρπεῖς, εἰ ταύρου δέοι. Συμπήγνυμα activa quoque signif. accipititur pro Compingo, Coagmento, Compingeudo fabricor, Coagmentando aedifico, Aprian. Mithridate, Ἐν τούτῳ Μαθριδάρηταντες ἐπλεύσονται τοὺς Ροδίους συνεπήγνυτο. Metaph. quoque signif. usurpatur, Plut. Romulo, Συνέπηξ τὰ γένη, Compedit et commiscit, Camillo, Συμπηγνυμα τὰ λείψανα πόλεως διεφθαρμένης, Eversæ urbis reliquias colligere et coagmentare. || Concrescere s. Coalescere facio, Cogo, Coagulo, i. q. συνάγω, συγκρίνω. Cujus signif. exemplum ex Hom. vide in Οπός, supra, T. 2. c. 1375.: ubi de lactis coagulatione dicitur. Item συμπήστειν carnes herba ineoxta dicitur pro Facere ut inter coquendū coēant et in unam massam cogantur: ipsas autem carnes ita inter coquendū συμπηγομένας Lat. dicunt Confervet, Confervescere. Diosc. 4, 9. de symphyto petræ, Καὶ τὰ κρέα δὲ συμπήστει ἐψόμενον σὺν αὐτοῖς: sic enim reponendum pro ἐψόμενα. Unde Plin. 27, 6. Tanta præstantia est, ut carnes quoque, dum coquuntur, conglutinet addita: unde et Graeci nomen imposuerunt. Rursum Diosc. cap. seq. de altero symphyti genere, QUOD Πηγαὶ nominatur, Καὶ τὰ κρέα δὲ συνεψόμενα (αἱ ρίζαι) συνάγονται. Itidem cap. seq. de holosteo, Δύναται δὲ καὶ αὐτὴ κρέα συνάγειν

συρφομένη: de qua herba Plin. 27, 9. Vulnera quoque **conglutinat**; nam et carnes coguntur addita. Ubi etiam NOTA Συνάγεται ετ Σύμπτητω synonymos usurpari. Sed perperam ap. Diosc. pro **συμπήττει** **SCRIPTUM** Συμπέττει, ut e Plinii quoque verbis liquido appetet. Pass. signif. συμπέπηγε, Coaguit, Concretiv. Et συμπεπηγός ac συμπαγεῖς, Qui coaguit, Concretus. [“Ad Lucian. 1, 387. Boiss. Philostr. 379.” Schæf. MSS. Eur. Suppl. 938. συμπήξας τάφον.] Σύμπτηξις, ἡ, Compactio, Coagmentatio, Conglutinatio, i. q. πῆκτις, κόλλησις, Herodian. 4, (2, 12.) “Ἄλλης μὲν ὅλης σύδεμας μετέχον η ἐκ μόνης συμπήξεως ἔσται μεγίστων, εἰς σχῆμα οἰκήματος, Nulla praeterquam ligiorum ingentiam materia compactus in tabernaculi formam. Metaph. vero Plat. de Def. Orac. Τοιαντην τρές τὰ μαντεικὸν πνεῦματα λαμβάνειν τύγρασιν τὴν ψυχὴν καὶ σ., οἷαν τρές τὸ φῶς η ὄψις ὁμοιωτάτες γινόμενον, Animum cum divino anhelitu sic temperari atque cohærescere, ut aspectus cum lumine consentiente atque congruente, Turn. [Tatian. 154. Andr. Cr. 244. Plut. 6, 357. 524. 7, 255.] Σύμπτηκτος, ὁ, ἡ, Compactus, Coagmentatus, Compactilis, Plin.: Aristoph. B. (800.) Καὶ κανόνας ἐξοσουσι καὶ πήχεις ἐπών, Καὶ πλάσια ἑνμπηκτα πλινθεύσουσι γε, Ita struent quadrata, ut coeant et coagmententur. [* Συμπαγῆς, Clem. Alex. Pæd. 3, 5. p. 272—231. Villoison. Anecd. Gr. 2, 12.] ‘Ασυμπτηγῆς, Qui compactus et coagmentatus non est, Compage carens, ὁ μὴ συμπαγεῖς, s. ὁ μὴ συμπεπηγός. Vel, Male compactus, coagmentatus. [Lucian. 1, 727. 2, 286. * Συμπαγία, i. q. σύμπτηξις, Stob. Phys. 1100.] [* Υπερπηγνών, Hippocr. Epidem. 6. T. 1. p. 804. Lind.—Sect. 7. p. 268. Foes.]

[“Τυποπήγνυμι, Ἄelian. H. A. 3, 30. 14, 7.]

Πηγά quoque a πήσων s. πήγτω derivat Gaza l. 3 Gramm. quo modo πήτης a πήτη ortum esse opinor. Significat autem πηγά Coagulum: quod et ipsum a Cogo, synonymo verbi πήσων s. πήγτω, denominatum est. Suid. exp. ὁ ὀπὸς εἰρηνή τὸ γάλα, Σακευς qui hoc in caseum contrahit: afferens hunc versum Proverbiale, Αὐτὸς γάρ εἴρει τοῦ κακοῦ τὴν πηγάν: et πηγάν ερονεις πυγῆν, annotansque dici ἐπὶ τῷ εὔνοιος κακῷ ἐπισπαμένων. [“Diogen. 3, 18.” Wakef. MSS.] Frequentius reperio diversa **SCRIPTURA** Πηγά, itidem pro Coagulum; Lactis coagulum: alio nomine ὄπος dictum κατ' ἐροχήν: de quo supra p. 1375., ubi etiam exempla hujus vocabuli πηγά invenies, sc. ex Eust., Η τὸν τυρὸν συμπήγνυσα πηγά: item e Diosc., Πηγτικός ἐστι γάλακτος, ὃσπερ η πηγά, cum hac interpr. Plinii, Coaguli modo lac contrahit. Idem Diosc. 2, 85. de coagulo leporinio, Πᾶσα πηγά πήσεται, μὲν τὰ διαλειμένα, λίνε δὲ τὰ συνεστῶτα. [“Toup. Append. in Theocr. p. 21. Wyttendb. ad Plut. de S. N. V. 43. Mor. 1, 301. Lips., ad Mær. 290. Alberti Peric. Cr. 97. Wagner. Aloiphr. 2, 226. Heyn. Hom. 5, 170. Πηγά, ibid.” Schæf. MSS. Schn. ad Nicandri A. 373. * Πηγιάζω,] UNDE Εμπηγάζω, Coagulo injecto contraho, Coagulo. A quo partic. Εμπηγασθεῖς, Coagulatus, ut Εμπηγασθὲν γάλα, Lac coagulatum, Lac quod coagulo injecto coiit: τὸ πεπηγός, ut Diosc. 6, 26. Πηγνυται καὶ τυροῦται τὸ γάλα, In caseum glaciatur s. congelatur. Sic enim loquuntur Colum. et Ovid.: Diosc. l. c. Καὶ τοῦ λαβοντού έμπηγασθὲν γάλα ἀθρόως, πολὺς πηγμὸς γίγνεται, διὰ τὸ θρομβοῦσθαι οὖς βοηθοῦντας προσφέρειν δεῖ ὃσπερ ἀντίδοτον, πηγάν σὺν ὅξει. Unde Scrib. Largus c. 65. Lac potum et gelatum odore spirationis cognoscetur: præfocantur autem et hoc homines. Adjuvari autem debent qui ab eo laborant, mentha quamplurima sæpius sumta: item coagulo agnino, leporino, porcino. Venenosum porro esse coagulatum lac atque adeo coagulum, tum ipse Diosc. et alii docent, tum Plin. 28, 10. Asinino lacte poto venena restinguuntur, etsi coagulum alicui nocuerit; nam id quoque venenum est in prima lactis coagulatione. Sed notandum, passim inversa scriptura LEGI Πηγά ετ Εμπηγασθεῖς, ut tum ap. Diosc., tum ap. P. Άegin., et alios: quæ scriptura mendosa est. Nam Πηγά SIVE Πηγεῖα, Promontorium est prope Lampsacum, ita nominatum

A διὰ τὸ πήτης πολλὰς ἔχειν, ut in Lex. meo vet. habetur. Idem ap. Eust. 355. Πηγά η Πηγέια, ἐκ πιτίων παρονομάσθείσα. Et mox, Η Πηγά της Παραγῆς ἔστιν, ης ὑπέρκειται πιτυῶδες ὄρος: quæ e Strab. refert. Steph. B. vero discrimen facit inter Πηγήν et Πηγέιαν: nam Πηγέιαν dicit esse Urbem sitam inter Parium et Priapum: cuius GENTILE Πηγεῖον: at Πηγήν esse Urbem Καρία, cuius cives VOCARI Πηγαῖας. Nominis autem Πηγά pro Coagulo usurpati nullam ap. quempiam Lexicographum mentionem reperi: contra Πηγά ap. Hes. serie alphabeticā legitur, necnon ap. Eust. et Diosc. aliquot in ll. “Πηγή” τις, ap. Aristot. H. A. 3, 20. Coagulum: Πηγήνοι δὲ “τὸ γάλα σπέρι τε συκῆς καὶ πνεύμα. Et cap. seq. Η δὲ “πνεύμα γάλα ἐστι. Supra pro eo πνεύμα, trisyllabos: et “ap. Diosc. πηγά, literis vocalibus permutatis.” [Nicander A. 68. 323. deducit a πνεύμα, Colostrum.]

B η Πάτσων, VEL Πάττω, pro Πήσων s. Πήγτω usurpatum nusquam reperi: sequentia tamen ex eis deducta sunt: nisi Dorice η in α mutasse verius dici possint.

[Πακτός, i. q. πηκτός, i. e. Compactus, Coagmentatus. At πακτὰ δωμάτων dicuntur Fores, pro quo Aristoph. πηκτὰ δωμάτων, ut supra in Πηγτός docui, ad quod te remitto. Eur. λύε πακτὰ δωμάτων, Resera fores, Reclude januam, claustra. Apud Diosc. quoque πακτός pro Compacto et spisse coagmentato sæpe usurpari putatur, eique ορρονί αραιός, Ήρανός, Λακος. Et Πακτά ap. Hes. ηρμοσμένα, πεπορπημένα. [“Valek. Hipp. p. 250.” Schæf. MSS.] At ΡΕΜ. Πακτά, η, i. q. πηκτή, Lac concretum per coagulum, admisto melle, etiam Caseus recens coagulatus. Theocr. 11, (20.) de Galatea, Λευκοτέρα πακτά ποτιδῆν, ἀπαλωτέρα ἀρνός, ubi Schol. exp. τυρῶν πεπηγότος, quem Attici τροφαλίδα appellant. Habes et alium l. ex Epigr. supra in Πηγτή c. [“Ad Diod. S. 2, 546. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 161.” Schæf. MSS.]

C Πλακών, Compingo, Coagmento. || Πακτῶσαι θύρας, Obserare fores, Claudere januam, Obdere pessulū januā, Obice obfirmare ostium: κλείσαι, ut J. Poll. exp., ex Archilocho ejus usum afferens: itidemque ex Aristoph. προτύλαια πακτοῦν, Vestibuli fores claudere: et synonymos ex Eod. (Ἐπιλ. 361.) οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν. Idem Aristoph. ὑδρόρροὰς et ὀπὰς πακτοῦν dicit pro Obstruere: itidemque τετρημένα πακτοῦν, Σφ. (128.) ήμεις δὲ δοστην τετρημένα, Ενεβύσσαμεν ράκτοις καπακτώσαμεν, Schol. ἐφράξαμεν, ἐπληρώσαμεν: eo quod πακτῶσαι significet σφηνῶσαι. Suid. quoque πακτοῦν exp. κλείσιν, ἀσφαλίσεσθαι, ex Aristoph. Λ. (265.) μοχλοῖς—Τὰ προτύλαια πακτοῦν, Pessulis obfirmare vestibula: cuius l. ex J. Poll. quoque mentionem ante feci. Sic Eust. 1532. δῶμα πάκτον, e Soph. (Aj. 579.): itemque ex Aristoph. καπακτώσαμέν γε τὰς θύρας. In hoc vero Herod. loco, quem ibid. affert, (2, 96.) Πακτοῦσι τὰς ἀρμονίας βύβλῳ, exponens κατασφαλίσονται, malum in prima signif. interpretari Compingunt, Coagmentant. || Pro Distendere et compactius reddere, ex Aristoph. afferunt: quæ tamen, sc. Distendere et Compactius reddere, contraria sibi sunt. Pro Distendere usurpatum videtur in hoc Epigr. de vento vela implente, 'Αλλ' ὅταν ἐπιτεύσῃ, κατά θ' ιστία πάντα φέρηται, Λαίφεια πακτώσας, μέσσα θέει πελάγη. [“Kuster. Aristoph. 238. Brunck. 3, 77. Jacobs. Anth. 9, 137.” Schæf. MSS. * Πάκτωσις, J. Poll. p. 57. c. 84. * “Εμπακτόω, Obturo, Obstruo, Herod. 2, 96. Τὰς ἀρμονίας ἐγ ἦν ἐπάκτωσαν τῷ βύβλῳ, Commissuras (navis) obturabant papyro.” Schw. MSS.] Επιπακτόω, i. q. πακτόω. Unde ἐπιπακτοῦν θύρας, Obserare s. Claudere fores, ut πακτοῦν. J. Poll. 10, (27.) c. 4. Τῷ δὲ κλείσαι ἵσον καὶ τὸ Πακτοῦν καὶ τὸ Επιπακτοῦν τὰς θύρας ἐστι: ὃσπερ τῷ Ανοίγειν ταντὸ τὸ Λύειν, ὡς ἔφη Εὐριπίδης, λύε πακτὰ δωμάτων. Ubi observa opposita πακτοῦν s. ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας, et λύειν πακτὰ δωμάτων. [“Brunck. Aristoph. 3, 77. ad Lucian. 2, 122.” Schæf. MSS.]

D Πάκτων, ἀνος, ὁ, Genus navigii fluvialis, quod solvi poterat, ut expeditius transportaretur, iterumque, ubi opus esset, compingi. De quo Diod. S. 20.

Διεσκευάσατο κατασκευής ειν ποτάμια πλοῖα διαιρετὰ, διὰ τὴν μετακόμιον διακεκομένα, καὶ πάλιν ἀρμόζόμενα. Strabo 17. p. 353 (=609.) Διέβημεν δὲ εἰς τὴν νῆσον ἐπὶ πάκτωνος ὁ δὲ πάκτων διὰ σκυταλίδων πεπηγός. ἔστι σκαφὸν, ὃστε ἐοικέναι * διαπλοκίνῳ. Ήσε ε Bayfio, qui πάκτωνα scribit ab Eod. vocari πορθμεῖον. Erat igitur Navigium e vitilibus virgultisque contextum, ut e Strab. patet, et vel corio obtegebatur vel bitumine oblinebatur, ne aquam transmitteret. [“Wessel. Obss. 123.” Schæf. MSS. : Gl. Remulcus, cf. Hyginus Sosipatri p. 108. Ed. Putsch., Salmas. Exerc. Plin. 785.]

Πάκτης, ἴδος, ἡ, Instrumentum musicum, i. q. πηκτής, de quo supra, Demetr. Phal. e Sapphone, πολὺ πακτίδος ἀδύμελεστέρα.

“Ἐπιπακτής, inquit Diosc. 4, 109. οἱ δὲ ἐλλεβορί-
“νην· θαυμίσκος μικρὸς, ἐλάχιστα φυλλάρια ἔχων·
“πρὸς τὰ θαυμάτων δὲ πίνεται, καὶ πρὸς τὰ ἐν ἥπατι
“πάθη.. Unde Plin. (13, 20.) Epipactis ab aliis
“Helleborine vocatur, parva herba, exiguis foliis,
“jecinoris vitiis utilissima et contra venena pota.
“Theophr. H. Pl. 9, 11. de helleboro loquens, Mī-
“σηται δὲ πρὸς τὴν πόσιν, ὅπως εὐείσῃ, τὸ τῆς ἐλλε-
“βορίνης σπέρμα τοῦτο δὲ ἐστὶ ποάριον.” [Sprengel.
Hist. Rei Herb. 1, 189. Diosc. 4, 152. Plin. 22, s. 64. Strabo 9. p. 497. Sieb.]

ΠΑΧΝΗ, ἡ, Ros glaciatus, i. e. Pruina, Aristot. de Mundo, Κρύσταλλος δὲ, ἀθρόον ὑδωρ ἐξ αἰθρίας πεπηγός πάχνη δὲ, δρόσος πεπηγνυα· δροσοπάχνη δὲ, ἡμιπαγῆς δρόσος: Glacies est aqua conferta a serenitate compactilis; πάχνη, Ros concretus; δροσοπάχνη, Ros semiconcretus, quasi Ros pruinosis. Bud. Itidem Plin. 2, 60. Grandinem conglaciato-imbre gigni, et nivem eod. humore mollius coacto: pruinam autem e rore gelido. Od. Ζ. (476.) χῶν γένεται ἡνερ πάχνη Ψυχρή. Aliud exemplum ex Apoll. Rh. vide in Συννεχές, supra, T. I. c. 1357. Confer etiam quae Theophr. scribit C. Pl. 5, 19. cum iis quae Plin. 17, 24. Secundum Suid. Ἐπειδαν ἐκ γῆς ἡ ἐκ θαλάσσης ὑφ' ἥλιου ὑγρασία ἀνενεχθεῖσα μὴ κατεργασθῆ, καταψυχθῇ δὲ, πάχνη καλεῖται. Hesychio πάχνη est παχεῖα δρόσος, vel λεπτὴ χῶν, vel τὸ πηγίνυμενον ὑδωρ ὑπὸ ψύχους. Idem πάχνη exp. etiam ψυχρότης, a πήσουσι derivans. [“Ad Timaei Lex. 122. 210. Callim. H. in Dian. 125. Valck. Hipp. p. 249.” Schæf. MSS. Ἀesch. Pr. 25. Metaph. Horror, Ag. 1505. Cani capilli, Comicus ap. Aristot. de Gen. Anim. 5, 4.] Παχνήεις, ΕΤ Παχνώδης, Pruinosis. [“Παχνήεις, Nonn. D. 3, 4.” Wakef. MSS. Παχνώδης, Suid. 1, 24.] Παχνώ, Gelu constringo, Conglacio, Congelo, i. q. πήσω, quemadmodum Suid. παχνοῦται exp. πήσεται, πήγυνται, Plut. (7, 557.) Αὐτὸς γάρ ὑφ' ἀντοῦ παλαιούμενος ὁ χαλκὸς ἀποτνεῖ καὶ μεθίστη τὸν λόν, διὸ ἡ πυκνότης συνέχουσα καὶ παχνοῦσα, ποιεῖ ἐκφαγῆ διὰ πλῆθος. At παχνοῦν ἡτορ aliquid dicitur pro λυπεῖν, ut Schol. Hesiodei exp., dicens metaph. sumtam a pruina, quæ λυπεῖ τὰ λήια. Hesiod. Ἐργ. (1, 358.) “Ος δέ κεν αὐτὸς ἔληται ἀναιδεῖφοι πιθήσας. Καὶ τε σμικρὸν ἔδν, τό γ' ἐπάχνωσεν φίλον ἡτορ. Itidem Hes. παχνοῦται exp. λυπεῖται, ἀνιᾶται, φρίσσει, θυμοῦται, respiciens ad II. P. (112.) de leone quem canes et rustici persequuntur, τοῦ δὲ ἐν φρεσὶν ἀλκιμον ἡτορ Παχνοῦται, ubi Eust. exp. πυκνοῦται καὶ οἴον πήγυνται τῷ λύπῃ, vel etiam ψύχεται: quoniam ψυχρῷ nomine intelliguntur interdumi τὰ ἀηδῆ. Bud. Παχνοῦται interpr. Pruina retorridum sit: qui etiam in suis Epist. dicit παχνοῦμένη ἄμπελος, Vitis quam pruina adurit, ut Plin. locutus est, 17, 24. [“Gesner. Ind. Orph., Ruhnk. Ep. Cr. 120. 258. 270. Toup. Opusc. 1, 140. Valck. Hipp. p. 249. (803.) Heyn. Hom. 7, 309. 792.” Schæf. MSS. Phot. Παχνοῦται πήσεται πήγυνται λυπεῖται. Παχνοῦμένης ἀνιωμένης. Παχνώ, i. q. πήγυνται, Plut. Q. S. 8, 10. Παχνοῦμενον τοῦ πνεύματος, Densato spiritu. * Περιπαχνώ, Orph. Λιθ. 520. Schol. Apoll. Rh. 2, 738.]

[* Παχνίζω, Pallad. Laus. 117.]

Παχὺς quoque ejusd. cum præcedentibus originis est, Spissus, Densus, Crassus. Qualia sunt ea quæ gelu constringuntur, et ea quæ coagumentantur;

Αὶ μο ΕΤ Πικνὸς alicui huc referendum videatur. Seorsim tamen illud superius ordine literario posui, de hoc vero infra suo loco dicetur.

ΠΑΣΣΑΛΟΣ etiam huc refert Eust. sc. ε πήσω FACTO Πάσσος, e quo Πάσσαλος, inteqiecta syllaba αλ: at πάσσαξ dimin. esse ait: 1348. Δοκεῖ δὲ τοῦ πασσάλου προγειοθαι ὁ Πάσσος, ἐκ τοῦ πήσω ρήματος ἐκεῖθεν δὲ, πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, γενέσθαι πάσσαλος ἀλλως δὲ καθ' ὑποκορισμὸν, ὁ παρὰ τῷ Κομικῷ πάσσαλος. Igitur Πάσσαλος, Clavus ligneus, Paxillus, [Pessulus,] dicitur a πήσω significante Figo, Pango, Defigo, Depango. ΤΤΤΙΣΕ Πάτταλος, sicut πήρτω pro πήσω, Attico itidem more dicitur, Od. A. (440.) Πασσάλῳ ἐγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι, Φ. (53.) ἀπὸ πασσάλου αἴγυντο τόξον, Alcæus ap. Athen. (627.) χάλκεαι δ' αὖ πασσάλου Κρυπτοῖσιν περικείμεναι λαμπρὰ Κναμίδες, Synes. Ep. 45. Διάβηθι κατ' αὐτῶν οἱ πάτταλοι γὰρ παττάλοις ἐκκρούονται: Paxilli enim paxillis excutiuntur, Paxillos impactos aliis paxillis superadactis expellere solent. Quod Proverbii vice usurpatur, sicut et, Παττάλῳ ἀνακρεμάσαι, Clavo suspendere, de re cujus curam abjicimus. Præcedenti autem Synesii loco similis hic ap. J. Poll. (10, 56.) “Ηλψ τὸν ἥλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον, ubi ludum quendam memorat, quo non solum oportebat καταπῆσαι τὸν ἥλον, Pangere s. Figere clavum, Liv., κατὰ γῆς διύγου, sed etiam τὸν καταπαύεντα ἐκροῦσαι, πλήξαντα τὴν κεφαλὴν ἐτέρῳ παττάλῳ. [“Πάσσαλος, ad Mœr. 330. 410. Toup. Opusc. 1, 569. Emendd. 2, 381. Schueid. Scriptt. R. R. 3, 2. p. 95. Jacobs. Anth. 9, 129. 10, 157. Πασσάλῳ τὸν π., Toup. Opusc. 1, 379. Wyttēnb. ad Plut. Mor. 1, 502. Ilgen. ad Hymn. 193. Μηδὲ πάσσαλον καταλείπειν, Steph. Dial. Att. p. 13. Brunck. Aristoph. 2, 17. Πάτταλος, ad Lucian. 1, 67. Brunck. Aristoph. 1, 70. 2, 56. 3, 199. Kuster. 218.” Schæf. MSS. Aristoph. Θ. 322.] Ποëτικε ΑΥΤΕΜ Πασσαλόφι dicitur pro Πασσάλου, ut διτεόφιν pro διτέου, Η. Ω. (268.) Καδδ' ἀπὸ πασσαλόφιν συγδὼν φρεον ἡμάνειν. Sic Od. Θ. (67.) Καδδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φρυγγα. Itidem ap. Athen. 11. “Ψυστον κρέμασται περ πασσαλόφιν. [* Πασσαλόπος, * “Πασσαλοπός,” Dosit. Gloss. ap. Valck. Opusc. 1, 239=Misc. Obs. T. 10. p. 110.” Boiss. MSS. * Πασσαλοπός, Apoll. ap. Mathem. Vett. p. 15.]

Πασσάλιον, τὸ, ΕΤ Πασσαλίσκος, δ, ΣΙΝΕ Παττάλιον, ΕΤ Πατταλίσκος, Claviculus ligneus, Paxillus: ut παιδία διὰ πατταλίων, ap. J. Poll. 9. alio nomine κιδαλισμὸς dicta: de qua vide in Πάτταλος. Hesychio πασσάλιον est τοῦ συγδὼν τῆς κιθάρας τὸ μέσον. At Πασσαλίσκος ap. Hippocr. (671.) legitur, ap. quem Gal. Πασσαλίσκῳ exp. τῷ σμικρῷ πασσαλίᾳ. [“Πασσαλίσκος, Valck. Phœn. p. 408. Hipp. p. 297. (1249.)” Schæf. MSS.] Est et aliud dimin., ΝΙΜΙΡΥΜ Πάσσαξ, quod a Πάσσος potius deducemus, ut νόσσαξ a νοσσός, pro νεοσσός, Aristoph. Α. (763.) Πάσσακι τὰς ἀγλίθας ἐξορύσσεται, Paxillo effodite. Ubi Schol. quoque πάσσακι ait ὑποκοριστικῶς dici pro παττάλῳ. [“Koen. ad Greg. Cor. 111.” Schæf. MSS.] “Παστάκες Hesychio πάσσαλος.”

[* “Πασσαλεῖον, Etym. M. 323, 9.” Wakef. MSS. Osann. Philem. p. xxv.]

Πατταλίαι ἔλαφοι, Quorum cornua πασσάλοι speciem gerunt, Aristot. H. A. 9, 5. Φύονται δὲ διετοῖς πρῶτον τὰ κέρατα εὐθέα, καθάπερ πατταλίαις διὸ καὶ καλοῦσι τότε πατταλίας αὐτούς. Unde Plin. 11, 37. Aliis simplicia tribuit, ut in eod. genere subulonibus ex arguento dictis.

Πασσαλέων ΣΕΥ Πατταλέων, Palum figo, Palo figo, affigo: unde Πατταλένται, quod Suid. exp. προστήξαι, Affigere, Appigere. [“Valck. Phœn. p. 32. ad Eur. Rhes. 180.” Schæf. MSS. Eur. Bacch. 1215. Nicet. Annal. 17, 10. * Πασσαλευτός, Affixus, Άesch. Pr. 112.] Διαπατταλέων ΣΕΥ Διαπασσαλέων, Distendo clavis ab extrema parte fixis, Plut. Artax. (17.) p. 307. Προσέταξεν ἐκδεῖραι σῶντα, καὶ τὰ μὲν σῶμα πλάγιον διὰ τριῶν σταυρῶν ἀναπήξαι, τὸ δὲ δέρμα χωρίς διαπατταλένται. Itidem ap. Aristoph. Ιππ. (309.) “Η βύρσα σου θρανέντεται. Δερῶ σε θύλακον κλοπῆς. Διαπατταλεγθήσει χαμαί: Ήμι distentus paxillia

affigeris : τὰς γὰρ βύρσας ἔκτεινοντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα μὴ αὐτάγοντο καὶ συστέλλοντο ἐκ τῆς τοῦ ἡλίου καύσεως, καὶ ἄκρα παττάλους κατακρούοντες ἔκτεινοντεν, Schol. [“ Herod. 7, 33. Ζῶντα πρὸς σανίδα διεπαστάλενσαν.” Schw. MSS. “ Cattier, Gazoph. 72.” Schæf. MSS.] “ Προσδιαπασταλεύω πρὸς σανίδα, Tabulæ trajecto “ paxillo affigo,” [Herod. 7, 33. sed vide supra, et cf. Eust. ad Od. 1923, 43. *’Εκπασταλεύω, Greg. Naz. 2, 275.] Προσπασταλεύω ΣΙΝΕ Προσπατταλεύω, Paxillis appingo s. affigo, Aristoph. Πλ. (943.) Καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα “ Ποσπερ κοτίνω, προσπατταλεύω τοιτῷ, i. e. προσπήξω. Et pass. voce ac signif., Lucian. (1, 323.) Ὁρᾶν τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπὶ τίνος πέτρας προβλήτος προσπεπατταλευμένην, Paxillis affixam, Palo alligatum, Bud. [“ Planud. Ovid. Met. 5, 26.” Boiss. MSS. Προσπεπατταλεύμαται, Lobeck. Phrym. 598. “ Toup. Opusc. 1, 569. ad Herod. 525. 745. ad Xen. Eph. 196. Coray Theophr. 112. Huschk. Anal. 14. Wakef. S. Cr. 4, 191.” Schæf. MSS.]

[* Πασσαλώω, unde ξύλον πεπασσαλωμένον, Schol. Aristoph. “ Ορν. 436. * Προσπασταλώω, Clem. Alex. 486=407. “ Coray Theophr. 112.” Schæf. MSS.]

[* Πασσαλίζω, unde * “ Πασσαλιστής, Hes. v. Κυνδάλη.” Wakef. MSS.]

Πάσσαξ a Πάσσος. potius derivari, supra docui. Apud Hes. legitur etiam Πάσσακον, quod exp. πάσσαλον; a NOMIN. Πάσσακος. Ab hoc autem sive Πάσσαξ s. Πάσσακος deductum est DIMIN. Πασσάκιον, τὸ, unde ap. eund. Hes. Πασσακίω, πασσάλω. Item VERB. Πασσακίζω, Palo figo, affigo: unde Πασσακίζουσα, quod Idem exp. πασσαλεύοντα. ΑΤ Πασσάριος Eid. est σταυρός, Palus.

“ ΠΗΔΑΛΙΟΝ, τὸ, Gubernaculum, Temo s. Clavus navis, Od. E. (255.) Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον “ ποιήσατο ὄφρα ιθύνοι: (270.) Γηθόσυνος δ' οὔρω πέ- “ ταστὶ ιστία δίος Ὄδυσσεος. Αὐτὰρ δὲ πηδαλίω ιθύνετο “ τεχνητάς. Legitur et in prosa; et interdum pro “ eo usurpatūr οἴαξ. Hesiod. videtur accepisse etiam “ pro Temone aratri, s. Stiva, quoniam ea aratrum “ ut gubernaculo navis regitur: “Εργ. (1,) 45. Αἴψα “ κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο, “Εργα βοῶν “ δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαιργῶν. Ita tamen ut “ nil vetet et hic pro Gubernaculo navis accipere; “ præsertim cum 2, 247. itidem dicat, Πηδάλιον δ' “ εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι, Αὐτὸς δ' ὧραιον “ μίμηντιν πλόου. Metaph. et Proverbialiter dicitur, “Ἐρετην χρὴ πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίος ἐπεχει- “ ρεῖν. Item, ‘Ο οἶνος οὐν ἔχει πηδάλια.’” [“ Ruhnk. Ep. Cr. 122. Valck. Phœn. p. 615. Diatr. 273. Ammon. 112. Græv. Lectt. Hes. 514. Brunck. Aristoph. 3, 123. Kuster. 110. Jacobs. Anth. 6, 279.” Schæf. MSS. Lucian. Navig. 6. “ Bis tantum legitur in N. T. Jacob. 3, 4. Act. 27, 40. ‘Ανέντες τὰς ζευκτη- plas τῶν πηδαλίων, Laxantes vincula gubernaculorum. Scilicet antiquitus duo fere gubernacula habebant singulæ naves, in primis majores; unum ad puppim, alterum ad proram, ut docuit Perizon. ad Aelian. V. H. 9, 40. et Græv. ad Hesiod. “Εργ. 45. in Lectt. Hes. c. 2.” Schleusn. Lex. N. T. “ Πηδάλια, Guber- nacula quædam saltui accommodata, sc. Membra quibus in saltando utuntur cicadæ, Aristot. H. A. 4, 7. 9.” Seager. MSS. Alex. Trall. 8. p. 136. Metaphorice de Fræno, Ἐsch. S. c. Th. 212. Phot. Πη- δάλια· οἰλακες· αὐχένες.] “ Inde σΩΜΡ. Πηδαλιονχεῖν, “ Gubernaculum tenere, Gubernacula navis in “ manu habere, Sedere ad clavum navis, h. e. Gu- “ bernare: Σuidæ κυβερνᾶν. Apud Hes. pass. πη- “ δαλιονχούμενοι pro κυβερνώμενοι.” [“ Kuster. A- aristoph. 110. ad Diod. S. 2, 302.” Schæf. MSS. “ Pseudo-Chrys. Serm. 32. T. 7. p. 337, 25.” Seager. MSS. “ Philo J. 1, 131. Cyrill. p. 152.” Wakef. MSS. “ Euseb. V. C. 2, 19. p. 372. Proclus Metro- pol. Cpl. p. 9. Elmenhorst. * Πηδαλιονχία, Const. Manass. Chron. p. 104.” Boiss. MSS.]. “ ΕΤ Πηδα- “ λιονχος, Qui clavum tenet, Gubernator,” [“ Philo J.” Wakef. MSS.] “ Απήδαλον ναῦν, Gubernaculo carens navis,” [Aristot. de Incessu Anim. 10.] “ De- “ rivatum inde εΤ Πηδαλιώδης, Gubernaculi speciem

“ gerens, Gubernaculi effigiem imitans, Gubernaculo similis. ΕΤ Πηδαλιωτὸς, quod ex Aristot. Καρη- “ γορίας (c. 7.) affertur pro Clavatus:” [quasi a v. “ Πηδαλίων.] “ Apud Hes. reperio ΕΤΙΑΜ Πηδον “ expositum πηδαλιον, Gubernaculum. E quo forsi- “ tan illud πηδαλιον derivatum est. Πηδος autem “ aliter exp., sc. τὸ πλατὺ τῆς κώπης, Latiorem remi “ partem, Palmulam remi: quæ et πλάτη dicitur. “ Sed addit, quosdam velle esse ξύλον εὐθετον πρὸς “ τὴν τῆς κώπης κατασκευὴν, Lignum conficiendis re- “ mis aptum: eosque in Hom. illo loco II. E. (838.) “ μέγα δὲ βραχε φύγιος ἔξων Βριθοσύνη, pro φύγιος “ scribere πηδον. Quomodo Eust. quoque ibi an- “ notat veteres pro φύγιος SCRIBERE πηδον, di- “ centes πηδος esse Speciem ligni: UNDE ET Πηδος “ dicitur ἡ πλάτη, utpote ἐκ τοιωντον ξύλον σκευα- “ σθεῖσα. Ita ut πηδος i. sit q. φηγός, Fagus: unde “ πηδον, Faginus: et πηδος, Palmula faginea, Re- “ mus e fago confectus: quoniam id ligni genus “ appositissimum est ad conficiendum istud navis “ instrumentum. Legitur autem illud oxytonon πη- “ δος Od. H. (328.) Ibi enim Alcinous dicit, Εἰδή- “ σεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνι φρεσὶν οἵσσον ἀρισταί Νήσες ἐμαὶ “ καὶ κοῦροι ἀναρρίπτειν ἀλα πηδος, Videbis quam “ præstantes sint in pulsando palmula mari. Ubi “ Eust. annotat, τὸ πηδὸν significare eo loco τὴν κώ- “ πην, Remum, ut Suid. etiam exp.: Hes. autem τὸ “ πλατὺ τῆς κώπης, Latiorem remi partem, Palmulam. “ His addit Eust. ex isto πηδὸν fieri τὸ πηδαλιον, “ pleonasmo syllabæ αλ. Notandum vero eum illo “ loco thema statuere τὸ πηδὸν, et exponere κώπην: “ supra autem, δὲ πηδος, et reddere ἡ πλάτη: malim “ ego Hesychianum πηδον, præsertim cum id ab “ eo exponatur nec κώπη, nec πλάτη, sed πηδά- “ λιον.” [“ Toup. Emendd. 3, 30. Heyn. Hom. 5, 155.” Schæf. MSS. Od. N. 78. Apoll. Rh. 4, 200. Arat. 155. Mathem. Vett. p. 46. Κάρων πάδινα ἢ πρίνινα, pro πηδίνα. Cf. Demetrium Scepsium ap. Plin. 3, 16. Schn. Ind. Theophr. Πηδὰ, τὰ, Strabo 8. p. 560.]

“ ΠΗΔΑΩ, Salio, Salto, II. Φ. (269.) δ' ὃ ὑψόσε ποσ- σὶν ἐπήδα. Xen. K. (5, 31.) de lepore, quem ἐλαφρὸν esse ait, “Οραν ἀτρέμα διαπορεύηται, πηδᾶ: βαδίζοντα δέ οὐδεὶς ἐώρακεν: ubi nota opposita sibi, βαδίζειν, Ambulare, et πηδᾶν, Saltare, seu, ut Suet. loquitur, Subsultim currere. Aristot. de leone, ‘Εὰν ἀναγκα- σθῇ φεύγειν, οὐν πηδᾶ: δάκων μέντοι ἐπιρρίπτει ἑαντόν: de quo Plin. Dum sequitur, insilit saltu, quo in fuga non utitur. Eubul. Comicus ap. Athen. 3. (p. 108.) de piscibus qui in sartagine friguntur, (ταγηνιστούς ιχθύς appellat,) Πηδᾶ, χορεύει, πῶλος ὡς ὑπὸ Συγοῦ. Apud Eund. 8. κώβιον πηδῶντ' ἔτι, Salientem adhuc. E quo intelligitur Vivum. Rursum de homine in E- pigr. τούς δέ πόδας μον Έξάραι πηδῶν ἰσχνον οὐδέποτε, Neque unquam pedes meos ad saltum attollere valui. At Soph. Aj. (30.) p. 3. Πηδῶντα πεδία σὺν νεορ- ράντῳ ξίφει, Subsultim percurrentem campos, Saltantem per campos, ubi subaudiunt κατά: ut Hom. de equis currentibus, (Il. B. 785.) ὥκα διέπρησσον πεδίοιο, pro διὰ πεδίοιο. Et Herod. πηδᾶν ἵππῳ pro Insiliere equo, sed constr. illam cum dat. merito quis miretur. Proverbiale et metaph. est πηδᾶν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, pro Transilire metam, s. τὸν ὄρον ὑπερπηδᾶν, ut J. Poll. loquitur. Basil. Υπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶντες: quæ verba Bud. 270. sic interpr. Philosophiae fines egredientes, et immodice philosophantes, ut qui saltu sulcum stadii transilientes, efferuntur ultra modum athletarum. Meminit et Erasm. Adag. Ch. Ubi interpr. Scamna transilire. Πηδᾶν καρδία dicitur in pavore et tremore: ut ap. Plaut. iam horret corpus, cor salit. Item in anticipi expectatione. Aristoph. N. (1391.) Οἷμα γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας Πηδᾶν δὲ λέξει, Trepide expectare. [“ Wakef. S. Cr. 1, 79. Ion. 1144. Herc. F. 66. Brunck. ad Bacch. 303. Wytteneb. ad Plut. de S. N. V. p. 29. ad Callim. 1. p. 250. Musgr. Iph. A. 919. Kuster. Aristoph. 240. T. H. ad Plutum p. 431.. De καρδίᾳ, Villouison. ad Long. 39. Lobeck. Aj. p. 338. Fut., Lucian. 3, 204. Plato Lys. p. 34. Arrian. de Ven. 15. fīp. Schneid.”]

Schæf. MSS. Hippocr. de Nat. Pueri c. 2., cf. Theolog. Arithm. p. 46. Macrobius. in Somn. 1, 6. p. 39. Παδάω, Dor. pro πηδάω, Sophron. Apollomii Dyssooli p. 424. Reitz. * "Πηδημι, Κοεν. ad Greg. Cor. 79. 105." Schæf. MSS. [Πηδημα, τὸ Saltus, Ipsiū effe-ctum τοῦ πηδῶντος, Lucian. (2, 288.)] Αγροίκων πολλάκις πρὸς αὐλημα γυναικεῖον ἀρχονμένων σφαδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, de Saltationis genere quodam Phrygio, quod inter pocula ebrii desalabunt, Plut. (7, 856.) Πηδήματα καρδίας καὶ σφυγμοὺς ἀφαιροῦσι, ubi πηδήματα καρδίας dicit quas alibi πηδήσεις, sicut Aristoph. quoque τὰς καρδίας πηδῆν ait. [Æsch. Pers. 95. 305. Ag. 835. Soph. Aj. 833. "Ad Lucian. 1, 220. Valek. Hipp. p. 253. Casaub. Athen. 1, 39. Cordis, Lobeck. Aj. p. 338." Schæf. MSS. * Πηδηθμός, Hippocr. 1221. φλεβᾶς.] Πηδησις, ἡ, Saltus, i. e. Actio ipsa salientis. Et πηδήσεις καρδίας de Corde saliente, ut paulo ante πηδήματα καρδίας. Plut. (7, 771.) Τοῦ δὲ ἀνθρώπου ταῖς μὲν παθητικαῖς ὄρμαις τὸ σῶμα συμπαθῶν καὶ συγκινούμενον ἐλέγχουσιν ὥχροτρες, ἔρυθρατα, τρόμοι, πηδήσεις καρδίας : [8, 237. * Πηδητὴς, Gl. Pedicio, Saltuosus.] Πηδητικός, Qui salire solet, subsultum incedere consuevit. Assultum ingredi dicit Plin. de phalangiis. Gaza vertit Salax, quod potius de eo dicitur, qui ad coitum pronus est. Et πηδητικὰ μέτρα, Eustathio τὰ κατ' ἐνόπλιον ὥνθρων ποδιζόμενα : quale esse dicit, "Ος φάτο δακρυχέων" τοῦ δὲ ἔκλινε πόνια μήτηρ. [Schol. Aristoph. Ιππ. 753. Lucian. 2, 802. * Πηδητικῶς, Gl. Saltim. * Πηδητὸς, unde * Πολυτίμητος, Hesychio πολύσκαρθμος.]

*Αναπηδάω, Subsilio, Suraum salio : 'Αναπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον, Cum subsiliisset in equum, Xen. K. II. 7, (3, 2.) et Ἐλλ. 4, (1, 18.) Item Prosilio, Exilio, K. II. 1, (3, 8.) 'Αναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάτπον : (4, 2.) Καὶ πάντων ἀνανότατα ἀνεπήδη ὑπηρετήσων δὲ τὸν οὐρανὸν καὶ χαριεῖσθαι. Æsch. c. Ctes. 'Αναπηδήσας ἐν τῷ ἀκιλφῷ οὐθὲν ἀνθρώπων λέγωντος, Deni. (596.) 'Αναπηδάντες οἱ βασιλευταί. || Interdum ἀναπηδῶν capitur pro Resilire, i. e. Reborsum salire, quasi Saliendo alicunde proripere se, Aristoph. B. (566.) νῶ δὲ δεσσαῖ γέ πω Ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εἰδὺς ἀνεπηδήσαρεν. [Fischer. Ind. Palæph., ad Herod. 275. Abresch. Æsch. 2, 12. Schneid. Praef. ad Anab. p. xvi. : τῶν ὑπνων, Longus p. 50. 133. Vill., Boiss. Philostr. 335. *Αναπηδήσις, Musgr. Ion. 1049.] Schæf. MSS. Aristot. 1, 453. Hippocr. 303, 15.] "Ἐπαναπηδάω, ex Aristoph. N. (1375.) pro Insilio, "Insuro." [* Προσαναπηδάω, Ελιαν. H. A. 5, 23. * Συναναπηδάω, Aristot. Mirab. 139. Appian. 1, 209.]

'Αντιπηδάω, Vicissim et ipse salio. In VV. LL. ἀντιπηδῶν ἐφ' ἵππον simpliciter exp. Insilire in equum. [Plut. 8, 623.]

*Ἀποπηδάω, Desilio, Resilio : 'Αποπηδᾶ τοῦ ἄρματος, Plut. Fabio, Curru desilit, vel E curru; aut, Prosilit e curru. Apud Eund. ibid. ἀποπηδήσαντες absolute ponitur; sed facile subaudiendus relinquitur gen. τῶν ἵππων, cum de equitibus loquens, dicat, Πάντες ἀποπηδήσαντες, περὶ τοῦ συνεπλέκοντο τοῖς πολεμίοις. Pro Resilio Bud. accipit in Aristot. Probl. "Ἀπαγρά δὲ ἀποπηδᾶ πρὸς ὄμοις γωνίας. I. q. ἀφάλλοσθαι, inquit. Suid. ait non solum gen. jungi hoc verbum, verum etiam accusativo. Sed viderit quomodo id probari possit hoc, quod affert, exemplo, 'Ἀποπηδῶν λόγον σοφὸν μὴ δυνάμενον παρὰ δῆμον: nam hic in ἀποπηδῶν παρὰ δῆμον verbum ἀποπηδῶν genitivo jungitur, præfixa præp. παρά: accusativus autem λόγον σοφὸν a parte anteriori regitur. || Pro Aufugio, Refugio, Celeriter et cupide abscedo, Aversor, identidem ap. Chrys. Cui opp. ἐπιπηδῶ, pro Cupide accedo. Bud. [Ad Xen. Mem. 1, 2, 16. Ruhn. p. 219. Wessel. ad Herod. 275. ad Charit. 448.] Schæf. MSS. * 'Αποπηδήσις, Resultus, Plut. 9, 83.]

Διαπηδάω, Transilio, Saltu supero s. transeo, i. q. ὑπερθορέω, oppositum habens diabetaīneū, Xen. Ιππ. (3, 7.) Τάφρους διαπηδῶν, τειχία ὑπερβαίνειν : (8, 1.) Εστι τὸ δόπον τρέχειν δεήσει τὸν ἵππον καὶ πρανῇ καὶ ὅρεια καὶ πλάγια, ἔστι δὲ δόπον διαπηδῶν, ἔστι δὲ δόπον ταῖς ἐπηδῶν, ἔνθα δὲ καὶ καθάλλεσθαι. ίτεων, Διεπηδη-

A τὴν φλέγα, Saltu per ignem transivit, Saltu ignem pertransivit. Αἱ, Exiliit e flamma. Sanguis quoque e vena διαπηδῶ, cum ea rapta aut aperta prosiluit, Gal. de LL. Affectis 5. Ο χιτῶν θλάτοι τῶν φλεβίων, ἐξ ὧν διαπηδῶ τὸ αἷμα. [Xen. K. II. p. 56. Boiss. Philostr. 426.] Schæf. MSS. Hippocr. de Humor. c. 41. Υδρήσιον τέον διαπηδῶ, sed vide Sehn. Lex. v. Διαπιδῶν. Διαπηδῆσις, Transitus qui saltu fit. Est Soluta continuitatis species, per quam sanguis veluti transcolatus sive sudoris modo transmissus effluit: sc. vel vasorum tunica ipsa rarefacta, sanguineque tenuato, vel e gracilium vasorum ore adaperto. Non est autem hæc sanguinis effusio, qualis per anastomosin, in qua tum majorum venarum ora aperiuntur, tum sanguis impetu et copia erumpit; siquidem per διαπηδησιν veluti transcolatur sive sudoris modo transmittitur, perque carnem sub cute diffunditur in modum τῶν ἐκχυμωμάτων: temporisque progressu livescit, et ater evadit, parvis grumulis ex eo in multas cutis partes disperso coactis. Hæc e Gorr., qui etiam addit, non proprie sanguinem esse, qui per διαπηδησιν effunditur, sed seri potius speciem, ut scribit Gal. de Sympt. Causis: (8, 645.) Itaque τῆς διαπηδησις præcipuum causam esse sanguinem serosum, tenuem et calidum, effluentem per vasorum tunicas rarefactas, eoque proprie differre ab anastomosi. Quod si contigerit aliquando διαπηδησις aperitis vasorum osculis, vasa quidem omnino exigua esse, et e quibus sanguis cum impetu et copioso emanare nequeat. Vide et Gal. 7. et 4 Methodi Med. ["Perperam pro *Διαπιδῶν ap. Hippocr. 241." Schn. Lex. Sudatio, Cæl. Aurel. Tard. 2, 10. Theoph. Protosp. 833. Δ. τοῦ αἵματος ἐκ τῶν φλεβῶν εἰς τὸν μύνα. Vide Schn. Lex. Suppl.]

Εἰσπηδάω, Insilio, Saltu impetuque invado, Saltu ienio, insilio, Plin. : Dem. (539.) Εἰσεπηδήσας εἰς τὴν σκιάν, Assiliebant isti introque irroebant in ædes meas, Bud.: Herodian. 7, (5, 6.) Οἱ δὲ γεωτοκοι φίρησις ξὺν πατὶ τῷ πλάθει βασιλέων τοὺς ταῖς αὐλαῖς προεστῶτας, εἰσπηδήσαντες καταλαμβάνονταν αἴτην. Proturbatis janitoribus impetum in ædes faciunt, Polit. Rursum e Dem. (522.) Εἰσπηδήσας πρὸς με. [* Εἰσπηδησίων, Gl. Defectarii, l. de Off. Proconsulis, Derectarii; 'Επεισπηδηται, Labb.] 'Επεισπηδάω, Insuper insilio. [Cum dat., Philostr. p. 18. c. 31. Diouys. Areop. 293. Athan. 1, 678.] Kall. MSS. * 'Επεισπηδητὴς, Gl. Derectarius. * Συνεπηδάω, Appian. B. Mithr. 396, 23. "Const. Manass. Chron. p. 29." Boiss. MSS.]

*Ἐκπηδάω, Exilio, Saltu exeo: cuius signif. exemplum e Xen. habes in Διαπηδάω, ubi ei opp. καθάλλεσθαι. Herod. 1, (24.) de Arione, Κελεύει τοὺς πορθμέας ἐκπηδῶν εἰς τὴν θάλατταν τὴν ταχίστην, Imperasse nautas ut jam statim coram desiliret præceps in mare, Gell. 16, 19. Ubi nota ἐκπηδῶ eum reddere Desilire. Alicubi etiam Prosilio exp. [Ad Charit. 381. Wakef. S. Cr. 5, 138. Boiss. Philostr. 335. De καρδίᾳ, Villois. ad Long. 38. 72. ad Callim. 1. p. 250. Fischer. Ind. Palæph. 'Εκπηδέω, Ionice, Wessel. Diss. Herod. 158. ad p. 638. 675. * 'Εκπηδητὴς, Wakef. Eum. 112.] Schæf. MSS. Æsch. Ag. 1385.] 'Εκπηδῆσις, Exitus ejus qui exilit, q. d. Exilitio, [Plato de LL. 7. p. 815. * Διεκπηδάω, Aristæn. 2, 13, 13. p. 92. Καρδίαν διεκπηδῶσαν, cf. Abresch. Suppl. * Παρεκπηδάω, Athan. 2, 421. * Προεκπηδάω, Joseph. B. J. 1, 27, 5. Diod. S. 12. p. 319. * "Προεκπηδητέον, Clem. Alex. 172." Kall. MSS.] "Προσεκπηδάω, Insuper exilio s. prosilio." [* Συνεκπηδάω, Philostr. Her. 733. * 'Υπεκπηδάω, Aristæn. 2, 5, 26.]

*'Εμπηδάω, Insilio, i. q. εἰσπηδάω, et poët. ἐνθόρεω. A Luciano ἐμπηδῶ, si mendo caret locus, dicitur et de eo qui velut insiliens manum patinæ insert: (2, 28.) "Ος οὐτε δειπνήσαι κατὰ γέρον οἶδεν, ἀλλ' ἐμπηδήσας πολλάκις, ὄρνιθων καὶ σνείων καὶ λαγων προκειμένων, ὑπερεμπίπλαται ἔτνος τινὸς ἢ ταρίχου: [T. H. ad Plutoni p. 431.] Schæf. MSS. * 'Εμπηδῆσις, Hippocr. 1008.] "Ἐπειμπηδάω, idem fere quod "ἐπεμβαίνω, Insuper insulto calcibus. Dicitur enim "ἐπὶ τῷ λακέ ἐναλλομένων." [Gal. de Diff. Puls. 1, 29.]